BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 90

CENA 12 DINARA

NINĐA

I SMRT JE OLAKŠANJE

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US $, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

Derek Finegan

I SMRT JE OLAKŠANJE

Derek Finegan
I SMRT JE OLAKŠANJE

Izdavač:
NIP »DEČJE NOVINE«
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1990. DEN PRESS

NINĐA 90 — NOVEMBAR 1990. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-623-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

I SMRT JE OLAKŠANJE

Mora da se tako oseća zrnce prašine koje je orkan podigao sa tla i sada se vrti po beskrajno dugoj spirali, ne znajući ni kako ni da li se uopšte može osloboditi mračnog vrtloga...

Ljudske moći su bezgranične, kažu. Ali, šta je to u poređenju sa energijom zemljotresa, morske plime, tornada?

Početak i kraj u tom vrtlogu tame nestaju i teško ih je razlučiti od onoga što se dogodilo između. Uobičajeni redosled događanja gubi smisao i celinu; zbivanja, susreti, sukobi i trenuci mira podsećaju na stotine i hiljade loptica bačenih u posudu koja se obrče fantastičnom brzinom, a ruka džina zaronjena u tu pokretnu masu neprestano menja međusobni položaj loptica bez smisla i reda.

Da li je značajniji od ostalih onaj trenutak kada si ispružio ruku sa nožem i on se zario tačno u razjapljene čeljusti napadača, lomeći zube, kidajući jezik, otvarajući prolaz za debeli mlaz crne krvi koji ti je poškropio ruku i grudi?

Ne, takvih trenutaka bilo je mnogo. Osećaj trijumfa dok preko kolena lomiš kičmu ogromnom sumo-rvaču dovedenom specijalno iz Japana da bi te uništio... Ili onaj tvoj nemilosrdni udarac sa dva ukrućena prsta desne ruke, udarac što bez otpora prodire kroz rebra žrtve i dopušta ti da prstima vrelim od krvi stisneš, zdrobiš srce koje se u svojoj duplji koprca kao zarobljena ptica...

Pogled iz dva uska proreza u crnoj maski koja potpuno pokriva glavu protivnika? Da li

je taj pogled izmenio nešto što je moglo krenuti sasvim drugim putem?

Koliko je vredno pamtiti tu ludo, uzbudljivu ženu što naga kleči pred tobom i nežnim i veštim rukama miluje tvoj napeti ud, preklinjući da je uzmeš, a ti znaš da to ne smeš učiniti. Naprotiv, znaš da je u sledećem trenutku moraš ubiti i zanavek na tom divnom licu ostaviti zaleđen izraz požude, naglo zamenjen iznenađenjem...

I druge žene, svakako. Od one prve koja se nasmejala za to što drhtiš i pomogla ti da uđeš u nju, šapućući ti u uho reči ohrabrenja i savet da ne žuriš... do žena koje su stenjale i grčile se pod tobom, sa licima u ekstazi, čekajući da ih vreli mlaz tvog semena zaspe po čitavoj utrobi i da to objave svetu dugim, promuklim krikom konačno zadovoljene žeđi.

Sada sve to podseća na pogled iz voza koji ludo juri u nepoznatom pravcu, kroz noć. Sećanja izbijaju kao iznenadni blesci svetlosti pored pruge, kratki trenuci nekih drugih, tuđih života što proleću kraj tebe, ostajući urezani u memoriju, bili ti potrebni ili ne...

»Sve oko tebe«, tiho govori starac duge, potpuno bele brade, šarajući prutićem po prašini pred svojim nogama, »deo je jedne velike, više celine, ma koliko se ljudi na Zapadu trudili da tu celinu razbiju deleći je na sve sitnije elemente. Analizirajući delić po delić ne će doznati ništa o celini, isto kao što slep čovek neće moći ništa da kaže o boji mozaika koji opipava svojim osetljivim prstima...«

Gde je sada ta celina?

Ko je razbio u sitne loptice uspomena što mu se sada vrte pred očima kao na poludelom ruletu?

Postoji li, uopšte, način da se vrtlog zaustavi i potraži čvrsto mesto od kojeg se te loptice nižu po nekom logičnom rasporedu koji će mu reći ko je, šta je, i kako se našao u ovom vihoru?

Ne, to sigurno nije to... Ogromne oči dece zagledane u talas plime koji će sledećeg trenutka progutati i njih i sve oko njih. Osećaj nemoći potpuno je isti kao i u tom trenutku. ali on ne zna više ni vreme ni mesto tom događaju.

Da li se to odista dogodilo. ili je to samo detalj zapamćen iz nekog od filmova katastrofe?

Čelične kandže na njegovim prstima. Da, to se sigurno dogodilo... Zariva ih u neosetlji-

vi kamen, svestan da je pod njim ponor dubok dve stotine stopa, a na njegovom dnu oštre stene, nalik zubima što zlurado čekaju svoj plen da ga smrskaju, samelju i isitne...

Koliko je puta gledao smrti u oči?

Ili je i to sve samo iluzija?

Da li je, možda, on kukavica koja je umirala hiljadu puta, a ovo je košmar koji mu je doneo novo iskušenje?

Zbog čega je, onda, tako opipljiva uspomena na trenutke trijumfa, kada čelik udara o čelik i on zna da će sledeći udarac doneti pobedu protiv moćnog i opasnog protivnika?

»Sve oko tebe«, kaže ponovo starac bele brade, »deo je jedne više celine. Ona se može savladati tek kada je potpuno shvatiš, kao celinu, ne zanemarujući unutrašnje veze između njenih pojedinih elemenata...«

Puko nagvaždanje. Prazne reči. Nema koristi od toga u ovom vrtlogu koji će, kada se zaustavi... AKO se zaustavi... doneti...

Smrt?

Ima li možda istine u verovanju da čovek, u onom kratkom trenutku pre nego što ga smrt ščepa svojim ledenim kandžama. još jednom proživi čitav svoj život, od početka do kraja?

Od početka do kraja, da. Ali ovaj vrtlog nema ni kraja ni početka...

Plavkasti čelik seva mu pred očima, ruke protivnika stežu mu udove, iz crnih cevi prema njemu lete vreli projektili sa porukama smrti. Sve to je viđeno, doživljeno, preživljeno.

Bez straha. Sasvim je siguran u to.

Ovo sada, dakle, ne može biti strah. Pa čak ni strah od smrti...

Mnogo puta mu je smrt pretila. On sam, mnogo puta više je pretio drugima smrću. I izvršavao tu pretnju.

Zaista, koliko je ljudi ubio do sada?

Oči... beskrajno dugi niz očiju u koje je gledao trenutak pre nego što će ih zauvek ugasiti.

Tačna cifra nije važna. Mnogo.

Ubio je mnogo ljudi i ovo je možda jedno od mučenja koje ga je dočekalo u paklu. Ne, Valhala u koju odlaze veliki ratnici ne postoji. Postoji samo ovaj vrtlog bez dimenzija i trajanja.

Ne, to ne može biti pakao. Nijednom se nije prevario, i to je jedna od retkih stvari u ko

je je potpuno siguran u ovom času.

Svi koje je ubio zaslužili su smrt. Neki od njih i stotinu, hiljadu puta!

Ogromne crne oči devojke koja sa užasom gleda u njegove šake niz koje se lagano cedi krv...

I iste te oči, još tamnije u ekstazi, dok jednom krvave šake miluju njene grudi. I to se dogodilo, ne jednom, već mnogo puta, siguran je. Nikakav san, nikakva iluzija ne mogu dočarati čvrstoću tih oblina i vrelinu bradavice koja mu se zariva u dlan.

Sumiko. Prvo ime koje izranja iz mračnog vrtloga.

Prva tačka oslonca na kojoj se dalje može graditi i uspostaviti neki red među lopticama uspomena zavitlanim u prazninu.

Sumiko postoji, još jedna činjenica u koju je siguran. Nje ne oči postoje, njene usne, nje ne grudi.

»Ortak, ti si potpuno šašav«, kaže džin grubog lica i duge plave kose. »To je nemoguće iz vesti, čak i jednom...«

Postoji li negde to grubo lice nad širokim ramenima, taj osmeh i karakteristični pokret kojim džin uklanja kosu sa lica?

Pit...

Tabasko Pit. Prijatelj.

Prijatelj?

»Nećeš imati prijatelja«, govori iz tame glas koji ne prepoznaje. »Nećeš znati šta je to ljubav. Nećeš, nikada, smeti ni kome da se poveriš!«

To se svakako nije dogodilo, jer zna da je osetio ljubav i značenje reči prijateljstvo. To je neka druga uspomena, tuđa, ona nema veze sa njim.

S kim?

Ko je on?

Vrtlog ne daje odgovor na to pitanje. Naprotiv, kao da se neprekidno kruženje po spirali još više ubrzava, a loptice uspomena sve se brže komešaju, smenjujući jedan drugu...

Čovek kome je eksplozija mine od 120 milimetara otvorila trbuh, ali on još ima snage da urla, pridržavajući ispečenim i krvavim rukama zmijsko klupko svojih creva...

Svud unaokolo pljušti, ali to nije kiša. Nešto je raznelo helikopter nad njihovim glavama i saad po lišću padaju zadimljeni ostaci metala, plastike, ljudskog mesa.

Krici, pucnjevi, odvratni zvuk s kojim se noge izvlače iz dubokog blata crvenog od krvi onih koji su do maločas bili oko njega.

To bi već mogao biti pakao. Samo pakao može toliko smrdeti!

Bol?

Da, bol od komada čelika koji mu je nevidljivi neprijatelj zario u telo. Odvratna mučnina od mirisa sopstvene krvi, zadaha raspadnutih leševa u jami u koju ga je bacila eksplozija. Pokušava da se izvuče, ali prsti ne nalaze oslonac u gnjilom ljudskom mesu i on pada sve niže, u zelenu polutamu, svestan da će kroz nekoliko dana i njegovo meso biti isto ovako i da će po njemu vrveti odvratni, debeli crvi, potpuno isti kao ono klupko koje se komeša u razjapljenim ustima leša na dnu jame.

Ne. Ne! NE!

Ova šuma, sada, ne smrdi na leševe i sagoreli eksploziv. On korača sigurno nevidljivom stazom, kao da je potpuno zaboravio bol od još uvek nedovoljno zarasle rane.

Nikada nije koračao tako samouvereno. Ili možda još nikada nije ovako jasno i pouzdano osetio da je na pravom putu?

Koliba je bila upravo tamo gde je očekivao da će je naći. Čudno, jer on nikada ranije nije bio ovde. Međutim, nije se čudio više ničemu, od onog trenutka kada se pokorio impulsu koji ga je poveo stazom kroz šumu...

Da je imao dom, možda bi se upravo ovako osećao. Kao moreplovac koji se vratio kući posle krstarenja dugog dvadeset, trideset godina. Kao ratnik svestan da su dani ubijanja ostali za njim i da je došlo vreme mira i tišine za kojim tako dugo čezne.

On sada sedi pred kolibom, nogu prekrštenih u položaju koji je uvek do sada smatrao užasno neudobnim. Oseća se od lično, međutim, sav umor kao da se u teškim kapima cedi iz njegovog tela.

Glava mu je bistra, kao nika da do sada, misli jasne, sigurne. Ovo je mesto koje je tražio od trenutka rođenja.

I to mu je sasvim dovoljno. Za sada.

Vreme nema značaja. Negde usput nesvesno je zderao sa ruke časovnik i odbacio ga u tamu. Zar je važno koliko još sati, minuta ili sekundi ima do izlaska sunca i onoga što će se tada dogoditi?

Nije čuo kada su se otvorila vrata kolibe iza njega, zagledan u zlatne niti kojima je rano sunce ukrasilo vrhove drveća pod čijim krošnjama je još uvek tamno. Nije čuo ni korake starca sa dugom belom bradom, ali se nije ni iznenadio

kada se ovaj spustio pred njega, prekrštajući noge.

Gledali su se. Dva ljudska bića odrasla na dve obale istog okeana. U raznim vremenima.

Otac i sin. Biološka veza nije jedina koja postoji među ljudima...

— Da — rekao je konačno starac. — Da. Ti bi zaista mogao postati ninđa...

*
* *

Otvorio je oči, nalik roniocu koji je iskočio nad površinu vode da bi žudno udahnuo gutljaj svežeg vazduha...

— Šta se dogodilo?

Ne prepoznaje svoj glas. Ma šta da se dogodilo, dovelo ga je na samo korak od smrti, sada to sasvim pouzdano zna!

— Ohhh!

Uzdah olakšanja, kraj samog njegovog uha. Novi detalji iz okoline, jer se orijentacija postepeno vraća i čula sve posluš nije obavljaju svoj posao.

Leži neudobno, savijenih nogu, zabačene glave. Miris kože, benzina, vrelog lima. U kolima je, na zadnjem sedištu, a kraj njega je...

— Sumiko! Šta se, do đavola, dogodilo?

Ona nema snage da odgovori. Krupne crne oči pune su suza, ali su te suze došle kao lavina posle onog malopređašnjeg uzdaha olakšanja.

Pokušava da se uspravi, ali mu udovi čudno ukočeni. Kao da telo od vrata naniže više ne pripada njemu, prokletstvo!

Plavokosi džin grubog lica je na prednjem sedištu, za volanom. I njegove oči su zabrinute.

— Lezi, ortak! — govori Tabasko Pit. — Sada ti se više ništa ne može dogoditi, boga mu! Iako sam nekoliko minuta bio ubeđen da si... da si...

Prešao je rukom preko čela i uspravio se u sedeći položaj. Usta su mu suva, u glavi bubnja, ali on sada zna više nego maločas.

On je ninđa.

Ime mu je Lesli Eldridž, a ovaj grad oko njega zove se San Francisko...

— U redu — kaže. — Recite mi.

— Zaista se ne sećaš? — zabrinuto pita devojka. Oseća kako su joj ruke još uvek ledene dok ga nežno miluje po licu.

— Ničega. Bilo je borbe?

— N-ne...

— Pusti mene! — ceri se Pit sa prednjeg sedišta. — U početku je sve to izgledalo vrlo

smešno, ortak, znaš... Izašli smo od »Kejzija«, a ja sam otišao po kola, kad...

— Kejzi? Ko je Kejzi?

— Lokal na Ribarskom molu, Les — tiho kaže devojka. — Večerali smo tamo, sećaš se?

— Ne... ali nije važno. Pro duži, Pite.

— Video sam sve, jer sam upravo zaustavljao kola uz trotoar kada je taj pijanac prišao Sumiko. Sećam se da me je tvoja reakcija zapanjila, ortak, a onda se sve odigralo tako brzo, u deliću sekunde...

— Kako sam... reagovao?

— Čudno. Odskočio si od njega, kao od zmije otrovnice i podigao ruke da se zaštitiš. Neobičan pokret, znaš... Ne znam kako da ti ga opišem, ali...

— Dečji pokret — glas Sumiko još je tiši nego maločas. — Kao uplašeno dete, Les. Ili je bar moj utisak takav...

— Da, upravo tako! — složi se Pit. — Očekivao sam da ćeš ga zgromiti jednim udarcem i sećam se koliko sam se iznenadio kada si odskočio od njega!

— Ostavio sam te?

Oči devojke blistaju u polutami.

— Ne, nisi, Les. Oklevao si samo trenutak, a onda si se bacio na njega, nalik tigru. Nepotrebno, jer ja sam ga već udarcem bila uklonila od sebe...

— Dobar udarac — klimnu Tabasko glavom. — Očekivao ga je, ali nije uspeo potpuno da ga izblokira laktom, tako da je odleteo stopu ili dve u stranu, boreći se da očuva ravnotežu. Promašio si ga, možda baš zbog toga...

— Ja? Promašio ga?

— Znam, do đavola! Ali si ga promašio i to je sveta istina!

— Promašio si ga — kaže i devojka. — Ali je promašio i on tebe. Odnosno, samo te je dotakao vrhovima prstiju leve ruke...

— I to je bio neki čudan udarac — dobaci Tabasko. — Imao sam utisak da je ciljao direktno u srce, što je bilo vrlo nepraktično u položaju u kakvom ste se vas dvojica nalazili. Da je zadao udarac desnom rukom u vrat, verovatno bi te izbacio iz ravnoteže...

— U srce? — njegov glas je ponovo neprepoznatljiv. — Siguran si da je ciljao baš u moje srce?

— Koliko mogu biti siguran kada se sve to odigralo tako brzo — sleže ramenima Tabasko. — I udarac Sumiko je pomogao, verovatno. Bio je u raskoraku kada je zamahnuo, znaš.

Zamišljeni pogled jedinog Amerikanca koji je ikada po-

stao ninđa odluta kroz prozor kola.

— I šta se onda dogodilo?

— Pao si — sleže Tabasko ramenima. — Ni to nikada nisam video, časna reč. Kao drvo posečeno u korenu.

Lesli klimnu glavom.

— Moj protivnik?

— Odjednom više nije izgledao nimalo pijan. Okrenuo se i uskočio u kola parkirana nekoliko jardi dalje. Motor im je bio već upaljen i odjurili su kao da ih sam đavo goni...

— Mene ste ubacili u kola, pretpostavljam i odjurili na drugu stranu — bledo se osmehnu ninđa. — Do đavola!

— To je bio i moj komentar — isceri se Tabasko.

— I uglavnom jedino što je i govorio prvih pola sata — dodade Sumiko. — Bila je to prava antologija psovki, Les. Koliko sam uspela da čujem, bilo je tu i španskih, i kineskih i...

— Pola sata? — ninđa još jednom proteže ukočene udove. — Hoćete da kažete da sam u nesvesti bio pola sata?

— Pedeset ili pedeset dva minuta, ako baš želiš da budemo precizni. Pre dvadesetak minuta zaustavio sam kola ovde, siguran da nas niko ne sledi.

Ninđa se još jednom zagleda u noć.

— Ne prepoznajem ovo mesto — promrmlja.

— I ne čudi me — nasmeja se Tabasko. — Nikada ovde ni smo bili. Orinda Vilidž, ako baš hoćeš da znaš.

— Strah — promrmlja ninđa. — Strah vas je gonio...

Njih dvoje se zgledaše.

— A šta smo drugo mogli da učinimo, Les? — tiho upita devojka. — Videli smo te kako padaš od najobičnijeg dodira. Dugo vremena nisi davao praktično nikakve znake života. Učinila sam sve što sam mogla, a da ne potražim stručnu pomoć, jer nam se neprestano pričinjavalo da nas prate.

— I meni se to učinilo — promuklo reče Tabasko. — Bilo je sasvim logično da ti momci pokušaju da te dovrše... a to je, bar izvesno vreme bilo đavolski lako učiniti...

Nekoliko dugih trenutaka ćutali su, sve troje, pogleda zarivenih u noć. Čak i ljudi od akcije, ponekad, strepe od tame koja svakog trenutka može roditi novu opasnost.

— Les... kako se to moglo dogoditi?

— Čula si za legendu o ljudima koji ubijaju jednostavnim dodirom šake, Sumiko?

— Da, svakako. Ali... Les, nećeš mi valjda reći da...?

On sporim, nesigurnim pokretom razdrlji košulju na grudima i devojka tiho kriknu, po krivajući šakom usta.

— Neka sam proklet! — pro muklo opsova Tabasko Pit. — Neka sam hiljadu puta proklet!

Na preplanuloj koži ninđe, u slaboj svetlosti instrumenata na komandnoj tabli automobila, jasno su se videla tri tamna otiska. Zapravo, dva su imala pravilan okrugao oblik, dok je treći više podsećao na polume sec.

— Dohvatio me je samo sa dva prsta — objasni ninđa. — Veliki prst me je samo delimično dotakao, a palac i kažiprst promašili potpuno. Šta sada mi slite o kineskim legendama?

— Misliš... misliš da bi te ubio da te je dotakao sa svih pet prstiju?

— Sasvim sigurno. I ovako sam doživeo šok koji me je izbacio iz opticaja gotovo pun sat.

— Kinezi! — promumla Tabasko. — Prokleti Kinezi!

— Bili su Kinezi, dakle?

Sumiko i Pit pogledaše jedno u drugo.

— Zar se ti ničega ne sećaš, ortak?

Ninđa umorno sklopi oči.

— Još uvek ne — odmahnu glavom, sa vidnim naporom na licu. — Taj tobožnji pijanac bio je Kinez?

— Ne znam — šapnu Sumiko. — Ne znam...

Ninđa otvori oči.

— Nemoguće da ga nisi videla?

— Video sam sve — reče Ta basko. — Svaki pokret, čini mi se. Ali, kad pokušam da se setim njegovog lica, jedino što vidim je prazna bela površina! Čudno, zar ne?

— Da — klimnu devojka gla vom. — Pit je to sasvim lepo objasnio. U stanju sam da ti opišem i najmanji detalj njegove odeće, čak i obuće, ali lice,.. ne!

— Bela površina? — zamišljeno reče ninđa. — Da, tako kaže i legenda o ljudima bez lica koji ubijaju dodirom svoje šake.

— Ne verujem! — odlučno odmahnu glavom Tabasko Pit. — U redu, nismo obratili dovoljno pažnje na lice i zato ga ne pamtimo... Ali, kada bi se ponovo pojavio, siguran sam da bih ga odmah prepoznao!

— Ne dozivaj đavola, Pite — tiho reče devojka. Štaviše, stresla se, kao u groznici.

Tabasko progunđa nešto nerazumljivo, zureći u mrak.

— Šta sada Les? — produži devojka. — Šta da učinimo?

Ninđa otvori oči koje je umor na trenutak ponovo sklopio. Potpuno neobjašnjivi umor i stoga svakako posledica dodira sa smrću...

— Sada? — ponovi nesigurnim glasom, na kakav njegovi prijatelji nisu bili navikli. — Ne znam... treba da razmislim... i da spavam... spavam...

*
* *

Tabasko Pit podiže pogled sa raskloplјene puške velikog kalibra i zagleda se u čvrsto zatvorena vrata. Usne su mu se bešumno micale, kao da broji koliko metaka može ispaliti za sekundu ili dve, ako se na tim vratima pojavi opasnost.

Kroz otvorena vrata spavaće sobe dopirali su šumovi nemirnog Leslijevog sna: teško disanje, nemirno obrtanje na ležaju, nerazumljivi šapat kroz stisnute zube.

Sumiko krišom otre suzu iz ugla oka, ali taj pokret ne promače Pitu.

— Ne budi luda, mala — reče oštrim šapatom. — Suze nikome neće pomoći, a njemu najmanje!

Ona umorno odmahnu glavom.

— Znam... ali mi se čini da se nikada još nisam osećala ovako bespomoćno!

— To ti je — reče Tabasko — loša strana druženja sa mo mkom koji je svemoćan. Ili gotovo svemoćan. Navikneš se da se u svemu oslanjaš na njega. Jednoga dana, kada se njemu nešto dogodi... tras! Ostaneš nasukan na suvom i ne znaš na koju bi stranu krenuo!

— Les nije bio takav, Pite! Znaš i sam da je uvek usvajao sve naše dobre predloge!

— Kako da ne... Samo što su, u odnosu na naše loše predloge, oni dobri bili đavolski retki, zar ne?

— Jesu... ali, on je ipak ninđa, Pite!

— O tome ti i govorim — dovršivši podmazivanje, Tabasko hitrim pokretima poče da sklapa pušku. — Mogli smo mu pomoći sugestijama dok je on sam obezbeđivao kostur plana. Strategije, kako on to obično naziva. Problem se pojavio kada je postao nemoćan, mala. Sada smo nas dvoje oni koji treba da smisle nešto pametno, je li tako?

— A mi to ne možemo — šapnu ona jedva čujno. — Ne možemo...

Tabasko odmahnu glavom, puneći magacin puške teškim zatubastim mecima.

— Lesu se ne bi dopalo da je to čuo. Uostalom, nismo li već smislili — i učinili — nešto pametno?

Ona pokuša da se osmehne.

— U redu — složi se — uklo nili smo ga od neposredne opa snosti i sakrili u ovaj bungalov, dok se ne odmori. Ali...

— Nije to sve. Nećemo nikome dopustiti da mu se približi, sve dok se ne oporavi do voljno da bi mogao sam smisliti šta se može preduzeti, ma la. Sada shvataš čemu ova puška, nadam se?

— To sam shvatala od početka — nasmeši se ona. — Sa mo... misliš li da će jedan obi čna puška biti dovoljna protiv čoveka koji ubija samo dodirom ruke?

— Ne znam. Ali ću pokušati da ga sprečim, ma šta se dogodilo...

Ona klimnu glavom i oči joj zasijaše. Tabasko Pit poznavao je dovoljno dugo da bi prepoznao taj blesak koji ne obećava ništa dobro onima koji pokušaju da ugroze Leslija...

Nasmejao se, punim plućima, posle mnogo sati uzdržavanja.

— To je prava stvar! — zabrunda. — Punom parom napred i do đavola sa torpedima, kako reče onaj britanski admiral!

Devojka ga utiša pokretom ruke.

— Lesli se malo umirio — reče šapatom. — Izgleda da je konačno čvrsto zaspao...

— Aha — klimnu Tabasko glavom. Ubacio je metak u cev puške, zadovoljno pljesnuo po kundaku i položio oružje na sto čić kraj sebe, tako da bude uperena prema vratima. — Pogledala si dobro one otiske na njegovim grudima?

— Jesam. Linije su suviše zbrkane da bi se dobili otisci, ako si na to mislio...

— Jesam, ali samo na trenu tak — odmahnu Tabasko glavom. — Ubica koji po žrtvi os tavlja otiske svojih prstiju ne bi daleko doterao. Jednostavno, zanima me kako je to moguće izvesti?

— Ti tragovi su me podsetili na opekotine, Pite. Recimo, kao od jakog električnog pražnjenja.

— Hmmm... Čovek — jegulja, a?

— Tako nekako. Ljudi koji stvaraju u sebi jak elektrostati čki naboj nisu nepoznati nauci. Jedan od njih možda je bio vo ljan da taj svoj dar upotrebi i za ubijanje... Po meni, to je jedino logično objašnjenje. Ob jašnjenje koje bi valjda i nauka prihvatila!

— Nauka — prezrivo frknu Tabasko. — Šta bi nauka rekla o Lesliju, da ga nekim slučajem ti takozvani naučnici dobiju na tanjiru? Rekli bi da je to nemoguće, zar ne? I vrištali bi da je nemoguće čak i kada bi im demonstrirao sve svoje moći!

— Da... ponekad sam i sama sklona da više verujem onome što govore predanja Dalekog istoka — klimnu Sumiko glavom. — Iako se moje vaspitanje neprestano buni protiv toga! Ali, ostavimo se tih razgovora: želiš li možda sendvič, Pite?

Tabasko zavrte glavom.

— Ne... Ovaj, nešto mi je palo na pamet... Koliko je bezbedno da odavde pokušam da telefoniram u grad?

— Pa, ne znam... Verovatno ništa opasnije nego jednostavno sedeti i čekati ovde. Koga želiš da zoveš?

— Matorog Hsiang—Lija — isceri se Tabasko. — Ako neko u San Francisku nešto zna o ljudima koji ubijaju dodirom šake, onda je to matori Hsi-Li taj!

— Hsiang—Li? Onaj za koga čitava kineska četvrt veruje da je veliki čarobnjak? Hmm...

— On to i jeste — sasvim ozbiljno odgovori Tabasko. — I ne pominji mi reč »nauka«, inače...

— Hsi—Li... ne znam, Pite... Kažu da je do njega praktično nemoguće doći!

— I jeste. Za većinu ljudi. Srećom, ja sam u onoj manjini koja mu se može obratiti, u bilo koje doba dana ili noći!

— Ti, Pite? Nikada mi to nisi rekao!

— Nije bilo potrebe — sleže Tabasko ramenima, pružajući ruku prema telefonskom aparatu. — Jednom sam učinio uslugu nekom njegovom rođaku. Kinezi takve stvari ne zaboravljaju, znaš.

Nastojeći da obuzda nervozne drhtaje ruku, rođene iz iznenadne nade, Sumiko sasluša do kraja kratki razgovor, dopustivši sebi da ispuni pluća vazduhom tek pošto je Tabasko spustio slušalicu i široko joj se iscerio.

— Matori Hsi—Li ne može odmah da dođe — reče — ali će zato njegovi ljudi biti ovde za deset, najviše petnaest minuta.

— Čime to dolaze iz grada, do đavola? Helikopterom?

— Zašto bi dolazili iz grada? — začudi se Tabasko. — Hsi ima svoje ljude po celom području Zaliva. Berkli, Stokton, Pinole, Ričmond, možda čak i

u samoj Orindi. Osećaću se mno go bezbednije kada ti kosooki momci stignu i postave straže oko bungalova, veruj mi!

— Misliš da je dobra ideja što si im rekao gde smo?

— Mislim da jeste — čvrsto odvrati Pit. — Da ne mislim, ne bih mu rekao, zar ne?

— Da, znam, ali... Šta ako oni, nekim slučajem, imaju ve ze sa ljudima koji progone Leslija?

— Dobro došla u moju omiljenu noćnu moru — neveselo reče Tabasko. — Kako ono Les kaže: »Kad proceniš sve elemente, ponekad nije moguće odabrati najsigurniju varijantu... Moraš se odlučiti za onu koja je samo najmanje opasna, zar ne?«

Devojka zamišljeno klimnu glavom i po stoti, hiljaditi, put oslušnu šumove iz susedne pro storije. Ninđa je sada spavao mnogo mirnije i to joj ponovo ispuni srce nadom.

Uspevala je da savlada prvi šok u času kada je shvatila da ninđa, njen Lesli, nije nepobediv i neuništiv. Zapravo, on je bio taj koji je to neprestano po navljao, ali srce žene vešto je u odbijanju činjenica o kojima ne želi da razmišlja...

Sada, kako je vreme prolazilo, postepeno joj se vraćala uobičajena hrabrost. Ni taj na padač, stvorenje koje ubija do dirom, nije bezgraničnih moći. To govori i njegovo hitro bekstvo posle prvog neuspelog napada.

Uspeli su da mu umaknu i sada su na relativno bezbednom mestu. Uskoro će stići i grupa odlučnih i spretnih boraca ko ji nikome neće dopustiti da im se približi pre nego što se Lesli oporavi. Posle toga...

Ono što će se posle dogoditi nije važno. Lesli će već znati šta treba činiti. Kao i obično, biće dovoljan jedan njegov po gled da joj povrati uobičajenu snagu i čvrstinu.

Osetila je da joj kapci pada ju i naglo se trgla. Tabasko joj se široko isceri.

— Lepo si odspavala, mala — reče. — Gotovo punih deset minuta!

— Zaista? — ona protrlja oči. — Ne verujem... iako je istina da se osećam mnogo bo lje nego maločas.

On uhvati pogled usmeren prema otvorenim vratima suse dne prostorije.

— Spava kao jagnje — umiri je. — Jedva sam ga čuo sve ovo vreme.

— Dobro je — uzdahnu devojka. — Zašto sada i ti ne odremaš koji minut, Pite?

— Još nisam umoran — sleže plavokosi džin ramenima. — Sedeću još desetak minuta ova ko, a onda ću preći u fotelju. Hsinang—Lijevi ljudi će dotle stići, pa ću moći da dopustim sebi malo opuštanja.

Kada se, međutim, vratila iz kupatila, zatekla je Pita kako spava glave položene na šake kojima je i dalje čvrsto stezao kundak puške. Zavrtela je glavom i osmehnula se, tiho se vraćajući na svoje mesto.

Pogled na ručni časovnik uveri je da je prošlo tek pet ili šest minuta od razgovora sa Pitom, suviše rano da ga probudi. Uostalom, poznavala je plavokosog džina kao iskusnog borca; on će se prenuti iz sna na najmanji znak opasnosti...

Samo... da li će to ovoga puta biti dovoljno?

Buka saobraćaja na obližnjem putu broj 24, prema Stoktonu, gotovo je sasvim nestalo, znak da je došao deo noći u kojem predahnu čak i premoreni kalifornijski putevi.

Umesto te buke, međutim, sada su došli drugi šumovi. Mnogo tiši i zloslutniji...

Krici noćnih ptica, na primer. Nikada još u ovom delu sveta Sumiko nije čula tako tužne krike ptica u tami.

I šapat vetra u granama. Nalik pretnjama i psovkama izgovorenim kroz čvrsto stisnute zube.

Uspravila se, naglo, jer su joj žmarci krenuli niz leđa, iako nije znala razlog za to.

I Tabasko Pit se trgao, buljeći u nju očima zakrvavljenim od sna.

— Šta je bilo? — upitao je promuklo. — Šta se dogodilo?

Nije odgovorila. Odgovor nije ni bio potreban, jer je spolja stigao dugi, otegnuti krik čoveka koji umire strašnom smrću...

*
* *

U iznenadnoj mrtvoj tišini škljocanje zatvarača puške odjeknu kao eksplozija. Tabasko Pit se diže na noge, čvrsto stežući oružje.

— Natrag, mala — procedi kroz zube. — Na vrata Lesove sobe!

Ona se već povlačila, hitrim, lakim korakom majstora borilačkih veština koji neće dopustiti da ga bilo šta iznenadi. Bili su dobro uigrana ekipa, njih troje; čak i u žaru najvećeg okršaja gotovo su naslućivali šta oni drugi misle i očekuju od njih i činili to bez oklevanja...

Posle prvog krika spolja nije dopro nikakav šum, sem zvuka vozila koja su nezainteresovano hrlila putem. Oblizujući suve usne, Tabasko dotače levom rukom prekidač i prostorija utonu u tamu.

Sumiko stade na otvorena vrata sobe, spremna da svojim telom zaštiti prolaz ako to bude potrebno. Grč straha u njenom želucu, međutim, nije popuštao; bila je i te kako svesna činjenice da ona neće moći da zaustavi napadače ako već uspeju da se probiju do nje pored Tabasko Pita i njegove puške.

— Uđi unutra i pazi na prozor...

Trgla se od tog avetinjskog šapata koji je iznenada začula kraj uha. Žena nenavikla na samokontrolu svakako bi vrisnula u takvoj situaciji, ali je Sumiko uspela da se uzdrži.

— L-Les? Probudio si se?

Okrenula se, ozarena naglim talasom olakšanja i nade. Iako je Lesli stajao samo korak iza nje, ona ga i doslovno nije videla; ninđa u svom kostimu od crne svihe i sa kapuljačom na glavi praktično je nevidljiv u tami...

Kako je uspeo da se tako brzo preodene? I dočepa se svog oružja, sve dotle zajedno sa kostimom spakovanog u veliku vreću od grubog platna, bačenu pored ležaja?

— Idi do prozora? — ponovi ninđa čvrsto. — Zovi ako primetiš bilo kakav pokret!

Ona klimnu glavom i bešumno pređe do prozora spavaće sobe. Zahvaljujući položaju bungalova, okolinu su na toj strani povremeno osvetljavali farovi automobila na udaljenom putu, tako da će svaki napadač instiktivno izbegavati prilaz iz tog smera.

Svaki obični napadač, da... Ali, ako je tu ponovo čovek koji ubija dodirom...?

U prednjoj prostoriji, Tabasko Pit se široko cerio u tami. Do đavola, sada je očevidno sve u najboljem redu; Lesli je došao sebi i spreman je za borbu na život i smrt, u svom kostimu ninđe i sa kompletnim mini-arsenalom na sebi!

— Pite? — dopre do njega šapat iz tame. — Šta se dogodilo?

— Pozvao sam matorog Hsiang—Lija — odvrati isto tako tiho plavokosi. — Duguje mi neku uslugu, pa sam ga zamolio da pošalje nekoliko ljudi da nas čuvaju. I on sam će doći ovamo, čim bude mogao.

— Hsi—Li? Hmm... to je možda bila dobra ideja...

— Samo možda?

— Ne znam. Mozak mi još

uvek radi sporije nego obično, Pite.

— Đavola! Refleksi su ti još uvek dobri, koliko vidim! Nije prošlo ni četrdeset sekundi od onog krika, a ti si već bio na vratima, potpuno odeven i spreman za borbu!

— To da... ali bih normalno već znao šta se događa u okolini. I da li je maločas umro jedan od onih koji su došli da nas štite ili neko od napadača!

— To ćemo već saznati — iscери se Tabasko. — I to veoma brzo, osećam u kostima!

— Dođi ovamo — reče tiho ninđa. On se već nalazio kod ulaznih vrata bungalova, stigavši tamo potpuno nečujno, čak i za Pita udaljenog svega nekoliko stopa. — Zatvori vrata za mnom i navuci lanac čim izađem!

— Ne budi lud! — prosikta Pit. — Ovde smo bar zaklonjeni, čoveče!

— Tačno. I oni znaju gde će nas naći kada budu želeli da napadnu... Ne, idem napolje, da ja iznenadim njih, ako to bude moguće!

Pit se uzdrža od komentara, jer su se vrata bungalova već bešumno otvarala. Ninđa poput zmije skliznu kroz otvor širok jedva nekoliko palaca i Tabasko pohita da ih zatvori za njim isto onako bešumno kako su bila i otvorena.

Ležeći na suvoj travi, punoj prašine, ninđa duboko udahnu vazduh. Za njegova osetljiva čula i najslabije strujanje vazduha ponekad može biti potpuno jasna poruka o približavanju opasnosti.

Kao ovoga puta, na primer. Jedva primetni vetrić, uz samo tle, donosio je iz pravca auto-puta slabašni zadah tople ljudske krvi, miris koji je do sada osećao mnogo, mnogo puta...

Neko je umro nedavno, na manje od sto jardi od kućice. Bez sumnje, bio je to čovek čiji je samrtni krik maločas uznemirio tišinu noći.

Prijatelj ili neprijatelj?

Odgovor na to pitanje morao je odložiti na još neko vreme. Sada, siguran da niko nije primetio njegov izlazak iz bungalova, ninđa odluči da potraži bolji zaklon od uskog pojasa tame oko kućice.

Držeći se zida, on kao zmija skliznu kroz senku do ugla i tu pažljivo oslušnu.

Neko diše, tamo kraj susednog bungalova, udaljenog dvadesetak jardi. Jedva čujno, oče vidno uplašen da bi se njegovo disanje moglo čuti...

Leđima okrenut bungalovu u kojem se ninđa do maločas

nalazio. Sudeći po tome, prijatelj...

Još uvek ležeći na zemlji, Lesli izviri iza ugla. Sluh mu je već pomogao da odredi tačan položaj čoveka i on istog časa ugleda ljudsku priliku priljubljenu uza zid.

Uprkos zastoru od tame, nedovoljnom, ipak za oštri pogled jednog ninđe, on uoči nekoliko bitnih detalja. Nizak rast, široka ramena, kratka, zalizana kosa. I nunčaku, opušten niz desnu nogu, u položaju koji odaje da vlasnik ume da se služi tim na Zapadu nepopularnim oružjem.

Kinez, bez sumnje. Jedan od ljudi Hsiang—Lija, dakle.

Sada već nije teško zaključiti da je čovek koji je maločas umro njegov prijatelj i da se tajanstveni i nevidljivi protivnik približava bungalovu, koristeći tamu kao najbolji zaklon.

Čovek iza susednog bungalova ga vidi. Ako prati pravac njegovog pogleda, onda...

Da!

Hitra senka na trenutak se odvojila od kržljave palme i odmah zatim se povukla natrag, proverivši tako pogledom prostor koji pogledom nije mogla dosegnuti iz zaklona.

Premalo se dalo videti u vrlo kratkom vremenu, ali ninđe imaju i drugih čula sem uobičajenih pet ili šest. Negde duboko u podsvesti haragei, predosećanje opasnosti, poče da otkucava svoje bezglasno upozorenje...

Ne samo zbog te jedne preteće senke. Iako druga čula to nisu potvrđivala, signali opasnosti dopirali su sa nekoliko tačaka raspoređenih po širokom luku između auto-puta i grupice bungalova.

Iako onako razgovetno kako su do ninđe dopirali i signali straha ljudi raspoređenih paralelno sa tim lukom, sa namerom da zaštite prilaz jednoj određenoj kućici...

Ljudi Hsiang-Lija već znaju da je pred njima nadmoćniji protivnik, ali se neće povući bez borbe i prepustiti sudbini one koje moraju štititi i samim svojim životima. Lesli je dovoljno znao o Hsiang-Liju; borci koje on sam odabere spremni su na sve i preziru ličnu bezbednost.

Čudno, ali on sam mnogo je mirniji od trenutka kada je shvatio da pristiže čitava gomila napadača. Onaj ko ih šalje očevidno nije siguran u njih, jer zna da će im protivnik biti jedan ninđa. Mnogo, mnogo opasniji bio bi jedan jedini napadač, u stanju da na

nese smrt običnim dodirom ru ke...

Lesli se bešumno uspravi u senci, još uvek leđima priljub ljen o zid bungalova. Nekoliko stopa dalje je prozor iza kojeg vreba Sumiko, ali on sa da nema vremena čak ni da joj mahne kako bi je umirio, jer haragei govori da smrtni okršaj tek što nije počeo!

Tihi, grleni krik, potpuno nerazumljiv čak i za znalca orijentalnih jezika. Ipak, njegovo značenje potpuno je jasno — komanda za opšti juriš!

Duž čitavog luka senke rodiše pognute, hitre prilike sa oružjem u rukama. Bio je to juriš izveden po gotovo klasičnim pravilima orijentalne strategije: likvidirati predstraže protivnika, a onda ga iznenada napasti, pre nego što branioci uspeju da organizuju otpor.

Pravila su jasna, ali njihova primena, bar ovoga puta, nije bila tako savršena. Pre svega, jedan od likvidiranih stražara umro je suviše bučno, upozoravajući ostale na opasnost...

Branioci su bili spremni. Šta više, imali su i pojačanje za koje ni sami još uvek nisu znali.

Šurikeni, opasne čelične zve zde sa ivicama oštrim kao brijač, rasekoše noćni vazduh sa karakterističnim zviždukom Jedan, drugi, treći...

Tri potmula udarca oštrog čelika o ljudsko meso, tri glasna uzdaha iznenađenja i jedan poluglasni krik bola. Na tri mesta podiže se suva, žućkasta prašina, označavajući mesta gde su pala tela napadača.

To, naravno, nisu bili jedini projektili koji su poleteli iz mraka. Osim šurikena ninđe, i Hsiang-Lijevi Kinezi lansirali su svoje oružje za borbu na da ljinu, a neki od njih pronašli su svoj cilj...

Čitav živi lanac, onih ljudi koji su ostali na nogama, naglo zastade, zverajući u tamu iz koje je smrt došla tako iznenadno.

Nalik crnoj munji, ninđa izroni iz svog zaklona. Nad njegovom glavom lebdeo je srebrnasti oreol, toliko brzo je opisivao krugove vrh katana, samurajskog mača, oružja koje postaje prava mašina za ubijanje u rukama vrsnog majstora.

Dvojica najbližih nisu imali vremena ni da primete kako se približava, jer je on rastojanje do njih preleteo u vremenu dovoljnom tek za jedan

treptaj oka. Krv bešumno zali prašnjavu travu, jedna odsečena glava zakotrlja se po tlu, drugi čovek pade na kolena, stežući obema rukama potpuno otvoreni grudni koš.

Jednim jedinim naletom ninđa je probio živi lanac napadača i sada im se našao za leđima. Upravo u trenutku ka da su oni shvatili da od njiho ve akcije nema ništa i da je povlačenje jedini preostali izlaz za njih...

Okrenuli su se i pohrlili ka zaklonima iz kojih su nekoliko trenutaka ranije krenuli na juriš. Većina ih je tamo i stigla, ali ne svi...

Jedan od napadača, oniski plećati Kinez okruglog lica, ni je ni video crni zid sa kojim se sudario. Zapravo, bio je to samo njegov utisak da se sudario sa zidom, jer malo je onih koji mogu ostati na nogama kada nalete na kao čelik tvrdo telo jednog ninđe.

Izgubivši ravnotežu, čovek zamlatara rukama, otvarajući usta na krik; prsti prekriveni crnom svilom nimalo nežno obaviše mu se oko vrata i Kinez samo zakrklja, ispuštajući iz ruke dugi nož sa povijenim sečivom.

Jednim hitrim pogledom ninđa ispita okolinu; ostali napadači već su nestajali u pravcu iz kojeg su i stigli, prema auto-putu, gde su ih, bez sumnje, čekala njihova vozila.

Jedan mu je bio sasvim dovoljan za ono što želi da dozna, uostalom...

Kinezove oči buljile su užasnuto u crnu masku bez lica koja se nadnela nad njega.

— Govori! — reče ninđa po tmulo. — Ko te je poslao ovamo i zašto?

Popustio je malo stisak i Kinez žudno udahnu dugi gutljaj vazduha. Sa obe svoje ruke stezao je zglavak ninđe, ali ga nije mogao čak ni pomeriti sa svog grla.

— Govori! Odmah!

Strah je, videlo se to u očima, uklonio sve inhibicije. Taj čovek će govoriti, čim još nekoliko puta uvuče vazduh kroz bolno grlo. Istrešće iz sebe sve što zna i nijednog trenutka mu neće pasti na pamet da nešto prikrije.

Međutim...

Bolna grimasa u deliću sekunde izobliči lice čoveka, a oči se raširiše još više, iako se do maločas činilo da je takvo nešto nemoguće.

U lice Kineza naglo jurnu krv, tako da postade gotovo ljubičasta. Ninđa oseti kako se čitavo telo u njegovim šakama strese, kao od udara električne struje.

Kinez je bio mrtav pre nego što se stropoštao u travu pod njihovim nogama...

*
* *

Hsiang-Li lagano pogladi svoju retku bradu. Pogled mu je bio zagonetan, ali to nije bilo neobično. Jedna od legendi Kineske četvrti kaže da još nikome nije uspelo da Hsiang-Lijeve namere pročita iz njegovog pogleda.

— Moguće je — reče tiho, sa karakterističnim naglaskom Kineza kome engleski jezik nikada nije postao maternji. — Posthipnotička sugestija, naravno, koja sprečava čoveka da oda ono što zna. U času kada ispitivanje počne, neurovegetativni nervni sistem naglo podigne krvni pritisak. Malo je organizama koji to mogu izdržati; najčešće se događa da prsne neki krvni sud u mozgu i ubije čoveka na mestu.

— Nikakva čarolija, dakle — uzdahnu Tabasko Pit.

— Ne, mladi čoveče, nikakva čarolija — suvo se nasmeja Kinez. — Ja znam šta ljudi oko mene misle o mojim moćima, ali te uveravam da one izviru samo iz boljeg i detaljnijeg poznavanja prirodnih zakona.

— Đavola! A šta je sa momkom koji ubija dobirom šake?

— Prirodni zakoni, opet. Ni kakva čarolija.

— Kako, do đavola? Kako?

Hsiang-Li, mnogo poznatiji kao Hsi-Li u podzemlju San Franciska, zavrte glavom.

— Ti zakoni spadaju u onu grupu koju nisam uspeo da upoznam, mladi čoveče. Žao mi je. Čuo sam za puno takvih slučajeva, ali nikada još čovek sa takvim moćima nije prešao na ovu stranu okeana.

— Ko su bili ljudi koji su nas noćas napali u Orindi? Da li si bar to uspeo da doznaš?

— To jesam, ali neće biti mnogo koristi za tebe i tvog prijatelja. Plaćene ubice iz Kineske četvrti; moji ljudi su jednog ispitivali, ali je i on umro pre nego što im je mogao reći bilo šta.

— Ukratko — uzdahnu Tabasko — nikakvih tragova...

— Ne, nikakvih, Međutim, možda bi tvoj prijatelj mogao nešto više da kaže...

Tabasko Pit se trže i odmah potom shvati da ga je taj nevoljni pokret odao oštrom starčevom pogledu.

— Moj prijatelj? Ali, rekao sam ti da on uopšte ne zna ko ga je napao i zašto!

— Rekao si mi. Međutim, ili on tebi nije rekao istinu, ili ti meni. Ako već ne znaš ništa o napadaču, onda nastoj da doznaš što više o napadnutom, jer će ti i to mnogo reći. To je pravilo koje se, kod mene, za sve ove godine pokazivalo vrlo tačnim...

Pit pokuša da umiri uskovitlane misli. Stupao je na opasni teren. Hsiang-Li je bio pri jatelj, ali čak ni najbliži prijatelji nikada, nikada ne bi smeli doznati da je Lesli Eldradž zapravo japanski ninđa!

— Ne znaš šta da mi odgovoriš? — nastavi Hsiang-Li. — Žao mi je, ali bez pravih informacija, ni moja pomoć ne može biti potpuna. Radi se o tvom prijatelju Lesliju Eldridžu, zar ne?

— Ma ne! — isceri se Tabasko. — Otkud ti ta ideja? Ne znam čak ni da li je Les ovog trenutaka u gradu, čoveče.

Hsiang-Li je ćutao, oštro fiksirajući Pita i ovaj obori pogled, zbunjeno provlačeći ruku kroz kosu iznenada natopljenu znojem.

Stari Kinez dostojanstveno se diže.

— Žao mi je — ponovi još jednom. — Verujem, mladi čo veče, da i sam shvataš da su u takvoj situaciji moje moći da pomognem ograničene. Veoma ograničene.

Pit se ugrize za usnu. Zbog nečega, bio je uveren kako bi Hsiang-Li mogao odigrati kru pnu ulogu u čitavom ovom zapletu. A opet, nipošto, nipošto nije dolazilo u obzir da oda strašnu tajnu svog prijatelja, tajnu zbog koje su mnogi već umrli samo zato što su je delimično naslutili!

Hsiangl-Li zastade na vratima i pogleda Pita preko rameni. Bio je čudan taj pogled sitnih, svetlih očiju. Pomalo na lik pogledu zvečarki koje je nekada sretao po pustinjama Arizone.

Pit oseti kako ga prolaze trnci. Hsiang-Li ovog trenutka, uz pomoć hipnoze, ili na neki sličan način, može izvući istinu iz njega, u to je sasvim si guran.

Samo ako želi...

Možda je osmeh na trenutak razvukao tanke usne pod opuštenim brkovima, a možda se Tabasko i varao. Tek, Hsiang-Li bešumno izađe iz prostorije, ostavljajući u njoj mladića potpuno oblivenog znojem.

Uspravio se i rukavom majice zategnute na moćnim ple ćima obrisao čelo. Nije bilo ra zloga više da ostaje u ovoj po lumračnoj prostoriji, uređenoj

sa svom raskoši civilizacije sta re nekoliko hiljada godina.

Krenuo je hodnikom, a za njim su tiho zveckale perlice na zavesi kroz koju je prošao. Hodao je oborenog pogleda, ni malo zainteresovan za umetnička dela neprocenjive vrednosti poređana duž zidova.

Instinktivno je odskočio kada se između teških zastora je dna ruka pružila prema njegovoj mišici, kao da je iznenada iznikla iz zida hodnika.

— Prokletstvo, ko...?

Za rukom, vitkom i tankom poput dečje, izronilo je rame i glavica obrasla dugom crnom kosom. Kažiprst druge ruke počivao je na krupnim, sočnim usnama gradeći hiljadama godina stari znak kojim se od sagovornika zahteva tišina.

— Ko si ti? — prosikta Tabasko Pit, grabeći devojku za zglavak.

— Ćuti! I dođi ovamo!

Dva crna oka zapovednički sevnuše i Tabasko se sa širokim osmehom prepusti ruci svog vodiča. Nije, ipak, zaboravio da se oprezno osvrne oko sebe pre nego što je i sam zaronio među zastore. Čak i u kući prijatelja opreznost nije na odmet, a naročito kada tu i žene umešaju svoje prste...

Nije ga iznenadilo što je kuća Hsiang-Lija puna tajnih prolaza koji su se ukrštali i račvali pod svim mogućim uglovima; iznenadilo ga je jedino što je to pravi pravcati lavirint koji se, sada je u to bio sasvim siguran, postepeno spuštao naniže, u podzemni deo.

»Šteta što moram toliko pažnje da posvetim lavirintu«, pomisli, trudeći se da zapamti svaki od brojnih zaokreta. »Pre da mnom je nešto što je mnogo privlačnije i uzbudljivije!«

I zaista, pogled mu se sve češće zadržavao na divno izvajanim kukovima devojke koja je hitro hodala pred njim, zanosno se njišući. Uska, pripijena haljina od sirove svile jasno je govorila da pod njom nema više ničega i Tabasko oseti prijatno uzbuđenje, uprkos činjenici da su ga obično privlačile žene višeg rasta i bujnih oblina, poželjno i sa crvenom kosom.

Devojka naglo zastade pred jednom zavesom koja kao da je zatvarala dalji put. Okrenula se Pitu i još jednom prinela prst usnama pokazujući da sada mora biti još tiši.

On klimnu glavom prilazeći joj bliže. Mirisala je sveže, privlačno, mnogo bolje od devojaka koje koriste skupe francuske parfeme zvučnih imena.

Kada je mlada devojka pomerila krajičak zavese, među-

tim, on potpuno zaboravi na takve sitnice, jer prizor koji mu se ukazao bio je, u najmanju ruku, fantastičan...

Potpuno naga žena ležala je na niskoj postelji, sa svih strana okružena zlatnim posudama iz kojih se širio teški miris zapaljenog tamjana. Zrela, ali još uvek privlačna žena, oblih kukova i krupnih, jedva malo opuštenih grudi.

Hsiang-Li je sedeo na podu kraj nje, naginjući glavu prema ležaju, svakako da bi bolje čuo šapat koji je dolazio sa usana žene. Njeno lice delovalo je čudno, sa sklopljenim očima, ukočeno, pre nalik licu mrtve žene.

Osetio je kako ga devojka vuče za ruku, klimnuo glavom i ponovo pošao za njom, misleći o neobičnom prizoru. Žena je, bez sumnje, bila u transu, a ono što je govorila svakako je mnogo značilo Hsiang-Liju, sudeći bar po izrazu koncentracije na njegovom izboranom licu.

Šta se, do đavola, ovde događa?

Isto to pitanje, ovoga puta ne u sebi, ponovio je oštrim šapatom kada su se za njim i devojkom zatvorila vrata neveleke prostorije, uređene jednostavno i sa ukusom.

— Sedi — reče devojka sa blistavim osmehom. — Suviše si nestrpljiv, Tabasko Pite!

Plavokosi džin se s mukom spusti na jastuke poređane uza zid i podvi noge.

— Ti znaš moje ime, mala? Ti si u prednosti, ja tvoje ne znam!

— Sung-Li — osmehnu se devojka — ali me svi zovu Dži na. Zadovoljan?

— Veoma. Hoću li konačno doznati šta se ovde događa?

— Saznaćeš ono što ja znam, Tabasko Pite. Bojim se da niko, pa čak ni sam premudri Hsiang-Li ne ume da odgovori na takvo pitanje!

— U redu, u redu, do đavola! Ko je ona žena? Kakve tajne poverava matorom Hsi-Liju?

— Ling je u transu, a kada je u transu vidi mnogo stvari iz okolnog sveta — objasni devojka, a lice joj se naglo smrači, znak da konačno prelazi na ozbiljne teme. — Na žalost, njene moći nisu velike i Hsiang-Liju teško je da dozna sve što bi želeo da zna.

— Ona... proriče budućnost?

— Ne — osmehnu se devojka. — Niko to ne može, bar ne dovoljno pouzdano. Ling samo vidi i čuje stvari koje obični ljudi svojim vidom i sl

uhom ne mogu dosegnuti. Ona nije jedina kod Hsiang-Lija, ali on misli da je najbolja.

Tabasko Pit otrže pogled od dve lepe devojke pod tankom svilom. Lesli ga je naučio da u rečima koje drugi izgovore uvek traži skriveno značenje, otkrivajući ponekad tako stvari koje sagovornik zapravo ni je želeo da kaže.

— Hsiang-Li »misli«? — ponovi on. — Ali to nije tačno, zar ne?

Džina se nasmeja.

— Ti si jedan od retkih ljudi sa Zapada koji ume i da sluša, a ne samo da govori, Tabasko Pite. U pravu si, ona nije najbolja. Ja sam najbolja!

— Ali Hsi-Li to ne zna?

— Ne, ne zna.

— Zašto? Ti radiš za njega, je li tako?

— Tako je. Neki od njegovih poslova mi se ne dopadaju, Tabasko Pite, i zato čuvam svoju tajnu za sebe. Hsiang-Li je moj vlasnik i moj učitelj i dugujem mu sve poštovanje... ali ovaj svet nije ni nalik svetu na Kvemoju, odakle me je doveo.

— Čekaj malo, prokletstvo! Tvoj VLASNIK?

— Da. A ja sam njegova robinja — osmehnu se devojka veselo. — Kupio me je od roditelja kada sam imala pet godina. Njegovi ljudi uvek tragaju za decom koja bi mogla imati parapsihološke moći, ni si to znao?

— Ne, do đavola! — Tabasko provuče prste kroz kosu, još uvek vlažnu od znoja. — Hmm... koliko vas ima?

— Nedovoljno za Hsiangove želje. Neka deca u pubertetu izgube svoje moći. Druga jednostavno ne mogu da podnesu šok susreta sa novom kulturom, potpuno različitom od one u kojoj su odrasla.

— A ti? Ti si se snašla?

— Bolje nego što Hsiang-Li misli. Studiram psihologiju, Tabasko Pite, i pokušavam da objedinim drevnu mudrost Kine i ono što su ljudi na Zapadu posle toga otkrili.

On je lagano vrteo glavom. U gradu u kojem je odrastao i u društvu koje ga je uobličilo, cenila se samo gruba sila, fizička snaga i dobro oružje. Suptilne sile duha nikada nisu bile razumljive za njega, uprkos godinama druženja sa nindžom koji mu je mnogo puta demonstrirao nadmoć duha nad materijom...

— Ne znam — reče. — Ne znam. Čitava ta priča... ne znam...

Devojka se hitrim pokretom spusti na kolena pred njega i položi mu ruke na ramena O-

či su joj bile duboke, tamne, sa sitnim svetlim iskricama na lik svicima u letnjoj noći.

— Ne veruješ u moje moći? — upita Džina šapatom. — Hoćeš li da ti dokažem šta sve mogu?

— Zar me nisi zbog toga pozvala ovamo?

— Pozvala sam te da bih pokušala da ti pomognem. Tebi i tvom prijatelju...

— Mom prijatelju? — trže se Tabasko. — Kojem prijatelju?

— Tvom prijatelju Lesliju Eldriđžu — osmehnu se devojka. — Ili možda treba da kažem: tvom prijatelju... ninđi?

*
* *

Strpljenje je jedna od veština koju mora najpre savladati svako ko uopšte želi da postane ninđa. Mladići, kandidati za ninđe, provode čitave dane i noći nepokretni, na mestima kakva može da smisli samo bujna mašta sadiste koji poznaje sve one raznovrsne metode mučenja nastale u srednjovekovnom Japanu.

Leslijev zadatak sastojao se u tome da sa dna ledenog planinskog jezera izvuče jedan od oklopa ratnika koji su tu stradali za vreme bitke u oktobru 1567. godine. Legenda o toj bici kaže da bogovi nisu mogli da se odluče ni za jednu zaraćenu stranu, pa su naredili da se led pod nogama vojnika otvori i proguta i jedne i druge.

Neko zrno istine moralo je poslužiti kao osnov za tu legendu, jer je kostura u zarđalim oklopima bilo posvuda po dnu jezera. Nezgoda je bila u tome što su tela ratnika sada bila pod debelim slojem mulja. I što je sve to morao učiniti neprimećeno, s obzirom da se jezero, igrom slučaja, našlo u sastavu dobro čuvene baze američke armije...

Od šezdeset tri kandidata koji su podvrgnuti ispitu strpljenja, preživelo je manje od četrdeset. Sensei Tanaka bio je veoma zadovoljan takvim procentom, a o onima koji nisu uspeli nije se govorilo. Postoje, uostalom, samo dva načina da čovek izađe iz škole ninđucua: kao ninđa, ili kao mrtvac...

Ta lekcija iz strpljenja, naravno, dobro mu je došla. Mnogo puta do sada, iako će uskoro biti ponovo na veoma teškom ispitu, možda i težem od onoga koji je nekada davno smislio sensei Tanaka.

Područje skladišta na obali Zaliva, u blizini San Matea, zauzima prostor od nekoliko kvadratnih milja i ne miruje ni danju ni noću. Snažni reflektori osvetljavaju prostor po kome neprestano tamo i ovamo klize džinovske dizalice, prenoseći kontejnere sa brodova na kamione, ili sa kamiona na brodove, u kontrolisanoj zbrci stotina svetskih jezika i najodabranijih psovki.

Negde u ovom prostoru skriven je izvor crne sile zla. Džina Sung-Li tako ga je nazvala, potpuno sigurna da ne greši. Bližu poziciju »izvora zla« nije uspela da odredi, uprkos brojnim pokušajima.

»Princip neodređenosti deluje«, mislio je ninđa, »sa kvadratom porasta broja promenljivih koje utiču na odvijanje nekog događaja. Nije čudno što moći devojke nisu bile u stanju da tačno definišu mesto koje tražim...«

Nasuprot Tabasku, on nije sumnjao u parapsihološke moći devojke. Ono što je on sam posedovao u nekim elementima bilo je blisko telepatiji, na primer, a još u školi ninđucua čuo je legende o ljudima koji su otkrivali misli i želje ostalih iz svoje bliske okoline.

Ni dostignuća nauke, na žalost, nisu bila od velike pomoći. Čitava dva prethodna dana Pit je proveo nadlećući zonu skladišta kraj San Matea sportskim avionom. Hiljade uveličanih fotografija doslovno su prekrile zidove i pod apartmana u Drugoj ulici, iznajmljenog za tu priliku, tako da je Lesli sada verovatno poznavao zonu detaljnije od ljudi koji su u njoj radili.

Konačno, pokazalo se da jedino strpljenje može dati odgovor na postavljeno pitanje. Ako bude potrebno, on će provesti u zoni deset, dvadeset, trideset noći, siguran da će ga haragei, pre ili kasnije, dovesti na pravo mesto.

Ili će, što je mnogo verovatnije, njegov protivnik pre toga otkriti njega i...

Nije želeo da misli o tome. Za svakog ninđu smrt je prirodni završetak života. Onaj koji je ubio mnogo puta bolje od svakog drugog zna koliko je u svakom trenutku blizu granice iza koje više nema povratka.

Pored njega, Džina Sing-Li se tiho promeškolji.

— Ništa? — upita on šapatom.

— Ne — uzdahnu devojka jedva čujno. Iako se njihova tela nisu dodirivala, osećao je da ona drhti, kao u groznici.

— Ali... ONO je tu, u blizini! Zar ti ne osećaš?

— Ne.

— Čudno... Možda legende o ninđama ne govore potpunu istinu, Lesli Eldridže...

— Možda — složi se on. — A možda je potreban sasvim drugi spektar čula da se dosegne ono što ti osećaš, Džina.

— Žao mi je što ti ne mogu pomoći, ali moje moći slabe onoga trenutka kad osetim strah. A čini mi se da nikada u životu nisam bila ovoliko uplašena.

— Sasvim prirodno. Strah je, uz glad i žeđ, najjače ljudsko osećanje i nalazi se u samoj osnovi borbe za opstanak jedinke. Kada se on rodi, potiskuje sva ostala osećanja.

— Zar ti nikada ne osećaš strah?

— Ne, ali su nas u školi ninđucua naučili da ga potisnemo u drugi plan i poništimo manifestacije koje izaziva u organizmu. Nešto što legende o ninđama ne pominju, iako to odista postoji.

— To možda nije dobro, Lesli Eldridže. Strah je neophodan mehanizam za preživljavanje.

Pod crnom kapuljačom usne ninđe razvukoše se u osmeh.

— Na mesto straha — objasnio je razum. Hladna logika, nešto što strah nikada ne bi dopustio ljudskom mozgu. Ponekad upoređujem rad svog mozga sa radom, elektronskog računara. Nikakve emocije, samo analiza suvih činjenica.

Osetio je kako jedna topla ruka dodiruje njegovu mišicu.

— Nikakva osećanja, Lesli Eldridže? Ipak, ja znam da ti znaš šta su prijateljstvo... i ljubav...

— Tako je. Možda zbog svog porekla, ja sam prekršio zakon ninđucua koji to izričito zabranjuje. Međutim, prijateljstvo i ljubav imaju svoje mesto u čovekovom biću... ali nekada počne borba. Naučio sam da potiskujem i ta osećanja, Džina.

Neko vreme su ćutali, pretražujući pogledima prizor pred sobom. Iako je ponoć već bila prošla, buka u zoni skladišta bila je samo nekoliko stupnjeva slabija nego preko dana, a moćni reflektori na sve strane su bacali pokretne senke ljudi, vozila i kranova, nalik besmislenoj igri preistorijskih životinja.

— Vreme je da ideš, Džina — šapnu Lesli. — Dalje moram sam. Ti nisi dovoljno spretna da neprimećeno pređeš prostor pred nama.

— Znam. Moje misli će biti uz tebe, Lesli Eldridže... sve dok se ne vratiš...

Dotakla mu je na trenutak rame vrhovima prstiju, a zatim šmugnula u noć, tamo gde su je u kolima čekali Sumiko i Tabasko Pit. Njih troje ostaće skriveni do Leslijevog povratka, oslanjajući se na Džinu da će ih na vreme upozoriti ako oseti da se približava opasnost.

I Sumiko i Pit, sasvim priro dno, bili su protiv Leslijevog pokušaja da uđe u trag tajanstvenom protivniku. Nije ih do kraja ubedio čak ni argument da je mnogo sigurnije sam oda brati mesto i vreme obračuna, nego čekati da napadač odabe re trenutak koji će biti pogodniji za njega.

»U redu«, mislio je ninđa, la gano odmotavajući tanko crno uže sa svog pojasa. »Džina i fotografije iz vazduha nisu me mogle uputiti na njegovo skrovište. Da vidimo može li se do te jazbine doći sa malo dedukcije...«

Mozak mu je, kao i obično, radio fantastičnom brzinom, u deliću sekunde obrađujući na stotine različitih informacija. I to je jedna od osobina koje ninđe čine praktično nepobedivim; pre nego što protivnik uo pšte shvati šta se događa, ninđa već ima pouzdan plan sa naj većom verovatnoćom na uspeh.

Pre svega, čovek koji je bučnu skladišnu zonu odabrao za svoje skrovište, dobar je pozna valac psihologije. Prosečnom čoveku ne bi palo na pamet da se krije ovde, gde svakodnevno prođu hiljade i hiljade ljudi i vozila. Ta gomila, međutim, najbolje je skrovište i zato je ninđa, posle kraćeg razmišljanja, odlučio da krene najpre do samog središta zone, tamo kraj obale, gde je i u ovom trenutku bilo najviše buke i pokreta.

Do tog trenutka uže ispleteno od poput čelika čvrstih svilenih niti bilo je spremno. Na jednom njegovom kraju nalazi la se trokraka čelična kuka, a na drugom teg od olova. Sa kandžama od čelika navučenim na prste ruku i oštrim sečivima ugrađenim u đonove speci jalne obuće, ninđa se mogao na dati da će neprimećen uspeti da savlada svaku prepreku koja mu se nađe na putu.

Prva prepreka, u stvari, nije to odista ni bila. Zid oko zo ne podignut je da spreči obične lopove, a ne specijaliste za upa de u dobro čuvane prostore...

S lakoćom se odvojio od tla i uhvatio obema rukama za go rnju ivicu, visoku deset stopa.

Hitar pogled levo i desno, a zatim zamah koji ga je bešumno preneo na drugu stranu, na neravni beton prepun otpadaka.

Skladište čiji je zid počinjao na drugoj strani prolaza mračno je i tiho i zato ga je i oda brao u početnoj fazi prodora u zonu.

Kuka na užetu polete naviše i čvrsto se zakači za izbočinu na krovu. Hitar poput veveriće, ninđa se uzvera uz uže, samo dva ili tri puta se oslonivši stopalima o zid.

Uže će mu još biti potrebno i on ga brižljivo smota oko leve podlaktice, zadržavajući kra jeve sa tegom i kukom u šaci. Pognut, on bez ijednog šuma pretrča po testerastom krovu, oslanjajući se isključivo na me talnu konstrukciju oko okana od debelog stakla.

Susedno skladište pulsiralo je punim ritmom. Ulaz i izlaz osvetljavali su snažni reflektori, a iz njegove unutrašnjosti dopirala je buka viljuškara, pr omukli glasovi i brujanje moto ra teških kamiona.

Ležeći na samoj ivici, ninđa pogledom pažljivo istraži okolinu.

Zvuči apsurdno, ali ti reflektori na pokretnim postoljima više će mu koristiti nego smetati. Ljudi koji rade dole na tlu izbegavaju i da pogledaju prema njima, da ih snažna sve tlost ne bi zaslepila.

Klečeći na ivici krova, ninđa desnom rukom poče da obrće kraj užeta sa tegom na kraju, a zatim ga hitnu, sigurnom ru kom.

Metalni udar o konstrukciju koja nosi reflektor prošao je neopaženo u opštoj buci. Niko ne podiže pogled naviše da pogleda šta se dogodilo i ninđa još jednom raširi usne u osmeh pod svojom maskom od crne svile.

Da, nepoznati je odabrao do bro mesto za skrovište... ali ga to upravo može učiniti i ne opreznim i olakšati ulazak nevidljivom tragaču...

Lebdeći samo desetak stopa nad glavama užurbanih ljudi i njihovim mašinama, ninđa pre đe po zategnutom užetu do ko nstrukcije reflektora i zgrči se iza džinovskog kućišta, osećaju ći vrelinu čak i kroz debeli lim.

Deset stopa do susednog reflektora, a zatim nešto malo vi še do krova susednog skladišta. Nikakav problem, čak i za čoveka mnogo manje veštog od ninđe.

Nekoliko trenutaka kasnije bio je na krovu na koji je i že leo da stigne. Sada čak ne mora da bude ni tih; oni ljudi dole ne bi primetili nijedan od ta

ko čestih kalifornijskih zemljotresa.

Spoljni pojas svake čuvane zone najopasniji je za onoga koji želi da prodre u njenu unutrašnjost, jer ljudi iz obezbeđenja uvek motre na perimetar. Sada, kada je već duboko u unutrašnjosti zone, može napredovati mnogo brže i lakše, na sasvim prirodan način.

Osmotrio je prolaz između sledeća dva skladišta, pust i tih, a onda skočio i odmah se pribio uza zid. Do mesta na koje želi da stigne sada može sasvim lako, birajući mračne prolaze dalje od skladišta u kojima se još radi.

Pola milje dalje, u jednom sličnom mračnom prolazu, ninđa ponovo zastade.

Nekoliko snažnih motora pro radilo je gotovo istovremeno u blizini, iza ugla skladišta kraj kojeg se zatekao.

Ništa neobično, reklo bi se. Međutim...

Brundanje motora zbog neče ga je podsećalo na pritajeno režanje zveri koja se sprema na napad. I još nešto neobično: svetla u okolini nisu se upalila, što bi se svakako dogodilo da su ljudi tu želeli da počnu nešto da rade.

Buka motora dopirala je sa obe strane prolaza, znak da je praktično opkoljen džinovskim mašinama. Ne može biti slučajno to što su njihovi motori pro radili u istom trenutku!

Haragei trenutak kasnije po tvrdi zaključak do kojeg je ninđa već bio došao. Odnekud iz podsvesti dopreše najpre slabi, a zatim sve intenzivniji signali koji su ponavljali jednu jedinu reč...

Opasnost... opasnost... opasnost...

*
* *

Onaj koga je tražio ipak nije bio tako neoprezan kao što se ninđa ponadao. Njegove oči i uši bile su posvuda po zoni skladišta, ma kako se to činilo malo verovatnim...

Ne, straha nije bilo, čak ni sada, nekoliko trenutaka pre nego što se još uvek nevidljivi napadači ustreme prema žrtvi za koju misle da je imaju u svojim šapama.

Ono što je ninđa činio u tih nekoliko trenutaka, možda bi se nekom neupućenom učinilo čudnim, čak smešnim. Ipak, svaki pokret imao je svoje značenje, pripremajući ga za okršaj koji tek što nije počeo.

Nekoliko dubokih udisaja, da se krv obogati kiseonikom i tako omogući sagorevanje koje

će dati velike količine energije za veoma kratko vreme. Oči ne miruju, pretražujući svaku stopu zidova sa obe strane pro laza, zadržavajući se na jedva vidljivim pukotinama u betonu pred nogama ninđe.

Kada okršaj jednom počne, i takve, naizgled banalne sitni ce, mogu doneti prevagu jednoj ili drugoj strani. Noga neopreznog protivnika može skli znuti kada on to najmanje želi, a igra senki po zidovima pokatkad može poremetiti orijentaciju u prostoru.

Hitri pokreti ruku i nogu, na pinjanje čitavog tela. U času kada su se sa obe strane prolaza upalili reflektori džinovskih mašina, čitavo telo ninđe takođe je postalo mašina...

Mašina za ubijanje!

Zaokrećući iza uglova, mašine kretoše prema njemu, postrojene kao na paradi. Spreda su mu dolazila tri viljuškara, preteći podižući svoje slonovske zube od tvrdog čelika. Otpozadi su, brundajući motorima, dolazili jedna pokretna dizalica, mašući kukom na opuštenom čeličnom užetu, i kami on, jedan od onih ogromnih šle pera specijalizovanih za prevoz kontejnera na velika rastojanja.

Njihovi farovi ukrstiše se na sredini uskog prolaza, jasno os vetljavajući visoku i vitku figuru, odevenu u crno od glave do pete.

Na taj prizor, svih pet vozača instinktivno dodade gas i vo zila kretoše malo brže, preteći zavijajući motorima. Čak su i elektromotori viljuškara dobili drugačiji, preteći prizvuk.

U suštini, zaključi ninđa, ovaj napad je pripremljen na brzinu, improvizovan, i izvode ga ljudi kojima ubijanje nije pravi posao. Sam za sebe nije opasan; opasno je to što će još uvek nevidljivom neprijatelju dati vremena da pripremi novi, mnogo efikasniji napad...

Zaključak je, naravno, jasan: treba čitavu stvar izvesti tako da traje što kraće i odmah ne stati iz ovog jarko osvetljenog prolaza. Možda nepoznati ima svoje oči i uši po celoj zoni skladišta, ali ni te oči ni uši nisu svemoćne.

Sačekavši da moćne mašine uhvate pun zalet, ninđa se u jednom jedinom dugom skoku stvori kraj zida skladišta levo od sebe. Koristeći zamah tog skoka, on zari kandže na levoj šaci u zid, tražeći oslonac. Noge su mu se pokrenule još pre nego što je našao taj oslonac, i on doslovno polete naviše, pri lepljen za zid kao muva!

Sasvim prirodno, pogledi vo zača pođoše za njim. Još priro

dnije, iznenađenje zbog činjeni ce da čovek po zidu hoda kao muva, na trenutak im poremeti koncentraciju...

Ninđa je bio već pod samim krovom kad veličanstveni tresak čelika i stakla objavi da su vozači moćnih mašina zaboravili na opreznost. Nije ni zastao da baci pogled prema njima; čak i oni koji su slučajno ostali nepovređeni, više ne pre dstavljaju opasnost za njega.

A sada, mnogo teži deo posla: kako nestati, kako postati nevidljiv usred prostora koji će uzbuđeni ljudi uskoro ispuniti i osvetliti svojim moćnim reflektorima?

Strategija ninđucua odgovorila je na to pitanje još pre mnogo stotina godina, ali i ta lekcija nije nova, jer su je strp ljivi učitelji pronašli u prirodi. Najmanje vidljivo, kaže ta lekcija, jeste ono biće koje se savršeno uklapa u okolinu...

U nekoliko dugih skokova ni nđa prelete preko krova zgrade, osluškujući šumove iza sebe. Posle prvog treska sudara, najpre se nekoliko trenutaka ni je čulo ništa, jer su se motori od potresa ugasili. Bio je već na drugoj strani krova kada su odjeknule prve psovke.

Prolaz između dva sledeća skladaišta takođe je bio prazan i mračan. Idealno mesto za ono što želi da učini...

Ruke ninđe radile su kao savršeno uhodani mehanizam. Za svega nekoliko sekundi svukao je sa sebe kostim od crne svile i zajedno sa oružjem uvezao ga u svežanj omotan tankom niti od crne svile. Dobro planiranje još jednom je dalo rezultate; pod tim kostimom Lesli je imao odeću od tanke tkanine koja izdaleka i pod veštačkom svetlošću izgleda potpuno kao ra dno odelo većine zaposlenih u skladištu.

Skok sa visine od dvadeset stopa nije nikakav problem za jednog ninđu i tako se Lesli ne koliko sekundi kasnije nađe na asfaltu, uza zid skladišta, pažljivo uočavajući položaj crne niti neupadljivo spuštene sa krova niz taj isti zid.

Povelika grupa ljudi već se okupila oko gomile čelika i sta kla iz koje su sada, pored psovke, dopirali i jauci. Ponašajući se savršeno prirodno, Lesli se progura u samo središte kru ga, raspitujući se unaokolo šta se to, do đavola, dogodilo.

Nekoliko trenutaka kasnije, jedan džip zaustavi se pored njih, i odmah za njim doleteše i kola hitne pomoći, zavijajući sirenom. Zapovednički glasovi razdvojiše gomilu i ninđa se

takođe povuče nekoliko koraka unazad, usred gomile koja je gunđala. Na glavi mu je već bio uobičajeni zaštitni šlem, iz vučen iz napuštene kabine pre vrnutog viljuškara čiji je vozač bez svesti ležao nekoliko koraka dalje.

Ta dvojica iz džipa su ga zanimala. Oštri glasovi, zapovednički pokreti i otvrdla lica više su podsećala na plaćene re volveraše, nego na predradnike u skladištu. Po svemu sudeći, to su ljudi Leslijevog tajanstve nog protivnika, kome će, pre ili kasnije, podneti izveštaj o onome što se događa.

— U redu, u redu! — urlao je sada jedan od njih, mašući rukama. — Natrag na posao, ljudi, sve je u redu! Hajde, natrag na posao, ne možemo čita vu noć ostati ovde!

— Šta se, do đavola, dogodilo, mister Stin? — zapita neko. — Šta su svi oni tražili u ovom prolazu, prokletstvo?

— To pitajte njih — odvrati Stin i dalje mašući rukama. — Idemo, idemo, ljudi, dosta smo vremena izgubili zbog gluposti!

Mrmljajući, ljudi se raziđoše. Niko od njih nije primetio kako je jedna hitra senka uskočila na zadnje sedište otvore nog džipa i na gotovo volšeban način nestala u uskom prostoru ispred njega.

— Proklete budale! — mrmljao je Stin tiho, vadeći cigare tu iz džepa košulje. — Kako se ovo moglo dogoditi, Mejlon?

— Zik kaže da je taj tip čekao do poslednjeg trenutka, na sred prolaza, a onda se — slušaj ovo dobro — kao muva uz verao uza zid i nestao. Nisu vi še imali vremena da koče, tvrdi on.

— Uza zid? Prokletstvo! Ti veruješ u tu priču?

— Ne znam... ali sam pogle dao taj zid izbliza.

— I?

— Ima tragove, kao od malih oštrih sečiva. Ili mačjih kandži, na primer.

— Hmmm... siguran si?

— Idi pa pogledaj sam — umorno uzdahnu Mejlon. — Uostalom, u poslednje vreme ovde se dogodilo mnogo čudnih stvari, a?

— U pravu si. Tip koji se kao mačka penje uza zid i nije najčudnija od njih — isceri se Stin. — Idemo li?

— Može. Ali... na koju stranu?

— Ne misli da smo se otresli našeg momka. Vilkoks je već upozorio da bi mogao biti đavolski opasan. Možeš se kladiti u šta hoćeš da je on još uvek negde u blizini.

— Oh, do đavola! Daj da ga pitamo... možda je u međuvre menu već doznao nešto...

Naginjući se preko vrata dži pa, Stin dohvati mikrofon radio-telefona.

— Vilkoks! — reče. — Stin ovde. Ima li šta novo?

— Ništa, boga mu! — dopre tihi, ali razgovetni glas iz zvučnika. — Kao da je u zemlju propao!

— U redu, šta da radimo?

— A otkud ja, do đavola, znam? Traži ga, eto šta ćeš da radiš, Stin!

— Baš ti hvala na savetu... Još mi samo reci odakle da počnem i sve će biti u redu, a?

— Nađi ga, Stin! — reče bru talno glas iz zvučnika. — Nađi ga! Inače...

— Oh, u redu, u redu. Idemo da ga tražimo...

Prekinuvši vezu, Stin se baci na sedište pored vozača. Dru gi čovek, Mejlon, pokrete mo tor i džip poče lagano da se izvlači unazad iz uskog prolaza.

— Kuda, Stin?

— Kud god hoćeš... ionako ga nećemo naći...

— O kej — nasmeja se Mejlon. — Da se bar provozamo unaokolo, a?

U svom skrovištu ninđa napravi grimasu. Besciljna vožnja po skladišnoj zoni nije ono što bi u ovom trenutku želeo, ali za sada nema drugog izbora, jer se Mejlon, prilično mudro, drži širokih i osvetljenih prolaza među zgradama, onemogućavajući Lesliju da napusti džip.

— Čudne stvari se događaju — reče iznenada Stin, kao da nastavlja maločas započeti razgovor. — Vilkoks nije kao pre, ne čini li se to i tebi, Mejlon?

— Prilično dugo — složi se vozač. — Počeo je da popušta. Nervi.

— Nije to.

— Misliš?

— Nije sigurno. Hoćeš da ti kažem šta se meni čini?

— Reci mi, do đavola — pro mrmlja Mejlon. — Ili ćuti. I ti si počeo da brbljaš kao neka žena!

— Mislim, Mejlon, da Vilkoks više nije gazda ovde...

— Hmmm...

— Šta ti misliš?

Mejlon malo uspori, skrećući oko skladišta velikog koliko avi onski hangar. Prolaz iza njega bio je osvetljen, iako u blizini nije bilo nikakvih radova.

— Ne znam — reče otpljunu vši preko vrata džipa. — Istina je da to više nije onaj isti Vilkoks, ali...

— Isti nije, to svakako! — nasmeja se Stin. — Sećaš se kako je nekada donosio odlu-

ke, pre nego što kažem »Džek Robinson«. A sada okleva... kao da pre toga nekog drugog mora da pita...

— Ne znam, ne znam... Čulo bi se da je neko drugi preuzeo posao, Stin.

— Čutljivi ortak. Čuo si taj izraz, Mejlon?

— Možda. Ali, ako je tako, onda je novi Vilkoksov ortak đavolski ćutljiv. I, uz to, još i nevidljiv.

— Nevidljiv... Kaži mi, kada si poslednji put ušao u broj 234?

— 234? Paaa... kad bolje ra zmislim, nisam skoro.

— Ni ti, niti bilo ko drugi. A znaš li zašto?

— Ne znam. Vilkoks je sad uglavnom u 232, pa nismo tamo ni imali nikakva posla.

— A zašto je Vilkoks promenio kancelariju? I šta se sada uopšte radi u broju 234?

— Valjda se nešto radi, do đavola! Nije teško proveriti, po listama.

Stin se trijumfalno nasmeja, paleći novu cigaretu. Samo ne koliko palaca iza njih nađa na ćuli uši, jer je razgovor počeo da se odvija pravcem koji bi i njemu mogao postati zanimljiv.

— Proverio sam — reče Stin. — U poslednja tri i po meseca, u 234 ušlo je dvanaest to na robe. I nije izašlo ništa. Nijedno drugo skladište nema ta ko porazan rezultat, Mejlone!

— Kakve robe? — zainteresova se Mejlon. — Dvanaest to na... Hmm, neke sitne stvari...

— Veštačko đubrivo, kaže na deklaraciji. Kome je, do đavola, potrebno dvanaest tona veštačkog đubriva koje neprestano leži u skladištu?

— A da li leži, Stin?

Drugi čovek ponovo se nasmeja. Spustio je glas, iako je džip sada ponovo milio jednim od potpuno praznih prolaza između skladišta.

— To ne znam, ali bih voleo da znam. Ja mislim da pomalo te robe neprestano izlazi iz skladišta, Mejlon. U vrlo, vr lo malim količinama!

— Droga! Neka sam proklet ako Vilkoks tu ne drži drogu!

— Slažemo se, znači — promuklo reče Stin. — Samo, Vilkoks više nije glavni, pazi šta ti kažem. Neko je stalno u skladištu broj 234. I ne savetujem ti da njuškaš unaokolo, uz gred.

— Zašto, do đavola?

— Seti se šta se dogodilo Ro drigezu, mladiću!

— Ma đavola! Rodrigez je ubijen na sasvim drugom kraju zone!

— Misliš? Tamo je nađeno njegovo telo, Mejlone... ali

sam ja u blizini broja 234 našao onaj njegov zlatni lančić sa medaljonom...

— Boga mu! Misliš da je likvidiran zato što se šunjao una okolo?

— Sasvim sigurno. I reći ću ti i da znam ko je to uradio.

Mejlon zavrte glavom, brišući rukavom košulje znoj sa čela.

— Do đavola, Stin, ako je istina samo polovina od toga... U redu, ko je sredio Rodrigeza?

— Kinezi.

— Kinezi? Ovi novi? Ali...

— U poslednje vreme je suviše tih žutih njuški unaokolo, Mejlon. Čovek više ne može ni da se makne, a da ne sretne jednog od te kosooke kopiladi!

— Hmm... nisam razmišljao o tome... ali bi stvarno mogao da budeš u pravu!

U svom skrovištu, ninđa zauze malo pogodniji položaj. Čuo je sasvim dovoljno i sada imao tačno određen cilj pred sobom. Skladište broj 234. Još kada bi Mejlon bio tako ljubazan da prođe pored nekog mesta pogodnog za iskakanje iz džipa...

Kao da mu svesno ispunjava želju, Mejlon načini zaokret oko ugla sledećeg skladišta i malo uspori.

Moćni mišići ninđe reagovali su kao naglo opuštena opruga. Bešumno, je poleteo u vazduh, dočekao se na noge nekoliko stopa iza džipa i šmugnuo iz ugla skladišta pre nego što su ljudi sa prednjih sedišta uspeli da se okrenu, osetivši pokret vazduha na svojim oznojenim vratovima.

— Šta se to dogodilo, Stin? — čuo je preplašeni Mejlonov glas. — Šta se, do đavola, dogodilo?

— Ne znam... ali i ovo možeš zapisati na spisak čudnih stvari u ovoj prokletoj zoni, Mejlon...

*
* *

Skladište broj 234...

Skriven u senci, ninđa dozva iz memorije jedan od avionskih snimaka koje je satima proučavao. Da, ako je neko želeo da stvori sebi sigurno skrovište unutar zone, onda je skladište broj 234 sigurno najbolji izbor...

Nalazi se na samoj obali Zaliva, odvojeno samo uskom betonskom stazom od vode, tako da široka ulazna vrata gledaju pravo prema betonskom molu sagrađenom poprečno na obali. Put utovara i istovara sa

brodova dug je svega stotinak stopa, što smanjuje rizik od ra doznalih pogleda.

Drugi bočni zid, okrenut unutrašnjosti zone, jedan je od onih koji na sebi nema nikakvih otvora, pa čak ni za ventilaciju. Sem toga, skladište broj 234, jedno od starijih, nema ni staklene delove po krovu, što ga čini posebno nepogodnim za špijuniranje.

Jedini prozori gledaju prema Zalivu i nalaze se pod samim krovom, četrdesetak stopa iznad tla. Osvetljeni su u ovom trenutku, što je veoma neobično u ovom delu zone koji je potpuno pust i vrlo tih...

Ninđa je sve to video pažljivo obilazeći skladište izdaleka, jer ga je haragei upozorio da ta ogromna građevina, ma kako tiha bila, krije u sebi veliku opasnost...

Za manje od deset minuta mogao bi biti kraj skladišta na čijem je krovu skrio svoj kostim i svoje oružje. Zamotuljak će mu se naći u rukama čim povuče nit od crne svile, a potom se, potpuno opremljen, može vratiti do obale i pokušati da upadne u skladište broj 234...

Na prvi pogled, sve to izgle da vrlo jednostavno. Haragei, međutim, savetuje opreznost.

Brisani prostor oko skladišta svakako je kontrolisan pogledima opreznih čuvara obilato potpomogutim modernom elektronikom. Oštro oko ninđe otkrilo je skrivena sočiva televizijskih kamera i jedva primetne oznake po zidovima koje odaju da su tu skriveni senzori koji će otkriti svaki šum i pokret u blizini.

Ne, ovo ipak nije trenutak za pokušaj prodora u tvrđavu nepoznatog protivnika. Sem to ga, razloga za žurbu nema; ova noćašnja gužva u skladišnoj zoni reći će protivnicima da više nisu tako bezbedni kao što misle da jesu i možda ih navesti na neki nepromišljen potez.

Osmehnuvši se jednom za se be i već razmatrajući detalje plana koji mu se u međuvremenu formirao u glavi, ninđa poče da se povlači, ništa manje oprezno nego kad je dolazio. Čuvari skladišta, uostalom, još uvek su pod uzbunom i tragaće za uljezom sve dok ne sva ne novi dan.

Čudno...

Haragei je na trenutak utišao svoja upozorenja kada je počeo da se udaljava od skladišta broj 234, ali se malo potom ponovo javio!

Da li je moguće da su ga ne vidljive oči ponovo opazile? I

da su mu progonitelji opet na tragu?

Što je još čudnije, upozorenja harageija postaju sve intenzivnija kako se približava mestu gde je skrivena njegova odeća...

Zaseda?

Svakako. Mudar čovek bi iz daleka zaobišao opasno mesto i pokušao da nađe izlaz iz zone skladišta.

Oružje ninđe, međutim, ima vrednost koja se ne može meriti ni krupnim brojkama, ni tonama plemenitih metala. Ovo koje je Lesli nosio, bilo je poklon senseija Tanake koga je služilo više od pedeset godina. Tanaka ga je dobio od svog učitelja, ovaj od svog i tako daleko unazad, do vremena kada su retki kovači u srednjovekovnom Japanu samo za ninđe kovali oružje od čelika specijalnog sastava, čija je tajna sa poslednjim od njih otišla u grob...

Lesli se jednostavno nije mogao odvojiti od tog oružja, pa čak ni u slučaju da je mogao odmah doći do sličnog. Ni oružje iskovano od istog kovača ni je više ono pravo za njega, jer između ninđe i njegovog dugog samurajskog mača, katana, nastaje neraskidiva veza, specijalni odnos koji traje sve do smrti ninđe ili trenutka kada ga se on sam odrekne.

Legenda kaže da mač i ruka prenose energiju jedno na drugo i da je u tome tajna užasne snage kojom ninđe zadaju udarce. Možda je to i tačno, kao i ona tvrdnja da preko svog mača ninđa ima moć da prisvaja slobodnu energiju iz okolnog prostora.

Ako je do tog trenutka bio tih kao senka, ninđa se sada pretvori u senku te senke. Napredovao je kroz polutamu palac po palac, a sva čula bila su mu napeta do krajnjih granica izdržljivosti.

A opet, nigde nikakvog pokreta ni šuma, nigde nikakvog znaka bliske opasnosti...

Još dvadesetak koraka do zida niz koji još uvek visi crna svilena nit. Da li je moguće da se haragei prevario?

Ne, to se još nikada nije dogodilo. I neće se ni dogoditi.

Sklopivši oči, ninđa se koncentrisao isključivo na sluh, mnogo pouzdanije čulo u tami.

Bez uspeha, ponovo. Ovaj deo skladišne zone, reklo bi se, spava mrtvim snom...

Lesli nekoliko puta bešumno uzdahnu, ispunjavajući pluća vazduhom. Mišići nogu se napeše i on izvede sa njima dobro poznati trik kojim se gotovo čitava energija tela konce

ntriše u one delove od kojih se u narednom trenutku zahte va najviše.

Skok. Prvi, od čitavih dvadesetak stopa, zatim drugi, još duž: zahvaljujući početnom zamahu.

Ispružene prste ruke sa savršenom preciznošću se sklopiše oko svilene niti spuštene niz zid. Započinjući treći dugi skok, ninđa naglo povuče nit za sobom.

Pogled mu je bio koncentrisan na prostor pred njim, ali je ipak imao vremena da baci jedan kratak pogled naviše. Ono što mu je osećaj u prstima ruke rekao, pogled potvrdi; za vežljaj za oružjem i kostimom poleteo je naniže, za svojim vla snikom.

Ali...

HARAGEI!

Usred skoka, moćni mišići se zgrčiše pokoravajući se nemoj komandi iz podsvesti. Telo ninđe načini nešto za što će mnogi stručnjaci tvrditi da je nemoguće: promeni pravac svog leta na samom vrhuncu skoka!

Kratka metalna strelica pro huja kraj ramena ninđe i bezo pasno zveknu o asfalt. U istom času Lesli vrhovima nožnih pr stiju dotače tle i ponovo naglo promeni pravac, preskačući pre ko prve odbijene strele.

Druga strela pogodi zid, pro mašivši ga za svega nekoliko palaca. Privlačeći zavežljaj sebi, Lesli načini novi skok, pribijajući se leđima o zid skladi šta.

Znao je već gotovo sve o pro tivnicima koji su izbacili strele sa kratkih lukova opremljenih čeličnom oprugom, oružjem ko je je i sam izvanredno poznavao. Položaj njihovih tela na mestu gde se nalaze, briznu njihovih reakcija, čak i to da su nešto nižeg rasta od prosečne visine.

Nikakva čarolija, naravno: sve to ninđe otkrivaju sabiraju ći u svojim mozgovima masu utisaka koji iz okoline stižu pre ko njihovih čula. Zvuk čelične opruge, pravac kojim su strele doletele, ugao pod kojim su od skočile, sve to su dragocene in formacije koje govore gotovo sve uvežbanom borcu.

Strelac iza bližeg ugla je ciljao prvi; sudeći po tome, on će prvi lansirati i novu strelu, što znači da će on postati prva naredna meta ninđe.

Kratak trzaj desne ruke. Već u novom skoku, ninđa oseti ka ko mu drška katana stiže u ša ku i načini novi pokret kojim će je osloboditi bogato ukrašenih korica.

Oštrica sevnu kao munja u polutami i taj blesak otkri nin đi putanju sledeće strele, izba

čene od hitre, oniske senke ko ja je na trenutak izbila iza ugla da bi se odmah povukla na trag.

Čelik zveknu o čelik i zelene iskrice nakratko osvetliše čitav prostor. Odbivši strelu udarcem mača, ninđa se dočeka na noge, već kraj samog ugla skladišta i katana se nemilosrdno spusti na žrtvu koja nije imala vremena ni da se iznenadi.

Padajući ukoso, mač se zari u početak vrata, pod levim uhom, i gotovo bez otpora produži sve do ispod desnog pazuha, glatko odvajajući gornji deo grudi od ostatka tela.

Krv šiknu po asfaltu i ninđa ponovo skoči, ali ne da bi se uklonio od vrelog mlaza oštrog zadaha. Druga strelica već je stizala iz tame kraj suprotnog ugla skladišta, tamo gde se skrivao drugi protivnik.

Promašila je, jer se strelcu suviše žurilo da zaustavi ninđu pre nego što stigne do njegovog prijatelja. Ipak, moralo mu je biti jasno da nije u tome uspeo, ako ni po čemu drugom, a ono po mlazu crne krvi koji je šiknuo iza ugla i zalio asfalt.

Preskačući telo koje se još koprcalo, ninđa ponovo zaroni u tamu. Bilo bi sasvim jednostavno zaobići skladište i drugom strelcu prići sa leđa, ali jednostavna rešenja ponekad u sebi kriju neočekivane opasnosti, kaže drevna mudrost ninđi...

Samo dva protivnika u zasedi? Malo verovatno!

Odgovor na to pitanje stiže u gotovo istom trenutku, ali ovoga puta novi protivnici nisu mogli biti ni bešumni, ni ne vidljivi!

Vrata skladišta bučno zaškri paše, otvarajući se pod iznenadnim naletom tri čvrsta tela. Njih trojica, skriveni na drugoj strani, naslutili su da je neko zastao pred vratima, ili su možda čuli tihi šum pada tela njihovog priajtelja na asfalt.

Upozoren već prvim šumom, međutim, ninđa je već bio spreman i oštrica prođe kroz stvoreni otvor u trenutku kada on još uvek nije bio širi od jednog palca. Glasni krik i onaj karakteristični udar u napetoj ruci reče mu da je katana još jednom pronašao svoj cilj.

Odskočivši malo unazad, on dopusti da se vrata otvore do kraja, kako bi i sam dobio prostora za nastavak napada. Posle prvog udarca, katana je čekao, u naizgled opuštenoj ruci, vrebajući trenutak da ponovo zarije svoje zube u telo neoprezne žrtve.

Krik prvog pogođenog čoveka još je lebdeo u vazduhu, a za njim stiže i novi, ovoga pu

ta krik koji je odavao onu uobičajenu mešavinu straha i gne va. Drugi napadač je s tim kri kom na usnama zavitlao prema grudima ninđe kratki nož sa teškom drškom, takvom sili nom da bi mu na tom rastojanju bez sumnje smrvio grudni koš da je nekim slučajem pogodio.

Ninđe, međutim, već nije bi lo na putanji noža. Izvijajući se kao zmija, on zari vrh katana u usta razjapljena na krik i jasno ču kako čelik škripi po kostima lobanje.

Odbacujući već mrtvo telo od sebe, on istrže mač iz rane. Treći čovek izgubi ravnotežu, još uvek oslonjen o vrata koja su se sada širom otvorila. Da bi stvar bila gora, telo njegovog mrtvog prijatelja, pade mu pod noge.

Ne da je to bitno menjalo stvar, jer smrt ne bi izbegao ni u položaju mnogo povoljnijem po sebe. Katana još jednom fijuknu, režući tamu oko sebe. Ovaj udarac pao je tačno odozgo naniže, razdvajajući glavu i gornji deo tela žrtve na dve potpuno simetrične polovi ne.

Prebacujući mač u levu ruku, ninđa povuče za sobom za vežljaj sa kostimom i ostatkom oružja. Drugom rukom vukao je i vrata za sobom, uprkos činjenici da su ga u tome ometala tri mrtva tela na prašnjavom podu skladišta.

Vrata se s treskom zalupiše i on ostade u potpunoj tami, pažljivo osluškujući i istovremeno uvlačeći vazduh kroz no snice, pomalo nalik lovačkom psu koji želi da oseti blizinu divljači.

Nikakvog šuma, nikakvog po kreta. I nikakvog ljudskog mirisa, ako se ne računa teški zadah maločas prolivene krvi...

Ponovo je svega nekoliko se kundi bilo dovoljno da sa sebe zbaci odeću i ponovo navuče kostim od crne svile. U tih nekoliko sekundi, međutim, na polju, izvan skladišta, dogodi se nekoliko stvari istovremeno.

Najpre tihi, grleni krik iz pravca gde se maločas skrivao drugi strelac. Potom i jedan glasniji uzvuk, a odmah za njim i šum žurnih koraka trojice lju di koji hitaju asfaltnom stazom između dva skladišta.

Dovršavajući svoje oblačenje, ninđa priskoči bočnom zidu, zadržavajući dah kako bi bolje čuo šumove spolja. Da, drugi strelac stiže u društvu još dvojice boraca; tresak lime nih vrata jasno im je dao do znanja da na ovoj strani okršaj još nije završen i oni žele da uzmu učešće u njemu.

Osetljivi prsti nniđe pogladiše zid. Delić sekunde bio je dovoljan za ne baš jednostavan proračun debljine zida i otpornosti materijala od kojeg je načinjen, još toliko da sa potpunom preciznošću odredi položaj trojice ljudi sa druge strane tog istog zida.

Onome koji je trčao na čelu, mora da se učinilo kako se zid pored njega otvorio, u oblaku prašine, da propusti crnu senku same smrti, jer je sečivo katana stiglo do njegovog grla mnogo pre nego zvuk rušenja gomile cigala koje su se doslovno razletele pred naletom ninđe.

Druga dvojica u trku se sudariše sa već mrtvim telom prve žrtve. Kriknuli su u istom trenutku, ali nijednom ne uspe da dovrši svoj krik.

Iz položaja u kojem se našao, povijenih kolena posle prvog udarca, ninđa načini pokret koji podseća na obrtanje krila vetrenjače. Uz jednu razliku: vetrenjača od oštrice mača obrtala se u horizontalnoj ravni, tako da glatki čelik jednim udarcem odvoji dve glave sa njihovih mesta na ramenima...

Šištanje vazduha iz prekinutih dušnika, meki klokot krvi po asfaltu, neprijatno grebanje noktiju samrtnika po tvrdom asfaltu. To je bilo sve što se sledećih trenutaka moglo čuti na pozadini zvukova iz uvek bučne skladišne zone.

Ninđa se saže da osmotri tri mrtva lica pred sobom. Kinezi, kao i ona četvorica koje je ubio nekoliko koraka dalje.

— Pođite u pakao! — prošaputa brišući krvavu oštricu o odeću najbliže žrtve. — I pripremite tamo mesta i za vašeg gospodara, onoga koji vas je i poslao u smrt!

*
* *

Zvono na vratima prenu ninđu iz dubokog transa. Kao i obično, posle burne noći, bilo mu je potrebno izvesno vreme da u mislima rekonstruiše sve što se u međuvremenu dogodilo i da pojedine detalje razmotri iz više uglova, izlažući ih analizi za koju u žaru borbe nije bilo dovoljno vremena.

Zvono na vratima, samo po sebi, ne mora značiti opasnost, ali je taj zvuk došao neočekivano. Niko, sem Pita i Sumiko nije znao da se ninđa nalazi u tek iznajmljenom apartmanu, a njih dvoje ne bi zvonili, jer imaju sopstvene ključeve.

Haragei, međutim, ćuti. Po svemu sudeći to je samo bezazleni prodavac stvari koje se,

kako misle njihovi proizvođači, najlakše prodaju hodajući od vrata do vrata...

Zastao je, po navici, da oslušne pre nego što je dotakao lanac na vratima. Tiho, pomalo uzbuđeno disanje. Devojka ili mlada žena, sluh ninđe gotovo je nepogrešiv u ovakvim situacijama.

— Džina? — reče on, glumeći iznenađenje. — Kako si me pronašla?

Ona se osmehnu, prolazeći kraj njega.

— Zaboravljaš da ja posedujem izvesne moći, Lesli Eldridže.

— Pratila si nas?

— Tabasko Pita, ali se nemoj ljutiti na njega. Učinio je sve da bi me se otresao, i to mu je i uspelo. Običan pratilac bi mu izgubio trag, ali ja sam strpljivo hodala unaokolo sve dok nisam osetila tvoje misli.

Osmehnuo se i on njoj posmatrajući kako se, poput mačke, smešta na ogromnu fotelju.

— Prednost je poznavati telepate — reče. — Čovek uštedi mnogo vremena, zar ne?

— Vremena, Lesli Eldridže? — njeno lice bilo je lako zarumenjeno.

— Zovi me, Les, kao i svi drugi. Da, vremena. Sad ne moram da trošim reči kako bih ti objasnio da jutros izgledaš divno!

Ona izdrža njegov pogled, iako joj krv sada naglo jurnu u obraze.

— Varaš se — reče hladno. — Čitanje misli zahteva ogroman napor i dobro je što je tako, jer bi svaki telepata veoma brzo poludeo u zbrci koja vlada u mislima ljudi u ovom gradu.

— Ma hajde. Ne želiš valjda da mi kažeš kako ne znaš šta sam pomislio kada sam te video?

Devojka konačno obori pogled, igrajući se skutom svoje kratke tunike navučene preko izlizanih farmerki.

— Ne, ne želim — reče tiho. — Morala sam tražiti tvoje misli da bih pronašla tebe. Ali... žene takve stvari primećuju i ako čak i ne znaju šta znači reč telepatija...

On joj pruži čašu sa rashlađenim sokom od grejpfruta. Još jedan mali eksperiment sa njegove strane: jednostavno je prišao bifeu i pomislio na izbor pića u njemu. Devojka je sasvim nesvesno klimnula glavom kada su mu prsti dotakli posudu sa sokom.

— Kako si znao da želim baš to? — trže se iznenada Džina.

— Možda i ja umem da čitam misli, Džina — nasmeja se ninđa.

Ona odmahnu glavom.

— U redu, priznajem da je moje lice ponekad potpuno pro vidno. To mi je i Hsiang—Li nekoliko puta rekao, tešeći me da sam još mlada i da još uvek nemam misli kojih se treba sti deti.

— Došla si samo da bi mi to rekla, Džina?

Ona sklopi oči, smeštajući se udobnije u fotelji. Ako je i ose tila divljenje muškarca prema njenoj lepoti — a morala ga je osetiti! — nijednim gestom to nije otkrila.

— Prošla sam jutros rano po red skladišne zone — reče sasvim drukčijim tonom.

— Pa ti onda nimalo nisi spavala, Džina. Zašto je bilo potrebno da upravo jutros bu deš tamo?

— Morala sam da odem. Vidiš, noćas, dok si ti bio tamo, osetila sam mnoštvo misli, mno go lakše nego obično...

— Jake emocije — klimnu ninđa glavom. — Gnev, strah, mržnja...

— Tako je. Međutim, učinilo mi se čudnim što nijednog trenutka ne osećam misli onoga ko bi, po svemu, morao biti u samom središtu zbivanja, izdajući naređenja i šaljući svo je ljude na razne strane zone...

— Hmmm... misliš da on ni je bio tu i da njihov napad zbog toga nije uspeo.

— Ne, on mora da je bio tu, inače oni ne bi još jednom napali pošto si se udaljio od skla dišta broj 234. Zbog nečega, ne poznati nije protekle noći vodio svoje ljude, Les.

— Hmmm... A jutros?

— Jutros? — osmhenu se de vojka. — Jutros je to bila pra va mora. Nad čitavom zonom lebdi tako užasno osećanje gne va da sam imala utisak da se nebo zamračilo kao pred oluju, iako je sunce sijalo kao i obično.

— On je ljut na svoje ljude, verovatno zato što nisu uspeli da me uhvate.

— Verovatno. Atmosfera je tamo užasna, Les. Neće me ni malo iznenaditi ako danas u zoni dođe do čitave serije nezgoda i havarija, jer ljudi to podsvesno osećaju.

— Čekaj malo... Znači li to da bismo mogli pokušati ponovo da ga pronađemo, sada, usred dana!

Devojka odmahnu glavom.

— Ne znam, Lesli. Ta zamisao mi je odmah pala na pamet, ali... ti si onaj koji o tome mora sam odlučiti!

— Neobično, Džina... Poste peno počinje da se uspostavlja

nešto detaljniji lik od onoga što su do sada bila samo parčad razbijenog mozaika. Recimo, svaki njihov napad po danu bio je strahovito opasan. Po noći, međutim, veoma lako smo izlazili na kraj sa njima... Zašto?

— On noću spava, Les. To je zaključak do kojeg sam ja došla, ali...

— Ali se na njega ne smemo potpuno osloniti, kao i na zamisao da napadnem još danas.

— Naročito zato što iz istih činjenica izvodim dva potpuno suprotna zaključka — tužno se nasmeši devojka. — Bojim se da još uvek znamo premalo o tom moćnom protivniku da bismo ga smeli izazivati u njegovoj jazbini...

— Slažem se. Moramo naučiti još mnogo toga pre nego što se ponovo izložimo opasnosti. Jer on jeste đavolski opasan. Kada je budan.

— Mislim da je to ipak ključna stvar — zamišljeno reče devojka. — Zbog nečega, njegove su moći ograničene na dan. Ili je to možda zato što mu je potrebna ogromna energija, što zahteva duge odmore posle svake akcije, ne znam...

Tok misli ninđe, posle dugog razmišljanja o noćnim događajima, uglavnom se poklapao sa onim što mu je otkrila Džina Sung-Li i dopunila neke krupne praznine u zaključcima koje je do sada doneo.

Da, ovo što devojka govori moglo bi biti istina. Ljudi sa takvim psihičkim moćima veoma su retki, tako da uobičajena ljudska pravila za njih ne važe. Kao i za ninđe, uostalom. Džina svakako zna mnogo više od njega o mogućnostima tajanstvenog protivnika, ali i o njegovim ograničenjima.

Sve to znanje, međutim, još uvek nije dovoljno da bi se za dao odlučujući udarac, jer je haragei u podsvesti nemo opominjao na opasnost pri svakoj novoj pomisli na skladišnu zonu.

Uostalom, možda je to što on oseća samo još jedan od odraza ogromne energije koja sada, po rečima devojke, lebdi nad skladišnom zonom?

Okrenuo se prema Džini, ali nije izgovorio ono što je želeo da kaže.

U položaju devojke na fotelji, u izrazu njenog lica, došlo je do suptilne promene. Njene oči su ga posmatrale ozbiljno, ali je taj pogled bilo sasvim lako shvatiti...

Ona ga želi. Njega, ninđu!

Osmehnuo se i lice mu je ostalo nepomično, iako se u se

bi morao nasmejati zbog poku šaja da sakrije osećanja od je dnog telepate. U redu, sada to mora priznati: i on želi nju.

Uprkos tome što postoji Sumiko. Ili možda baš zato što Sumiko postoji, jer između te dve devojke, to je primetio od mah, postoji neverovatna sličnost.

Ne u liku, iako su građene skoro potpuno isto. Džina ima samo nešto malo manje grudi od Sumiko, što ne znači da su zbog toga manje uzbudljive, ovako prkosno uzdagnute pod tankom tunikom...

— Džina! — reče on tiho. — Ti znaš šta se događa?

Ona klimnu glavom, vlažeći usne jezikom.

— Znala sam — reče nesigurno — od časa kada sam te ugledala prvi put, Lesli Eldridž. U početku me je malo pla šilo to što si ninđa, ali sam ka snije shvatila da zakonima ninđucua nisi žrtvovao ljudska osećanja...

Prodorni pogled ninđe još jednom se zadrža na njenim grudima. Bradavice su joj tako napete da se potpuno jasno vide pod tankom tkaninom.

I on oseća želju, sve snažniju iz trenutka u trenutak. »Ono što se mora dogoditi«, pomisli, »mora se dogoditi...«

— Ovo je mučenje! — promuklo reče Džina, duboko uz dahnuvši. — Zašto... zašto već jednom ne...

Stvorio se kraj nje, jednim od onih skokova koji ninđe či ne neuhvatljivim u borbi.

Njene ruke već su ga čekale. Obavile su mu se oko vrata iznenađujuće snažno i privukla njegove usne njenima.

Kratak, vatren poljubac, jer im se previše žurilo. Njegovi prsti već su klizili naviše, po glatkoj koži ispod tunike; nje ni, još nestrpljivi, kidali su opasač njegovih pantalona.

Uzdahnula je kad su vreli prsti muškarca stegli obe dojke istovremeno, kada su njegove usne pale na njen vrat. Njeni prsti, istovremeno, sklopili su se oko tela muškarca i ona je zajecala u očekivanju uživanja koje će joj to telo us koro pružiti.

Tunika odlete u stranu i on spusti usne na te bradavice koje su ga željno očekivale. Njegove ruke svlačile su joj pantalone niz kukove koji su se već nestrpljivo uvijali.

— Sada! — uzdahnu ona, os lobođena sve odeće. — Sada, Les! Sada!

Zario se u nju, mnogo grublje nego što bi to inače učinio, ali je ona neobjašnjiva že stina koja ponekad vlada iz-

među ljubavnika rekla da je upravo to ono što devojka želi više od svega.

Vrisnula je, glasno i prodorno, zabacujući glavu unazad. Sklopljene oči, lice u ekstazi, nokti koji se ispod košulje zarivaju u njegova ramena, sve su to znaci potpunog predavanja, tako retkog kod savremenih devojaka...

Podižući je bez napora, ninđa smesti devojku u udobniji položaj, ne obazirući se na frenetične pokrete njenih kukova koji su pretili da iscede i poslednju kap semena iz njega kada za to dođe trenutak. Ona je sada glasno stenjala, ispuštajući zvuke koji su više podsećali na režanje divlje zveri.

Vrhunac svoje ekstaze objavila je dugim, drhtavim krikom, stežući ga nogama oko pojasa.

— Sad ti! — dahtala je. — Sad ti!

On joj usnama dotače vrat.

— Polako — šapnu. — Imamo još puno vremena pred sobom...

— Ne, ne, ne! Želim to odmah, sada!

Ninđe poznaju način da kontrolišu svoje telo, ali isto tako i načine na koje se ta kontrola uklanja. Stežući jednom rukom obe dojke, Lesli se prepusti talasu vreline koji mu je iznenada ispunio čitavo telo.

Ona kriknu još jednom kad oseti vrelinu u svojoj utrobi, ali je taj krik bio tih, nežan.

— Oh, bože! — prostenja. — Oh, bože, uspelo je... Rodiću sina jednom... ninđi!

*
* *

— Postoji samo jedan način da to sprečiš! — reče Džina, a oči su joj sevale kao kod gnevne divlje mačke. — Da ubiješ i mene, i to dete u mojoj utrobi!

— Razmisliću o tome — reče ninđa. Nije ni gledao u nju. Pogled mu je, kroz prozor automobila, bio uprt u visoku ogradu oko skladišne zone.

— Ako poželiš da me ubiješ... ja sam... ja sam spremna... Znam da sam zaslužila smrt, Les, ali... to je bio jedini način...

— Ne, nije bio jedini način.

— JEDINI način! — ponovi ona čvrsto. — Ti nikada ne bi ostavio Sumiko, videla sam to odmah u tvojim mislima!

Lesli je ćutao. I on je sasvim jasno osećao napetu atmosferu nad ovim delom grada, upravo onako kako je Džina najavila. Njegovom raspoloženju,

naravno, nimalo nije doprinosilo ono što se samo jedan sat ranije dogodilo između njih dvoje.

Svud unaokolo, ljudi su se bezvoljno vukli, umornih lica, razdraženih pokreta, promuklih, gnevnih glasova. To kao da se prenelo i na životinje; u blizini Lesli opazi jednog psa lutalicu koji se zavukao pod gomilu otpadaka i strpljivo čekao da prođe ta oluja koja od ranog jutra preti svemu živom i okolini...

— Dakle, ninđo? Hoćeš li me ubiti?

— Još ne znam — ni ovoga puta nije je pogledao.

Odgovor je, međutim, bio istinit. Još uvek nije znao da li će ubiti Džinu Sung-Li ili ne...

Zakoni ninđucua bili su nemilosrdni, naravno. Svako ko otkrije pravi identitet jednog ninđe osuđen je na smrt.

On ih je, međutim, već prekršio. Sa Sumiko. Sa Tabasko Pitom. Sa nekima koji su posle toga stvarno morali da umru. Od njegove ruke.

Bilo bi veoma jednostavno obaviti prste ruke oko tog nežnog vrata i tako ih držati sve ga nekoliko sekundi, a onda naglim pokretom prekinuti kičmenu moždinu. Brza i laka smrt.

Luda devojka koja je poželela dete ninđe u svojoj utrobi bila bi mrtva, a on...

Da li bi mogao s lakoćom da podnese pomisao na njenu smrt? Isto onako lako kako ponekad razmišlja o svima onima koje je već ubio?

— Morala sam to učiniti, Les... Hsiang-Li mi je prorekao veliku i slavnu budućnost, ali samo ako se ispuni jedan uslov: da dobijem sina od jednog japanskog ninđe...

Nije odgovorio. Ta devojka je prokleto sigurna da je začela s njim, što znači da je negde u sredini svog perioda plodnosti. Zakon verovatnoće je na njenoj strani, ali ipak treba čekati. Možda tog sina koji će obezbediti blistavu budućnost svojoj majci nikada neće ni biti...

Međutim, problem ostaje i ako Džina ne začne. Ona zna njegovu tajnu, a ako je zna ona, uskoro će je znati i zagonetni Hsiang-Li. I ko zna ko još posle njega.

— Kuda sad idemo? — trže se devojka kad on naglim pokretom obrte ključ i pokrenu motor.

— Dosta sam video ovde. Ništa novo nećemo doznati, sem da se taj oblak straha još uvek ne podiže sa okoline, Džina.

— Zašto onda nisi dopustio Tabasko Pitu da ostvari svoju zamisao, Lesli?

Ninđa se nasmeja. Činilo se da vazduh postaje čistiji, bez one primese straha i pretnje, od trenutka kada je kola okrenuo u suprotnom smeru od skladišne zone.

— Tabaskova ideja je šašava i opasna, Džina. Ne sumnjam da bi za kratko vreme mogao da dođe do rakete koja bi potpuno uništila skladište broj 234... ali se pitam koliko bi nevinih ljudi stradalo u toj eksploziji!

— Pa šta? Cilj bi bio ostvaren, zar ne?

— Pravi orijentalni kriterijum o vrednosti ljudskog živo ta. Bojim se da ni studije psihologije neće pomoći da se od rekneš takvih misli, Džina.

— Ti ljudi ne vrede mnogo, Les. Lučki radnici, vozači, dizaličari... nikada ništa više ne će ni postići u životu!

— Verovatno, ali to ne znači da im i takav život treba bez razloga oduzeti. Prestani, Džina... ne želim uopšte da razgovaram o takvim stvarima.

Ona ućuta, prkosno okrećući glavu na drugu stranu, Izraz na njenom licu upozori Le slija da njegovi argumenti nisu uspeli da je ubede.

— A ako još razmišljaš o toj ideji — reče on tiho — onda te moram upozoriti da ću učiniti sve kako bih te sprečio! I tebe i bilo koga drugog!

Džina ne odgovori ništa. Po gled joj je i dalje bio usmeren na suprotnu stranu od vo zača.

Lesli se osmehnu za sebe. Kao da je oblak pretnje nad zonom skladišta uticao i na njene telepatske sposobnosti. Međutim, to ne može potrajati još dugo i...

— Les! Kuda me to vodiš?

Okrenula se i zaronila u nje gove oči u kojima je ponovo svetlucao osmeh.

— Ti... ti želiš da me udaljiš od Hsiang-Lija?

— Da. Neko od njegovih te lepata mogao bi dokučiti iz tvojih misli da sam ja ninđa, Džina. Ne bih želeo da se to dogodi. Za njihovo dobro.

— A... ja?

— Još nisam odlučio šta ću učiniti s tobom.

— Kakvo je to mesto gde me vodiš?

— U blizini Palo Alta, kod jednog od mojih prijatelja. Ta mo će ti biti udobno.

— Ali neću moći da odem kad to budem zaželela, zar ne?

— Ne, Džina. Nećeš moći da odeš sve dok se čitava ova pri ča na neki način ne okonča...

I protiv svoje volje morao se diviti lepoti njenih grudi ka da je odlučno udahnula vazduh da bi mu dala do znanja šta misli o toj ideji.

— A ja — reče devojka kroz stisnute zube — ja ti dajem svoju časnu reč da ću učiniti sve kako bih pobegla iz tvoje tamnice, Lesli Eldridže!

— Ništa drugo nisam ni oče kivao od tebe — sleže on ramenima. — Ne verujem, međutim, da će ti bekstvo uspeti...

— Videćemo!

— Da, Džina. Videćemo...

Ona se naglo okrete, grabeći ga za rame. Vrlo opasan po kret, u kolima koja hrle punim auto-putem brzinom od gotovo osamdeset milja na čas...

— Džina, šta ti je? Poludela si?

— Lesli, zar ne shvataš da sam ti ja neophodna! Da se ni pošto ne smeš razdvajati od mene?

— Zbog tvojih telepatskih moći?

— Da, glupane! Zbog toga! Kaži mi, da li ti sada, u ovom trenutku, osećaš opasnost?

Ninđa je pogleda pažljivo. Ne, ovo što sada radi nije gluma, još manje pokušaj da ga navede da promeni mišljenje.

— Ne, ne osećam. A ti?

Ona se zavali u sedište, sa trijumfalnim osmehom na licu.

— Neko nas prati — reče. — Tri čoveka u automobilu. Uhvatila sam njihove misli koncentrisane na ova kola i na tebe...

— Na mene? Kako? Poznaju moj lik?

— Telepatija ne deluje tako, Les. Samo predstava o tebi... nejasna, razumeš? Bez lica... jedino što oni znaju jeste da si opasan i da ti se ne smeju približiti.

— Hmmm... dosežu li tvoje moći dovoljno daleko da otkriješ kakvo oružje imaju u rukama?

Džina sklopi oči, a lice joj dobi bolnu grimasu.

— Teško je — promrmlja. — Đavolski teško...

Ninđa smanji brzinu, propuštajući pored sebe vozače kojima se više žurilo. Nadao se da će na manjem rastojanju njene moći čitanja tuđih misli biti od veće koristi.

Sem toga, sada je bio siguran da ona ne pokušava da ga prevari. Haragei se javio, prvim slabašnim upozorenjem na opasnost, ali su njegovi signali iz trenutka u trenutak postajali sve intenzivniji.

— Ne znam — prostenja Džina. — Oni još ne misle o napadu... Ali... da, sada! Sada!

Ninđa je ćutao, i dalje postepeno smanjujući brzinu kola. Devojka mu je, verovatno sasvim nesvesno, zarila nokte u butinu, ali on se i ne pomeri kako ne bi narušio njenu koncentraciju.

— Plamen i dim... buka... — šaptala je. — Mnogo hitaca... automatsko oružje, bez sumnje, Les... I da... slika automobila kako se kotrlja niz obronak... I nas dvoje u njemu!

— Dobro je, Džina — reče on tiho. — Nemoj se više naprezati. Njihov plan potpuno je jasan.

Uostalom, do istog zaključka došao bi i bez njene pomoći, iako verovatno ne tako brzo. Deo puta pred njima probija se kroz planinski klanac, dug skoro deset milja, a duž desne strane puta je strmi obronak i provalija duboka ponegde i stotinak jardi.

Nekoliko hitaca iz automatskog oružja, čak i ako ne pogode precizno, gotovo sigurno nateraće vozača da instinktivno skrene udesno i u smrt...

Mogao bi im umaći, naravno, jer nema tog vozača na svetu koji poseduje reflekse i savršenost u proceni brzine i rastojanja kakve poseduju ninđe. Jurnjava na prepunom auto-putu, međutim, mogla bi postati opasna za druga vozila i ljude u njima.

— Imaš dobre nerve, Džina? — upita Lesli, osmehnuvši se.

— Da, mislim da imam... Zašto?

— Ako nemaš, zatvori čvrsto oči i ne otvaraj ih dok ti ne kažem...

— Zašto, Les? Šta nameravaš da izvedeš?

— Videćeš... ako ti oči budu otvorene...

*
* *

Krajnja desna kolona, ona u kojoj se Lesli sada nalazio, još više smanji brzinu, jer su se u samom klancu po tri trake auto-puta u oba smera sužavale na po dve.

Široki crni »ševrolet« sa trojicom pratilaca bio je sada na samo stotinak jardi iza njih, još uvek u srednjoj traci, vrebajući svoj trenutak.

Suženih očiju, ninđa je procenjivao relativnu brzinu kola i njihovo rastojanje. I druga vozila na putu mogu uticati na razvoj događaja i zato i njima vredi posvetiti nekoliko trenutaka. Za iskusno oko dovoljno je nekoliko trenutaka koncentracije pa da sa velikom verovatnoćom predvidi ka

ko će se koji vozač ponašati u neočekivanoj situaciji.

SADA!

Naglo je nagazio papuču ko čnice, pridržavajući istovremeno desnom rukom telo devojke da ne poleti naglo napred. Čak i u jednom takvom trenutku nije mogao a da se ne divi čvrstini dojki koje je na trenutak ponovo dotakao...

— Les!

Nije bilo vremena da odgovara na njen krik, a ni potrebe. Sve će se odigrati tako brzo da ona neće dospeti ni da reaguje i učini bilo šta što bi mu moglo zasmetati.

Otvorio je vrata i iskočio na asfalt još pre nego što su se kola zaustavila. Odbacio se od mah u stranu, munjevitim sko kom sa obe noge, u prolazu zakačivši laktom vrata tako da se snažno zalupe.

Sirena ogromnog kamiona iza njega zaurla, ali je on već bio van opasnosti. Da, dobro je procenio profesionalca za volanom »Velikog Maka«; čovek je spretno zaobišao naglo zaustavljena kola i projurio kr aj njih, verovatno psujući iz sveg glasa neoprezne vozače koji bez upozorenja gaze papuču kočnice i potom još iskaču na put, pravo pred zahuktali kamion...

Kamion će se zaustaviti sto tinak jardi dalje, ali njegov vozač neće stići da učini mno go šta pre nego što ninđa obavi ono zbog čega je tako iznenadno i napustio svoja kola.

Črni »ševrolet« bio je treći u koloni iza kamiona, a nje gov vozač, oniski plećati Kinez potpuno okrugle glave, takođe je imaao dobre reflekse. Počeo je da koči u trenutku kada su njegove oči na desnoj ivici puta ugledale pognutu pri liku spremnu na skok.

Prekasno...

Propustivši dvoja kola kraj sebe, ninđa skoči, odbacujući se sa obe noge najpre uvis, a zatim ih ispružajući tako da stopala pogode vetrobran između vozača i čoveka koji je sedeo kraj njega.

Energija njegovog skoka, sa brana sa energijom vozila koje se još uvek kretalo brzinom od četvrdesetak milja na čas, u deliću sekunde, gotovo bez otpora, smrska pleksiglas, rasipajući ga unaokolo u pravoj eksploziji komadića nalik blistavim perlama.

Sva tri čoveka, sva tri Kineza, vide ninđa u magnovenju, zaurlaše od straha, besa, iznenađenja kad se živi torpedo ustremio na njih. Nijednom, međutim, od dvojice pratilaca, oružje još nije bilo sp-

remno za paljbu, a i da jeste, teško da bi stigli da ga upotrebe tako brzo i u tako ograničenom prostoru.

Šireći ruke, ninđa obuhvati vratove dvojice na prednjem sedištu. Njegova sastavljena stopala, već su pogodila u lice trećeg, onog iza njih, mrveći mu kosti lobanje i zasipajući čitavo zadnje sedište krvavo -sivom masom smrskanog mozga.

Držeći rukama vratove prve dvojice prikovane za naslon sedišta, ninđa u uskom prostoru skupi noge i prebaci se, kao klupko, unazad. U kolima čije su gume još škripale po asfaltu od naglog kočenja, njih trojica nađoše se u pomalo komičnom položaju, sa ninđom koji je čučao između prve dvojice, cereći im se u lice.

Naravno, njegovoj pažnji nije promakao nijedan detalj iz neposredne okoline: zaustaviti put »ševroleta«, opasna blizina čeličnog branika na desnoj ivici puta, besno zavijanje sirena kola neposredno iza »ševroleta«. Da je bilo potrebno, on bi se jednim skokom našao izvan kola, daleko od svake opasnosti koja bi im mogla zapretiti.

Desna ruka naglo oslobodi vrat vozača, ali se još brže vrati natrag, stisnuta u pesnicu. Pogođen kao maljem u vrh brade, čovek se samo strese čitavim telom i umiri na svom sedištu, slepo zureći napred mrtvim očima, dok mu je noga još uvek refleksno pritiskivala papuču kočnice.

— Ti! — reče ninđa drugome, unoseći mu se u lice. — Govori!

Jednom je već pokušao da natera da progovori Kineza koji je krenuo da ga ubije i nije uspeo u tome. Da li su sada dovoljno daleko, van domašaja one užasne sile zla koja je u stanju da savlada i najjači ljudski nagon za samoodržanjem?

Kinez otvori usta i u grlu mu zakrklja, kao da se sprema da nešto kaže...

Simptomi su, međutim, i ovoga puta bili potpuno isti: nagli izliv krvi u glavi i mozak, ljubičasto lice, izbuljene oči iz kojih naglo, naglo nestaje sjaj.

Ođgurnuvši mrtvo telo od sebe, ninđa iskoči kroz razbijeni vetrobran i ispravi se na prednjoj haubi »ševroleta«, prelazeći dugim pogledom unaokolo.

Kola u blizini tek počinju da se zaustavljaju i svega nekoliko bledih, uzbuđenih lica kroz staklo gleda na ovu stranu. Niko od njih neće biti u stanju da dâ detaljan opis čo-

veka koji se našao u crnom »ševroletu« sa trojicom mrtvih Kineza.

A čak kada bi neko i uspeo u tome, policiji taj podatak ne bi bio od velike pomoći; Lesli Eldridž je jedan od retkih Amerikanaca čije ime, slika i otisci prstiju nisu ni u jednom od mnogobrojnih dosijea koje godinama gomilaju razne drža vne institucije.

U tri skoka Lesli se vrati do svojih kola i uskoči na mesto vozača. Motor je još uvek smireno brundao, znak da je Tabasko Pit obavio dobar posao na njemu.

Devojka na susednom sedištu sa olakšanjem se opusti.

— Ti si... — prošapta. — Ti si lud! Sledila sam se od straha kada sam videla onaj skok.

— Zašto? Nije mi pretila ni najmanja opasnost — osmehnu se ninđa.

Kola su već jurila dalje, u pravcu Palo Alta, brzo ostavljajući za sobom gomilu zaustavljenih vozila iz kojih su izlazili uzbuđeni i radoznali ljudi.

— Ni najmanja... Zaista si lud! Oni su imali puške u rukama, jasno sam to videla u svojim mislima!

— Puške nisu opasne na onako bliskom rastojanju. Noževi bi, recimo, bili mnogo efikasniji, ali i oni valjda spadaju u ljude koji zanemaruju dobro, staro oružje za ljubav modernih izuma koji prave mnogo buke...

— Zašto si to učinio, Les? Ova kola su mnogo brža nego što sam mislila, zar ne? Mogli smo im jednostavno umaći!

— Možda bismo im umakli, a možda i ne — sleže ninđa ramenima. — U svakom slučaju, postojala je opasnost da ostanu neprimećeni i vide mesto gde ću te odvesti.

— Ja umem da se čuvam! Osetila bih još izdaleka njihovo približavanje!

— Ne, ovako je ipak sigurnije. Sem toga, ne bih želeo da i moji prijatelji imaju neprijatnosti...

— Oni... oni ne znaju da si ti ninđa?

— Ne. Osim Sumiko i Tabaska, ti si jedina koja to zna, Džina.

— I zbog toga sam osuđena na smrt, to hoćeš da kažeš? — prošaputa ona jedva čujno.

— Da sam hteo da te ubijem, mogao sam to odavno učiniti. Budi mirna, Džina. Uz moje prijatelje si bezbedna, a nekoliko dana odmora će ti dobro doći!

— Grešiš! Trebalo je već da shvatiš da si uz mene bezbed-

niji! Bolje da ostanem u blizi ni i upozorim te na opasnost, Lesli!

— To smo jednom već raščistili — mirno odvrati ninđa. — Ne želim više da govorim o tome, Džina...

Ćutali su sledećih dvadesetak minuta, iako je Lesli po izrazu na licu devojke zaključio kako ona još nije odustala od borbe. Štaviše, radoznalo je proučavala okolinu, sa očevidnom namerom da dobro zapamti pređeni put.

»Što se toga tiče, mala«, po misli ninđa, »samo se ti trudi. Ti podaci neće ti biti od velike koristi, samo da znaš...«

— Ne idemo u Palo Alto? — upita Džina nešto kasnije, kad kola izađoše na zaobilazni put oko grada.

— Ne. Moji prijatelji imaju logor desetak milja odavde, u podnožju planine.

— Logor? Čekaj malo, do đavola! Gde ti to mene vodiš?

— Uskoro ćeš videti — osmehnu se on. — Štaviše, kladim se da će ti se način njihovog života dopasti... na neki način.

Sstisnute usne, oči blistave od gneva, grudi koje se uzbuđeno dižu i spuštaju. Dovoljni znaci da je devojka uz nje ga odlučila da, bar izvesno vreme ne progovori s njim nijednu reč.

Žutocrvena prašina podiže se pod točkovima kola kada ona iznenada skretoše na jedva vidljivi sporedni put. Džina se, međutim, uzdrža od komentara, praveći takvu grima su da se Lesli morao glasno nasmejati.

— Još uvek u mojim mislima ne možeš da pročitaš kod koga te vodim, Džina?

— I ne pokušavam — hladno odvrati ona. — Znam da neću otkriti ništa privlačno, to mi je već jasno!

Put kojim su produžili vijugao je između brežuljaka pre krivenih osušenom travom, po stepeno se penjući prema planini na horizontu. Sve vreme, sem te staze utabane točkovima automobila, nigde unaokolo nisu videli nikakvog traga od ljudi, kao da se ne nalaze usred jedne od najgušće naseljenih američkih država.

— Pusto mesto, a?

— Ne plašim se pustinje — sleže devojka ramenima. — Bez obzira što sumnjam da će mi se dopasti ljudi koji su sebi odabrali ovakvo mesto za život...

— O, dopašće ti se, videćeš. Frenk Crni Dim i njegovo plemme su fini momci!

— Frenk... kako se zove?

Ninđa se nasmeja, naglo ok rećući volan. Iza brežuljka ko ji su upravo zaobišli, na travnatoj čistini nalazio se logor sačinjen od nekoliko kamiona, kombija išaranih svim bojama i prikolica koje su najviše podsećale na cirkuske.

— Frenk Crni Dim — reče Lesli. — Neka vrsta poglavice i čistokrvni Indijanac, ako nešto takvo uopšte još postoji. Njih tridesetak već godinama živi ovako, Džina.

— Do đavola, čime se bave u ovoj divljini?

— Poslom koji ti se možda neće toliko svideti kao oni. Lovom na zvečarke...

*
* *

— Dve protivtenkovske rakete! — mrmljao je Tabasko Pit. — Gledao si helikoptere u Vijetnamu, do đavola, Les! Samo se pojave, ispale te igračke u cilj i odmah zbrišu!

— Uopšte ne sumnjam u to, Pite. Ali, ne dolazi u obzir.

Probijali su se kroz praznično raspoloženu gomilu u Kineskoj četvrti, izmenjujući hitre rečenice, iako gomilu oko njih uopšte nisu zanimali tajanstveni razgovori dvojice kršnih momaka, jednog crnokosog, drugog plavokosog.

Nije, naravno, bio nikakav praznik u Kineskoj četvrti, i ova dobro raspoložena masa nije nikakav izuzetak. Zapravo, bolje je reći da je praznik svako veče u Kineskoj četvrti, jer smeh, buka i muzika počinju čim sunce zađe i traju do duboko u noć.

Kao sada, na primer, jer su ulice bile pune iako je ponoć već bila prošla. Raznobojna sve tla, sve vrste muzike koja se svira ili se svirala na planeti, sve moguće vrste zabave koje se mogu kupiti za veću ili manju sumu novca...

— Videćeš, i Hsiang-Li će ti predložiti drastične mere — gunđao je Tabasko. — Zašto bismo stavljali našu kožu na kocku kad se sve to može izvesti jednostavno i bez opasnosti!

— Ne, Pite. Kada ubijam, želim da znam da će umreti samo oni koji su odista zaslužili!

Pit otvori usta da se pobuni, ali mu ninđa to ne dopusti. Njegova šaka pade Tabasku na rame, zaustavljajući ogromnu masu njegovog tela u mestu.

— Koji ti je sad đavo, Les?

— Čekaj... nešto nije u redu...

— Oh, do đavola! — spusti Pit glas. — Opet jedno od tvojih predosećanja...

— Aha. Dođi ovamo, iza stubova...

Zaklonjeni stubovima ukrašenim raznobojnim lampionima, pogledima su pretraživali blistavo osvetljenu fasadu kuće Hsiang-Lija koja se ni po čemu nije izdvajala od ostalih. Haragei je, međutim, upozorio ninđu na opasnost i on je sada želeo da otkrije razlog za to upozorenje.

— Koliko ulaza i izlaza poznaješ u toj kući, Pite?

— Samo ovaj i onaj zadnji, kuda me je Džina izvela prošli put — prošapta Tabasko. — Ali se kladim da ih ima još bar pet!

— Onda se moramo razdvojiti... Sećam se tog prolaza iz tvog opisa. Ti ostani ovde i pazi na glavni ulaz, važi?

— Na šta da pazim, boga mu? Šta se događa?

— Još ne znam, ali ću pokušati da doznam. Poznaješ ti pa koji čuva ulaz?

— Ne. Hmm... nikad ga ni sam video.

Leslj je pogledom proučavao lice stražara koji je nastojao da ne izgleda kao stražar.

— To nije Hsiang-Lijev čovek, Pite.

— Ma hajde! Po čemu to znaš?

— Njegovo lice, Kinezi koji rade za Hsiang-Lija su peta ili šesta generacija stanovnika Amerike, a ovaj je, rekao bih, došao preko okeana pre svega godinu ili dve!

— I to vidiš na licu? I to na licu Kineza?

— Vidim. Pogledaj ga bolje, Pite; zar ne primećuješ da se on oseća nelagodno u ovoj gužvi?

— Hmmm... ne vidim ništa neobično, alj da ti poverujem za ovaj put...

— Naš prijatelj iz skladišta broj 234 ponovo je u akciji. Njegovi ljudi, zbog nečega, uhvatili su i drže matorog Hsi-Lija.

— Auuu... Valjda ćeš sad pristati na helikopter sa protivtenkovskim raketama, čoveče!

— Ako ne izađem za dva sata — nasmeja se ninđa — imaš moje ovlašćenje da dovedeš čitavu eskadrilu. Važi?

— Ti si lud! Ući ćeš sam u tu jazbinu?

— A šta mi drugo preostaje? Konjica, marinci i helikopterske jedinice više nisu u modi!

Pljesnuo je Pita po ramenu i nestao u gomili, tako hitro da ga je čak i oprezni Tabasko istog trenutka izgubio iz vida. I to je jedna od veština ninđi, da se stope sa okolinom i postanu praktično nevidljivi,

pa čak i za najsrećnije progonitelje.

Njegove oči pretražile su sva ko lice dok se hitro probijao poprečnom ulicom prema zadnjem ulazu u kuću Hsiang-Lija. Istovremeno, nije mu promakao nijedan detalj sa fasade, na ovaj strani mnogo mra čnije i manje privlačne.

Opsednuta tvrđava. To je bio utisak kojeg nikako nije uspevao da se otrese...

Da, opsednuta tvrđava, puna naoružanih ljudi koji u sigurnim zaklonima čekaju početak napada...

Hsiang-Li dopustio je da ga iznenade i zarobe, to je sada već sasvim jasno. Pitanje je samo pre koliko se vremena taj napad odigrao i da li su napadači uspeli od starog Kineza da doznaju ono što su želeli.

Starinarnica koja je prikrivala jedan od sporednih ulaza u kuću je zatvorena i mračna, ali niko iz bučne gomile koja neprestano prolazi tamo i ovamo ne obraća pažnju na nju.

Lesli prođe jednom pored sa mih vrata, motreći ispod oka obojena stakla izloga. Ne, ništa se ne vidi, unutra, ali...

Ali mu čulo mirisa jasno da de do znanja da je u unutrašnjosti starinarnice tek dvadeset ili trideset minuta ranije bila prolivena ljudska krv!

Kada je sledeći put prošao pored vrata radnje, na glavi je imao slameni šešir širokog oboda i hodao je povijenih kolena, kako bi izgledao niži nego maločas. Pažljive oči motre iz tame u unutrašnjosti radnje; visoki belac koji neprestano prolazi tamo i ovamo od mah bi im se učinio sumnjivim...

Treći put je ponovo bio bez šešira, ali je preko svoje košulje navukao kožni prsluk na brzinu ukraden sa jednog od uličnih štandova. Devojka kojoj je šaputao vatrene reči u uho, grleći je oko ramena, neprijatno se iznenadila kada joj je dvadesetak koraka dalje gur nuo krupnu novčanicu u šaku i zahvalio na društvu.

Tama nije prepreka za pogled ninđe, a ni obojeno starinsko staklo. Lesli je video sasvim dovoljno da bi skovao plan koji je bio opasan samo na prvi pogled.

Dvojica ljudi koji strpljivo čekaju u tami male radnje ne očekuju nikakav napad. Savladali su Hsiang-Lijeve straža re i sada su već opušteni i pomalo umorni. Čak i najokorelije ubice poznaju taj osećaj zadovoljenja posle udarca u te

lo žrtve i tople krvi koja se sliva niz ruku...

Kada se četvrti put vratio do ulaza u starinarnicu, ninđa je ponovo bio samo u košulji, ali sada razdrljenoj na grudima da otkrije upadljivi srebrni lanac sa ogromnim medaljonom, još jedan od eksponata sa ulične tezge. Klatio se u hodu, počesto zastajući da nategne iz flaše prikrivene u kesi od hartije.

Glumeći da je zainteresovan nečim u izlogu, on se naže sasvim napred. Tipično za pijanog čoveka, čelo mu oštro lupi o staklo, i on se trže, trljajući ga slobodnom rukom i nešto mrmljajući.

Nagnuo je još jednom flašu, a onda se okrenuo da produži. Sasvim prirodnim pokretom, za pijanicu, još jednom je posrnuo i gotovo se stropoštao, udarivši ramenom o vrata na kojima staklo zazveča.

Komad tvrde plastike u levoj ruci, oruđe iskusnih provalnika, obavi svoj posao u deliću sekunde i vrata se otvoriše da propuste moćno telo ninđe u mračnu unutrašnjost. Zalupila su se ponovo za njim pre nego što je bilo ko od prolaznika i primetio da su se uopšte otvorila.

Dva glasna uzdaha iznenađenja iz tame; i da njih nije bilo ninđa bi potpuno precizno znao položaj dvojice stražara...

Boca polete iz desne ruke, zajedno sa kesom. Bačena strahovitom snagom, ona se raspr snu na licu stražara koji se na glo digao na noge iza pulta na desnoj strani.

Drugi čovek sedeo je uz starinsku kasu oslonjenu uza zadnji zid. Bio je na nogama kada su se vrata zalupila za ninđom, ali njegova desna ruka, sa nožem za bacanje u šaci, prekasno se podigla da bi mogla učestvovati u borbi.

Odbacujući se sa obe noge od škripavog poda, ninđa zapliva kroz vazduh, ispružajući ruke napred. Po tri ukrućena prsta na njegovim šakama kao mačevi se zariše u grudi žrtve, lomeći rebra i zarivajući se u srce i pluća.

Podižući se sa nepokretnog tela žrtve, ninđa oslušnu. Tamo, na drugoj strani, jedno telo klizilo je niza zid, a krv je kapala sa unakaženog lica zajedno sa ostacima staklenih krhotina koji nisu ostali zariveni u meso...

Mrtav je, reče ninđi sluh. Bar jedna duga staklena krhotina se kroz oko zarila u mozak.

Dva već duže vremena mrtva tela Hsiang—Lijevih čuvara bila su skrivena iza tezge,

šireći oko sebe miris krvi koji je ninđa osetio još na ulici. Ubijeni su vešto, kratkim i brutalnim zamasima noževa koji su im se zarili u potiljak.

Obrisao je pažljivo krvave šake o odeću svoje poslednje žrtve. Biće još borbe, znao je, a nijedno oružje ne leži sigurno u šaci klizavoj od ljudske krvi.

Po Pitovom opisu, prolaz u dubinu građevine nalazi se iza zavese na zadnjem zidu. Našao bi ga i bez Pitove pomoći, svakako; jedva primetno strujanje vazduha, sa teškim mirisom tamjana u sebi, dopiralo je sa te strane, odajući mu mesto kojim se može proći.

Zakoračio je u tom pravcu i odmah zastao. Duboko u njegovoj podsvesti, haragei se probudio i poslao glasnu, opominjuću poruku.

»Ne idi tamo. Tamo te čeka smrt!«

* * *

Ninđa je imao odgovor na to upozorenje, doprlo iz središta instinkta samoodržanja...

Sagnuo se i iz još tople šake maločas ubijenog čoveka izvukao teški nož za bacanje, odmeravajući ga u šaci. Dobro oružje, mnogo pogodnije za borbu na distanci od flaše sa viskijem, na primer.

Uklonio je levom rukom zavesu i stupio u vrlo uski hodnik sa zidovima prekrivenim drvetom. Opipao ga je vrhovima osetljivih prstiju, kako bi proverio utisak da je taj zid sa svim tanak.

Da, samo dva sloja drveta i nešto zvučne izolacije između njih. Hsiang—Li je čitavo prizemlje svoje kuće ovakvim drvenim pregradama pretvorio u lavirint, prepun tajnih prolaza i skrivenih odaja.

Hmm... postoji li mogućnost da tragači još uvek lutaju po ogromnoj građevini dok stari Hsiang—Li čuči u jednom od svojih skrovišta i smeje im se, gladeći retku bradicu?

Ili je možda već umakao kroz neki od tajnih izlaza i sada negde drugde u Kineskoj četvrti priprema borce za žestok i krvav protivnapad?

Osluškujući, ninđa načini nekoliko koraka napred i dođe do prvog hodnika koji je vodio poprečno od onog u kojem se našao.

Na koju stranu da krene? Ni otkud nikakvog šuma koji bi ga uputio...

Ne, vara se... Tamo desno, u poprečnom hodniku...

Uprkos zvučnoj izolaciji, ninđa je, dvadesetak stopa dalje u poprečnom hodniku jasno čuo šum nalik stenjanju sa druge strane drvenog zida.

Vrh noža bešumno probi tanku prepreku i ninđa nasloni oko na tako stvoreni otvor...

Dva džinovska Kineza koriste ono što se u ljudskom društvu već hiljadama godina naziva pravom pobednika. Jedan od njih se upravo diže sa poda, navlačeći pantalone i zadovoljno se cereći. Drugi se nestrpljivo ustremio prema vezanoj žrtvi, masirajući rukom nabrekli ud.

Žena na ležaju nema više ni volje ni snage da se bori. Ruke su joj vezane za drveni okvir iznad glave, odeća pocepana, po telu vidljivi tragovi udaraca koji su je doveli u polusvesno stanje. Punačko i privlačno telo zrele žene, sa visokim humkama grudi i napetim bradavicama.

Iako kroz minijaturni otvor ne vidi čitavu prostoriju, sluh mu kaže da u blizini nema više nikog. Možda je ovo prilika da konačno dozna nešto više o tajanstvenom protivniku; možda jedan od ove dvojice Kineza ni je hipnozom pripremljen da umre istog trenutka kada mu postavi pitanje na koje ne sme dati odgovor.

Ruka sa nožem se podiže i naglo spusti, rasecajući dvostruku drvenu pregradu kao da je od zagrejanog butera. Koristeći to što je zid oslabljen, ninđa ga probi udarcem ramena, ne mareći za tresak koji se razleže lavirintom.

Komadići drveta razletęše se pred njim, kao od eksplozije; poslednji još nije uspeo ni da padne na pod, a nož se već zario u srce čoveka koji se iznenadeno zabuljio u prizor pred sobom.

— Ne mrdaj! — oštro reče ninđa, okrećući se drugom Kinezu, onom na ležaju.

Ovaj je naglim trzajem pokušao da se uspravi, ali ga seči vo noža, još vlažno od krvi spreči da to učini. Naslanjajući vrh noža na golo meso, ninđa se nasmeja, kratko i brutalno.

— Ako samo mrdneš — reče — odseći ću ti jaja!

Na kolenima i rukama, još uvek u telu žene, Kinez zavrte glavom.

— N-n-ne! — prostenja. — NE!

Vrh noža pogladi čoveka po osetljivom mestu i on zacvile od nekontrolisanog straha.

— Govori! — reče ninđa. — Ko vas je poslao ovamo i zašto?

Poznato krkljanje u grlu, trzaj čitavog tela. Noge i ruke Ki

neza popustiše i on se kao vreća sruči na nagu ženu pod sobom, tako da se ležaj zatrese.

Hvatajući ga za vrat, ninđa zbaci teško telo na pod i sa dva hitra poteza noža prereza veze na ženinim rukama. Sve vreme je oslukšivao, ali ni sluh, a ni haragei, nisu najavili nailazak nikakve opasnosti, znak da je tresak probijene drvene pregrade prošao neopaženo.

— Ustani! — reče on tiho ženi. — Sada je sve u redu, mrtvi su...

Ostala je da leži, nepomična, posmatrajući ga praznim pogledom punim rezignacije. Ako su ona dvojica iskoristili pravo pobednika staro hiljadama godina, onda je i ona iskoristila isto toliko staro pravo žrtve da ne učestvuje u činu nasilja.

— Gde je Hsiang—Li? — upita ninđa, protresavši joj ramena. — Šta se dogodilo s njim?

Žena ne odgovori. Njene oči ravnodušno su posmatrale ninđu, verovatno isto onako prazno kao što su maločas posmatrale lica onih koji su je silovali.

Šamar odjeknu u tišini i žena zatrepta, prinoseći ruku povređenom obrazu.

— Gde je Hsiang—Li, ženo?

— U... u svojim... odajama...

— Slobodan?

Ona odmahnu glavom.

— Ne, ne... zarobili su ga...

— Ko je to bio?

— Ne znam... osetila sam dolazak zla, ali nisam stigla ni koga da upozorim. Znam samo da je Hsiang—Li uhvaćen pre nego što je uspeo da pobegne...

— Ne znaš šta su želeli od njega?

— Ne, ne... došla su ova dvojica i... i...

— Sve je u redu — umiri je ninđa, jer je reakcija na ono što se maločas dogodilo nailazila tek sada. — Sve je u redu, budi mirna. Niko ti više neće naneti zlo.

Zarivši lice u jastuk žena je jecala, tresući se čitavim telom.

— Prestani! — reče ninđa oštro. — Moraš mi još reći kako mogu neprimećen da stignem do odaja Hsiang—Lija!

Duboko je udahnula i uspravila se, privlačeći na grudi pocepanu odeću.

— Ja ću te odvesti — rekla je, sasvim drugačijim tonom. Kriza je očevidno bila savladana i žena je sada čeznula da se osveti napadačima i pomogne svom gospodaru. — Ja znam ko si ti...

— Ti znaš... šta?

Osmeh na trenutak ozari izubijano lice žene.

— Ti si čovek o kome je Dži na Li—Sung neprestano mislila, je li tako?

— Ne znam — osmehnu se i ninđa. — Nasuprot tebi, ja ne umem da čitam misli drugih ljudi. Ali, nemamo vremena da sada govorimo o tome, povedi me Hsiang-Liju!

Žena klimnu glavom i pođe prema vratima odaje, ali je Le sli zaustavi.

— Zašto ne bismo prošli kroz otvor u zidu koji sam ja načinio?

— Taj hodnik vodi na supro tnu stranu. Hsiang—Li je na spratu, skoro tačno iznad nas...

Ninđa je pažljivije pogleda, ali mu lice žene ne reče ništa novo. Ono što je rekla, međutim, nije se slagalo sa opisom Tabasko Pita...

Hmmm... Pit je mogao i po grešiti u ovom lavirintu, ali to ipak nije ličilo na njega.

Klimnuvši glavom, on propusti ženu ispred sebe i ona pri đe vratima, prislonivši uho na njih da oslušne.

Lesli razvuče usne u osmeh. Ako nekoga ima pred vratima, onda taj čovek mora biti gluv kao top, kad do sada još nije reagovao.

Hodnik u kojem su se našli bio je nalik onome kojim je ninđa maločas došao, ali se na njegovom kraju iza nekoliko za vijutaka nalazilo usko stepenište koje je strmo vodilo naviše.

— Gore! — šapnu žena. — Gore su odaje Hsiang—Lija...

— U redu... Hvala ti, ne mo raš više ići za mnom.

— Hvala tebi, stranče — osmehnu se žena. — I nadam se da će Džina Sung—Li od tebe dobiti ono što toliko želi...

Ninđa ne odgovori. Vrhovima prstiju desne noge opipavao je prvi stepenik, pitajući se da li će stara drvena konstrukcija izdajnički zaškripati pod njegovom težinom.

— Idi — šapnu ženi. — Ovde će uskoro ponovo poteći krv.

Ona poslušno klimnu glavom i povuče se korak unazad. Izraz njenog lica, međutim, uči ni mu se čudnim.

Tako izgleda lice čoveka koji... koji se bori sam sa sobom!

— Šta se dogodilo, ženo?

— Ništa. Pođi gore, Hsiang--Li je u nevolji, stranče!

Da li je moguće da ga je slaba svetlost u hodniku prevarila? Njeno lice sada je mirno, pogled otvoren i čvrst.

Međutim, i haragei ponovo opominje na opasnost, iako to nije ništa novo, od časa kada je prošao kroz tajni prolaz iz starinarnice.

Sve što se događa, od samog početka, ima dimenziju koja se

Lesliju ne dopada. Suviše toga nije u skladu sa uobičajenom logikom zbivanja, niti se može podvrći čvrstim zakonima koje u sličnim slučajevima propisuje strategija ninđucua!

»Telepati su čudna bića«, podsetj Lesli sebe. »Ali, da li se smem osloniti na ovu ženu? Ima li i ona neki svoj tajni plan, poput Džine Sing—Li?«

Povukao je nogu sa stepenika i vratio se jedan korak nazad, unoseći se ženi u lice.

— Sada ćeš mi reći sve — izgovori oštro. — Sve, čuješ li!

Ponovo taj izraz koji odaje užasnu unutrašnju borbu. Usne se nekoliko puta pomeriše, ali preko njih ne pređe nikakav glas!

Svega toga nestade trenutak kasnije i žena mu se osmehnu, sa izrazom sasvim prirodnog iz nenađenja na licu.

— Šta ti je, stranče? Šta još hoćeš da ti kažem?

— Da li je Hsiang—Li odista na kraju ovih stepenica, ženo?

— Pa rekla sam ti to, zar ne?

— Rekla si mi. Da li je to istina?

— Istina je. Zašto bih te lagala?

On joj se unese u oči. Te sitne srebrne iskrice u njenim zenicama...

— Možda — reče vrlo tiho — možda si ti pod kontrolom telepate moćnijeg od tebe? Možda mi govoriš samo ono što on želi da mi kažeš?

Srebrne iskrice se zavrteše u zenicama žene kao poludeli kaleidoskop i ona otvori usta, ispuštajući glasni uzdah iznenađenja. Zateturala se i pala bi da je dve čvrste šake nisu zadržale.

— Govori, ženo!

Ona sklopi oči i opusti se u njegovim rukama, iznenada nalik zaspalom detetu. Stežući zube, ninđa načini pokret kojim će je nežno spustiti na pod hodnika.

Hitri, laki koraci iza ugla. Okrećući se na vrhovima prstiju, Lesli podiže ruku sa nožem, spreman da ga baci prema grudima onoga ko izbije iza ugla.

Ali...

Bledo lice, ogromne crne oči, uzlepršala duga kosa...

— Džina!

— Ne tamo, Les! — vrisnu devojka. — To je zamka! Zamka!

*
* *

Okrećući se licem stepeništu, ninđa odskoči unazad, proračunavajući skok tako da ispruženom levom rukom zadrži devo-

jku pre nego što projuri pored njega i tako se izloži još uvek nevidljivoj opasnosti.

Desna ruka, sa nožem, još uvek mu je lebdela nad glavom. U trenutku kada je jedna od bočnih pregrada pala, u oblaku prašine, on je bio potpuno spreman...

Nož zazuja kroz vazduh i zari se u grlo strelcu sa poznatim čeličnim lukom u rukama, mnogo pre nego što su njegovo široko raširene oči uopšte uspele da registruju dvostruki cilj u uskom hodniku.

Drugi čovek, onaj koji je svu svoju snagu trenutak ranije uložio u rušenje pregrade, poleteo je prema podu zajedno sa njom. Klečao je na jednom kolenu, podižući ruke da se zaštiti kada je ninđa, jednim od svojih munjevitih skokova, stigao do njega.

Udarac ivicom dlana sa strane u vrat; mnogi majstori karatea poznaju taj udarac, ali su veoma retki oni koji takvim udarcem mogu i da ubiju.

Pršljenovi u vratu kvrcnuše i čovek pade na bok, nogu još uvek podvijenih pod sebe. Produžujući skok, ninđa istrže nož iz grla prve žrtve i okrete se, tražeći pogledom neki novi cilj.

Mlaz krvi kupio je prašinu po podu, oborena pregrada krckala je pod težinom mrtvog tela na sebi. Tiho klokotanje s kojim ta krv ističe iz presečenog grla, duboki uzdah devojka iza leđa ninđe. To su jedini zvuci koji dopiru do njegovih napetih čula, ako se ne računaju neprekidni zvuci noćnog života velikog grada u pozadini...

Ninđa međutim zna da je ta tišina samo varka. Vođeni još uvek tajanstvenim silama zla, naoružani Kinezi kojih je svakako puna čitava zgrada, sada se već koncentrišu na novi napad.

Jedini izlaz je u tome da ostane neprekidno u pokretu, čineći samo ono što protivnici ne očekuju, stupajući u borbu samo u trenutku kada to njemu odgovara, po staroj dobroj gerilskoj taktici.

Još jedan važan faktor je na njegovoj strani; ključni ljudi na strani protivnika bez sumnje su vođeni telepatskim komandama, a one nisu toliko efikasne, jer je noć...

Vreme kada nevidljivi protivnik nije tako moćan kao danju. Inače bi njegova poslušna armija do sada svakako već likvidirala uljeza u kući Hsiang-Lija.

Ali sada — pokret! Ima vremena za sve nova i nova pitanja koja se postavljaju pred njega.

— Džina! Kako si se ti stvorila ovde, do đavola!

Ona se već pribrala od šoka izazvanog prizorom dvostruke smrti. Dovoljno je pribrana da se odupre pokretu kojim ninđa želi da je povuče za sobom.

— Čekaj... moramo pomoći Liu!

Telo druge žene još uvek je nepomično na podu, ali je ona živa, jer ninđa jasno čuje njeno ravnomerno disanje.

— Zašto? Ona je pokušala da me uvede u zamku, Džina!

— Ona nije mogla da učini ništa protiv toga, Les! Ta sila je mnogo moćnija od njene! Bežimo brzo odavde, pre nego što...

Ovoga puta on se odupro devojci.

— A ko mi garantuje da on sada ne vlada tobom, Džina? I da me ti ne vodiš u zamku još opasniju od ove?

Pogledala ga je raširenim očima punim straha, iznenada mnogo bleđa nego trenutak ranije..

— I sama sada shvataš da bi to moglo biti tako, zar ne?

— Ne... za ime boga... ne!

— Ti ne možeš znati da li te on kontroliše, Džina! Jedino što mi preostaje jeste da činim ono što sam odlučim, bez ikakvog uticaja sa tvoje strane!

Ona klimnu glavom, prelazeći rukom preko bledog čela.

— U pravu sam, zar ne? — sugestivnim glasom govori ninđa. — Reci mi kako ću da nađem odaje Hsiang—Lija i onda brzo idi odavde! Tabasko Pit je pred glavnim ulazom, ostani uz njega!

— Ne... ja... ja ću te odvesti!

— Nemamo mnogo vremena, Džina! Zar ne shvataš da me može uništiti upravo tvoja želja da me poštediš!

Nesigurnim, drhtavim glasom, devojka mu objasni kako će stići do mesta koje traži. Lesli se osmehnu; taj opis slagao se sa onime što je doznao od Tabasko Pita.

— Idi sada, Džina! — reče nežnije. I budi oprezna!

Njen pogled ponovo pade na telo žene na podu.

— A Liu?

— Ništa joj se neće dogoditi ako ja pobedim u ovoj borbi, Džina. A ako ne uspem, niko drugi neće uspeti da je zaštiti... Idi sada!

Otišla je niz hodnik, opuštenih ramena, oborenog pogleda. Ninđa je ostao nepomičan sve dok nije zamakla, za ugao, a zatim je sklopio oči, dozivajući iz memorije sliku lavirinta koju mu je devojka opisala.

Odaje Hsiang—Lija su u ovom pravcu, ali je put do ulaza u njih zapleten, sa mnogo mesta pogodnih za napad. I zamki koje ni sama devojka ne mora poznavati.

Haragej upozorava, ali njegov intenzitet je isti, što znači da nema novih opasnosti. Protiv ljudi čijim se postupcima upravlja nekom vrstom daljinske kontrole, lišenih sopstvene incijative, on još uvek ima velike izglede na uspeh, bez obzira na njihovu brojnost.

Čelični luk sa oprugom, nekoliko strela i još jedan nož za bacanje, obogatiše minijaturni arsenal koji ninđa uvek ima uz sebe. Šteta što mu katana nije tu, ali će se snaći i bez njega. Dugi mač, uostalom, nije najpogodnije oružje u ovakoj uskom hodniku.

Zakoračio je napred, buboko udišući i ispunjavajući krv dragocenim kiseonikom. Nevidljivi protivnik je daleko, alj u ovom trenutku mora, jednostavno mora osetiti da pred sobom ima čoveka koji neće odustati pre nego što ga uništi!

Osetio je...

Talas gneva naišao je naglo, kao udarac biča. I trajao isto tako kratko!

Iako ne postoje čula koja bi mu to mogla reći, ninđa je imao utisak da je njegov nevidljivi protivnik iznenada doneo odluku da prekine operaciju koja je u toku i izvede neku drugu, rezervnu varijantu...

Da li je odista tako? Ili je u pitanju samo pokušaj da ga tom sugestijom zavara i učini neopreznim, dok njegovi ljudi pripremaju novi napad, mnogo opasniji od prethodnih?

Postoji samo jedan način da se to proveri i ninđa nije oklevao da ga primeni...

Ubrzao je korak, gotovo do trka, ali je i dalje bešumno napredovao kroz lavirint hodnika, napetih čula i sa oružjem spremnim da uzvrati svaki eventualni napad.

Dva puta je morao preskakati mrtva tela opružena na podu hodnika. Ti ljudi davno su umrli, još u samom početku napada na kuću. Jedan od njih, video je po licu, pripada Hsiang—Liju, drugi nepoznatim protivnicima.

Nešto se, međutim, događa u lavirintu i prostorijama iznad njega. Načuljivši uši, ninđa zastade, zadržavajući dah.

Da...

Mnogobrojni koraci, koraci ljudi koji više i ne pokušavaju da budu tihi.

To bi bilo u skladu sa malopređašnjim osećajem; napadači se žurno povlače, poslušno spro

vodeći naređenje svog nevidljivog zapovednika.

Međutim, to još uvek može biti zamka. Nijedan mudar komandant neće narediti povlačenje, a da svojim snagama ne obezbedi odstupnicu!

Još jednom, ninđa se baci u pokret, ubrzavajući korak. Ako sve bude u redu, za nekoliko sekundi stići će do tajnog prolaza koji vodi direktno u odaje starog Hsiang—Lija.

Napadači su takođe poznavali ovaj put. O tome su svedočila nova mrtva i ukočena tela koja je morao preskočiti da bi stigao do zavese sa slikom zmaja iza koje se skriva tajni prolaz.

Ne, Džina ga nije slagala; dvostruki otvor kroz koji se može pratiti šta se zbiva u odajama Hsiang—Lija je tamo gde je i rekla da će biti, odmah iznad poluge koaj stavlja u pokret mehanizam tajnih vrata.

Nikog živog više nema u susednoj prostoriji. Pod pritiskom ruke, mehanizam bešumno otvara prolaz ninđi...

Ne, prevario se!

Tih, jedva čujan uzdah dopre iz jednog ugla, nedostupnog pogledu kroz sićušne otvore. Ninđa se okrete na vrhovima prstiju, spreman da oružjem dočeka napad sa te strane.

Ako je ikada imao dovoljno fizičke snage da nekoga napadne, stari Hsiang—Li sada je svakako više nema. Međutim, ono što on čini još jednom dokazuje večni trijumf duha nad telom!

Potpuno nago telo starca sa mršavim rebrima nalazi se u sedećem položaju u uglu između dva zida. Niz retku belu bradu iz usta se sliva potočić vrlo crne, guste krvi. Ta krv je u usta dospela iz pluća probijenih velikim nožem, čije sečivo doslovno prikiva starčeve grudi za drveni zid.

To nije sve, međutim...

Koža sa ramena i grudi zgu ljena je u tankim kaiševima koji sada kao groteskni ukrasi padaju oko bokova starca, prikrivajući njegovu golotinju!

To što je učinjeno, činio je majstor svog zanata, tankim i oštrim sečivom, nigde ne povredivši ružičasto tkivo mišića ili krvne sudove.

Bolovi su morali biti užasni, ali ih je starac stoički podneo. Zvučna izolacija nije bila tako dobra da ninđa ne bi mogao čuti njegove krike.

Štaviše, žilavo telo još je živelo. Novi uzdah pređe preko pomodrelih usana i krv zagrgota u pokidanim plućima.

Fasciniran tim prizorom, ninđa načini korak bliže. Kao da

je naslutio njegovo prisustvo, Hsiang—Li otvori oči.

— Ahhh — reče jedva čujno. — Stigao si...

U dva skoka Lesli se stvori pred njim i pažljivo spusti na kolena, dodirujući dršku noža vrhovima prstiju.

— Ostavi ga tu, mladi čoveče. Ubićeš me ako pokušaš da ga izvučeš...

Fantastično! Po svim zakonima medicine, čovek sa takvom povredom morao je biti već mrtav, a stari Hsiang—Li imao je snage čak i da govori, pri brano i razgovetno!

— Ali...

— Znam. Umreću za koji tre nutak. Čam ti budem rekao ono što želiš da doznaš...

— Ja?

— Da, ti. Nisam mu odao tvo ju tajnu, Lesli Eldridže. On još uvek ne zna... ne zna da si ti... ninđa...

Kao da ga je tako dug govor umorio, starac na trenutak sklopi oči, ali je njegova koščata ruka i dalje čvrsto stezala zgla vak ninđe.

— On — nastavi starac sklo pljenih očiju, ne obraćajući pa žnju na sveže talase krvi koji su navirali sa usta sa svakom novom reči — on ima užasnu moć, ali ti... ti si jedini koji ga može savladati...

— Kako? Znaš li kako, Hsi--Li?

— Ima slabu tačku — promrmlja stari Kinez. — Kao i svi mi... Kao i ti. Nisi ubio Džinu... a morao si!

— Od nje si doznao moju ta jnu?

— Da... ona toga i nije sve sna... ali... moraš je ubiti!

Lesli se naže bliže modrim usnama. Snaga je naglo napuštala Hsiang—Lijevo telo i nje gov šapat postajao je sve slabiji.

— Koja je slaba tačka mog protivnika, Hsi—Li?

— To... to ne znam... ali znam da je... ima... sasvim si gurno!

— Ko je on, starče? Odakle je stigao?

— Kinez... sebe naziva ime nom Hu... Čovek po imenu Vi lkoks ga je doveo iz Makaoa...

— Vilkoks... čovek iz zone skladišta u San Mateu?

— Taj... mislio je da će mu Hu poslužiti... u trgovini drogom... ali... ali...

— Ali je umesto toga Hu za gospodario njime, to želiš da ka žeš?

— Jeste... tako se dogodilo... Hu... Hu je moćan... ti si jedini koji... koji može... da...

— Starče? — tiho pozva ninđa naginjući se nad unakaženo telo. — Hsi—Li?

Grč starčevih prstiju oko zglavka ninđe, međutim, naglo je popustio, a krv prestala da te če iz probodenih pluća...

Oslobađajući ruku, ninđa se uspravi. Šumovi koji su već ne koliko trenutaka dopirali iz pre dvorja kroz visoka dvostruka vrata od fino izrezbarenog crnog drveta sada postadoše jasniji.

Hu je ostavio zaštitnicu, pre nego što je svojim ljudima na redio da se povuku. Tri čoveka, naoružana do zuba.

Oni ga čekaju u predvorju. Spremni da umru, što ih čini dvostruko opasnijim...

— Zbogom, Hsi—Li — tiho reče ninđa. — Vratiću se po tvoje telo... čim svršim sa oni ma koji su ga ubili!

*
* *

Njih trojica, Huova zaštitnica u predvorju, bili su spremni. Otvorili su vatru iz svojih automatskih pušaka istog trenutka kada su visoka vrata po čela da se otvaraju...

Pravi talas olova odbaci oba krila vrata, unazad, otvarajući ih širom. Oblak plavog barutnog dima za tili čas ispuni predvorje i poče da se kovitla oko ulaza u odaju Hsi—Lija, nad podom posutim komadićima drveta otrgnutog stotinama metaka.

Grleni krik, neartikulisan, ali razumljiv. Ne prekidajući vatru, sva trojica se baciše napred, da dokrajče svojim hicima drskog čoveka sa Zapada koji se usudio da se suprotstavi nji hovom gospodaru.

Pravo će čudo biti, naravno, ako je on uopšte još živ, jer nema kvadratnog palca prosto ra oko vrata koji nije u jednom trenutku bio pogođen mecima...

Pridržavajući se obema nogama i levom rukom za tavanicu u koju je zario čelične ka ndže navučene na prste, ninđa pre oseti nego što u gustom di mu vide pokret ispod sebe.

Ah, ta trojica! Kako su samo glupi!

Popuštajući stisak, on bešumno doskoči na pod iza njihovih leđa. Sva trojica prestali su da pucaju, naginjući se napred i tražeći pogledima kroz zavesu od dima telo onoga na koga su ispalili svoje hice.

Nemoguće, to je jedina misao koja sada dominira njihovim mozgovima. Nemoguće da nije tu!

— Mene tražite? — progovo ri jedan glas iza njihovih leđa.

Okrenuli su se, sva trojica istovremeno.

Iznuđeni potezi nikada nisu dobri, to će vam reći svako ko je povukao i samo nekoliko po teza na šahovskoj tabli...

Puške dvojice Kineza tresnu še jedna o drugu u sudaru iza zvanom nekontrolisanim pokre tima. Njih dvojica neće moći da pucaju bar još tri ili četiri deseta dela sekunde.

Što znači da će upravo toliko duže živeti od trećeg, onoga koji je uspeo da okrene cev svog oružja prema protivniku!

Ali ne i da opali, jer iz oblaka dima izroni šaka naoružana pravim tigrovskim kandžama. Oštri čelični vrhovi zariše se u donju vilicu i vrat, kidajući meso, škripeći po kostima, otvarajući velike krvne sudove čija povreda znači sigurnu smrt u vremenu od svega nekoliko sekundi...

Odskačući u stranu, ninđa obema rukama dohvati upletene cevi dveju pušaka. Oslonjen samo na jednu nogu, on drugom zadade udarac odozdo naniže, otvarajući čeličnim sečivom pri čvršćenim za obuću utrobu bližeg protivnika.

Čovek vrisnu, padajući na kolena i pokušavajući obema rukama da zaustavi pravi vodopad creva iz širom otvorene trbušne duplje. Nije uspeo u tome, jer je smrt bila brža; sru čio se na lice, zarivajući razjapljena usta u odvratnu, ljigavu masu svoje utrobe.

Drugi je izgubio ravnotežu kad mu je ninđa jednim pokre tom istrgao pušku iz ruku. Dre knuo je i podigao ruke da se zaštiti, ali taj gest imao je isto onoliko efekta koliko bi imao i da se našao na pruzi, ispred za huktale lokomotive.

Drveni kundak puške suvo prasnu, raspadajući se na komadiće, ali komadići drveta ni su bili jedini koji su poleteli unaokolo; zajedno sa njima po podu počeše da pljušte delovi mozga iz potpuno smrskane lobanje...

Duboko udahnuvši, ninđa po če da oslobađa svoje prste i obuću čeličnih kandži koje su mu tako dobro poslužile. Huova za štitnica je savladana i on mora žurno na ulicu, gde su Taba sko Pit i Džina. Neko nejasno predosećanje upozorava ga na mogućnost da Hu iskali svoj bes upravo na njima!

Put kojim sada trči mnogo je kraći, uobičajeni prolazi ko jima sasvim obični posetioci dolaze Hsiang-Liju. Puno je još mrtvih tela na tom putu, neka od njih još uvek u položajima koji pokazuju da se ov de vodila kratka i očajnička borba.

Ništa više od toga nije važno. Predosećanje da se nešto

loše dogodilo postaje sve snažnije!

Velika vrata koja vode na bučnu ulicu... pred njima više nema Huovog stražara...

Ulica više ne izgleda onako veselo kao sat ranije, kada je otišao sa nje. U daljini zavijaju sirene policije i ambulantnih kola, a velika gomila okupljena je oko prizora na suprotnoj strani, upravo tamo gde je ostavio Tabasko Pita!

Čudno tiha gomila...

Probio se kroz masu bezobzirno razgrćući put pred sobom. Ako se Tabasko Pitu nešto dogodilo, on će... on će...

Oh, bože, hvala ti!

Četiri mrtva tela na asfaltu, unutar kruga od živih ljudskih tela i radoznalih očiju. Nijedno od njih nije telo Tabasko Pita!

Kinezi, sva četvorica... Neki još drže gole noževe u rukama, ali ni na jednom sečivu nema tragova krvi...

Jedan pogled dovoljan je da utvrdi kako su umrli. Slomljen vrat, razmrskana donja vilica, kičma prekinuta preko kolena, lice modro od davljenja. Oni nisu prvi, a ni poslednji koji su prekasno shvatili koliko je Tabasko Pit snažan i opasan protivnik u borbi golim rukama!

Njega, međutim, nema u blizini...

Zašto?

Uklonio se da ne bi privukao previše pažnje, ili...?

— Les...

Ninđa pogleda čoveka koji mu se približio kroz gomilu i pozvao ga šapatom, gotovo mu prislanjajući usne na uho.

Visok i krupan, gotovo kao Tabasko Pit. Duga crna kosa vezana trakom, dva blistava oka na bronzanom licu...

— Frenk! Kako si se ti ovde stvorio?

— Duga priča — umorno se osmehnu čovek. — Dođi, idemo iz ove proklete gužve...

— Ne mogu. Tabasko Pit je negde u blizini, a ja...

—Tabasko Pit NIJE u blizini, do đavola! Odveli su ga ti prokleti žuti kučkini sinovi!

Stisnutih zuba, ninđa dopusti da ga Frenk Crni Dim izvuče iz gomile. Policajci su u međuvremenu stigli sa druge strane i sada su, uz glasne psovke, krčili sebi put među radoznalcima.

— Idemo, idemo! — reče Indijanac kad ninđa zastade da osmotri šta se zbiva. — Čitav ovaj prokleti kvart pun je žutih lica i neću se osećati dobro dok ne izađemo iz njega!

— Kuda su odveli Pita, Frenk?

— Na ovu stranu — pokaza ovaj rukom. — To je sve što sada mogu da ti kažem. Mali Trejsi je u kombiju pošao za njima, ali... znaš i sam kakvi su krševi naša vozila, prokletstvo!

Ninđa naglo zastade, hvatajući Frenka za nadlakticu.

— Čekaj! Imaš li još kakvih kola u blizini?

— Imam, »fordov« kamionet! Hej, čoveče, smrskaćeš mi ruku!

— Idemo do njega! Brzo!

— Šta se, do đavola, događa? Prvo ta šašava mala Kineskinja, a onda ova ludnica ovde? U gadnoj si gužvi, a, prijatelju?

— Sumiko — reče ninđa ubrzavajući korak. — Oni će oteti i Sumiko!

— Kinezi? Prokletstvo, dovoljno je loše što ste vi belci došli na našu zemlju... a još kada ste za sobom dovukli i Crnce i ove žute, to se moralo loše završiti, kažem ti!

— Dosta, rasisto! Ono je tvoj kamionet?

— Da, to je. Samo da znaš, ja vozim; ta mašina toliko je ćudljiva da niko drugi ne može s njom da izađe nakraj.

Otvarajući vrata, ninđa odmahnu glavom.

— Ne, Frenk, žao mi je. Ova igra previše je opasna. Pokupi svoje momke i vratite se u Palo Alto, ja ću već naći neki način da ti vratim kamionet...

— Da se vratimo? Opasno? Čoveče, da li ti uopšte znaš čime se mi bavimo?

Ninđa ga pogleda u oči i nasmeja se.

— Znam, do đavola. Oprosti, Frenk... U pravu si, bolje da ti voziš...

— Ti beli ljudi! — mrmljao je Indijanac zauzimajući mesto za volanom. — Kada bi bar oni sami znali šta u stvari žele...

Vožnja nije trajala dugo, jer se Frenk Crni Dim veoma dobro snalazio i u gradskoj gužvi, bez obzira što je u principu prezirao sve koji, po njegovim rečima, moraju kao bizoni da žive u krdu.

Ninđa je iskočio pred ulazom u zgradu još pre nego što se kamionet potpuno zaustavio. Čak i dugonogi Indijanac imao je muke da ga stigne na stepeništu.

Vrata apartmana bila su zatvorena, ali se još izdaleka videlo da su provaljena. Stropoštala su se s treskom kada ih je ninđa odgurnuo u stranu.

Tragovi borbe u dnevnoj sobi. Ono što je i očekivao.

Ne, nigde nema krvi. Uostalom, da su želeli da ubiju

Tabasko Pita i nju, mogli su to već učiniti.

Iza njega, Frenk je tiho pso vao na jeziku svojih predaka, Čirikaua Apača, krvoždno škr gućući zubima.

— U redu je, Frenk — tiho reče ninđa. — Glavno je da su i ona i Pit živi...

— Prokletstvo! — lupao je Frenk pesnicom o zid. — Ja sam za sve kriv, zar ne? Da ni sam pustio tu prokletu Kineskinju da umakne, ništa od ovoga se ne bi dogodilo!

— Ona nema veze sa time, ne moraš optuživati sebe.

— Đavola! Ti to govoriš samo da bi me umirio, prokleti beli lažove!

— Zaista nema, Frenk. Štaviše, došla je da bi mene upozorila na opasnost, časna reč.

— Svejedno. Nisam joj smeo dopustiti da pobegne.

— Zaista, kako joj je to uspelo?

Frenk se sa dubokim uzdahom spusti na stolicu i zavrte glavom.

— Neka sam proklet ako i sam znam — priznade. — Činilo se da je sve u redu i ona se sasvim fino ponašala sve dok nekome nije palo na pamet da joj pokaže naše male ljubimice u kavezima...

— Zvečarke?

— Da, zvečarke. A juče smo baš imali bogat lov, do đavola, pa su kavezi bili puni. Dakle, kad ih je ta mala ugledala, odskočila je od zemlje čitavu stopu, a onda zbrisala pravo u najbliži kombi.

— I niko nije uspeo da je zadrži?

— Neki su pokušali — uzdahnu Indijanac. — Trebalo je da nas upozoriš da mala zna karate...

— Nisam to ni ja znao — osmehnu se Lesli. — I tako vam je umakla?

— Aha. Slučajno ili namerno, tek odabrala je najbolju mašinu. I vozila kao sam đavo, iako smo joj bili za petama do same Kineske četvrti. Tu je iskočila iz kola i nestala u gužvi.

— Trebalo je da se posle toga vratite u Palo Alto, Frenk. Ništa više ovde niste mogli da učinite.

— Možda, ali nismo želeli da odustanemo. Podelili smo se i krenuli u poteru za njom. Bez uspeha.

— I tako si se našao u blizini kad su Kinezi pokupili Pita?

— Da. Predaleko da bih mu pomogao, iako se nekoliko tre nutaka činilo da je pomoć potrebna njima, a ne Tabasku. Sve dok ga otpozadi nisu ne-

čim klepili po glavi i uvukli u kola, prokleti bili!

Ninđa zamišljeno klimnu glavom. U Frenkovoj priči ostao je nerazjašnjen još jedan detalj, detalj koji mu se, zbog nečega, čini veoma važnim...

— Frenk... kada je Džina videla zmije... da li je nešto rekla?

— Hmm... odskočila je od zemlje, to sam ti rekao, a da li je... Pa da!

— Ipak je nešto rekla, a?

— Aha. Nešto kao... da je shvatila čega se on boji...

— Ko je »on«, Frenk?

— A otkud bih ja to, do đavola, znao? Kao da je malo tipova koji se boje zmija? Iako mi još uvek nije jasno zašto...

Ninđa je ćutao, zadubljen u misli. Kao i obično, jedan sitan i naizgled nevažan detalj pomogao mu je da postavi na svoje mesto još nekoliko kockica zamršenog mozaika.

— Frenk... da li ste ti i tvoji prijatelji raspoloženi da mi pomognete u jednom poslu?

— Šta? Do đavola, kakvo pitanje!

— Još ove noći?

Indijanac se isceri, pružajući žuljevitu, ogromnu šaku prijatelju.

— Pa šta! Ionako je samo predrasuda glupih i zatucanih belaca da mi Indijanci ne volimo da se borimo noću!

*
* *

Atmosfera nad zonom skladišta u San Mateu ovoga ranog jutra bila je mnogo vedrija nego kada se ninđa poslednji put našao u njenoj blizini. Plavo nebo i toplo sunce ni su bili jedini razlog za takvo raspoloženje...

»Hu je jutros raspoložen«, pomisli ninđa, zaustavljajući iznajmljenu »inviktu« na ogromnom parkingu ispred glavnog ulaza u zonu. »Misli da su mu sada svi aduti u rukama... ali zaboravlja da jake karte nisu uvek dovoljne da se ostvari pobeda u partiji!«

Odeven u lako letnje odelo od skupog materijala i sa blistavim kožnim neseserom u ruci, i on je jutros više ličio na uspešnog mladog poslovnog čoveka, nego na ninđu čiji je posao ubijanje.

Pogled uniformisanog čuvara na ulazu, međutim, bio je sumnjičav kad ga je odmerio od glave do pete.

— Moje ime je Eldridž — reče ninđa sa osmehom. — Lesli Eldridž. Mister Vilkoks želi da me vidi.

— Hmmm...

Prsti čuvara preleteše po dir kama terminala i on skupi obrve zagledajući u ekran.

— Hmmm — ponovi. — Takvog imena nemam na popisu posetilaca, mister!

— Moguće, ali Vilkoks ipak želi da me vidi.

— Žao mi je. On prima samo ljude koji se unapred najave. Mister Vilkoks je veoma, veoma zauzet čovek!

— Hoćete li — reče ninđa — da se kladimo u stotinu dolara da će me primiti čim dozna da sam ovde?

Čuvar se nasmeja.

— Stotinu, a?

Nova, još nepresavijena novčanica na volšeban način pojavi se pred očima čuvara.

— Stotinu — ponovi ninđa. — Isplati se izvući grdnju od Vilkoksa, ako ja izgubim opkladu, zar ne?

Čuvar obliznu usne, a onda sleže ramenima i isceri se.

— Zašto da ne, uostalom? — reče veselo, privlačeći sebi telefonski aparat. — Stotinu dolara je stotinu dolara, a?

Osmehujući se, ninđa je pogledom proučavao okolinu. Fre nk Crni Dim maločas mu se javio radio-telefonom i potvrdio da je sve u redu. Taj deo posla, daleko najlakši, bio je, dakle, obavljen. Sada na red dolazi ono glavno...

— Neka sam proklet! — pro stenja čuvar, spuštajući telefonsku slušalicu kao da je od stakla. — Neka sam proklet!

— Samo zadrži tih sto dolara, prijatelju — nasmeja se ninđa. — Zaslužio si ih, veruj mi! Mogu li sada da uđem?

— Nije pošteno — odmahnu čuvar glavom, s tugom odmeravajući novčanicu pred sobom. — Ne, ne možete još unutra, mister... Eldridž. Mister Vilkoks je poslao ljude koji će vas dovesti njemu...

— U redu. I neka te ne grize savest zbog novca. Uživam u tome da priređujem ljudima iznenađenja!

Ozarenog lica, čovek zgužva novčanicu i strpa je u džep bluze, ali čvrsta kapija od čeličnih rešetaka ostade zatvorena pred Leslijem sve dok iz unutrašnjosti zone do nje ne stiže džip sa dvojicom poznatih ljudi u njemu.

— Halo, Stin! — pozdravi ih veselo ninđa. — Kako ide, Mejlone?

Njih dvojica se zgledaše.

— Poznajemo se odnekud? — upita Stin, odmeravajući Leslija.

— Ne, ali mi je Vilkoks puno pričao o vama dvojici. Neće mu se dopasti što ovako dugo čekam pred kapijom, verujte!

— Ha! — prezrivo reče Mejlon, odajući time da Vilkokso va uputstva ne pominju ljubazan doček za pridošlicu. — Pu sti ga da uđe, Čet!

Električna brava zazuja i ka pija skliznu u stranu, otvarajući ninđi prolaz. Smešeći se, on kroči kroz nju i bez poziva zauze mesto na zadnjem sediš tu džipa.

— Možemo, momci! — reče. — Vilkoks je sigurno već nestrpljiv da me vidi!

— U to se možeš kladiti — nasmeja se Stin. — Samo... bojim se da nije toliko oduševljen susretom kao što ti, izgleda, veruješ?

— Misliš? Pa, videćemo već... Hej, nisi hteo do njega?

— Jesam, ali... Do đavola, mislio sam da je on u skladištu broj 234!

— Nije više — sleže Stin ramenima. — Imamo ovde dobro obaveštenog momka, a, Mejlone?

— I meni se čini — promrmlja drugi čovek. Sve vreme je sedeo iskošeno, motreći svaki pokret ninđe, a desna ruka mu je počivala na dršci pištolja skrivenog skutom sakoa.

Zgrada pred kojom se džip zaustavio očevidno je predstavljala mesto gde su se skupljali svi papiri ogromne skladišne zone, što su pokazivali veliki prozori sa čitavim nizovima glava nagnutim nad stolove ili tastature računarskih terminala.

— Ovuda — reče Stin, izlazeći iz džipa pred zgradom — pa niz stepenice...

— U suteren? Mislio sam da Vilkins ima bolju kancelariju, do đavola!

Stin, ispred njega, ne obrati pažnju na opasku ninđe. Hodajući za njim, Mejlon samo promrmlja nešto nerazumljivo.

Sišli su kratkim stepeništem od betona i Stin zastade pred debelim čeličnim vratima, nad kojima je vrebalo stakleno oko televizijske kamere. Nije progovorio ništa, niti napravio bilo kakav pokret, ali se vrata otvoriše pred njim, dokaz da neko neprestano prati šta se zbiva pred ulazom u podzemnu prostoriju.

Taj neko sedeo je pred čitavim nizom monitora u nevelikoj prostoriji i nije se okrenuo ni kada su sva trojica ušli. Drugi čovek, međutim, takođe u uniformi čuvara, držao je veliki automatski pištolj uperen ninđi u trbuh.

— U redu — umorno reče Stin. — Skidaj se, ortak.

— Kakav doček — promrmlja ninđa, odlažući neseser na betonski pod kraj sebe. — Sve, Stin?

— Do gole kože. Ne brini, ništa ti se neće dogoditi, svi mi više volimo žene!

— Jutros je bilo mnogo zabavnije, mister Stin! — isceri se čuvar sa pištoljem. — One dve mačkice... boga mu, nikako nisam mogao da odlučim koja je od njih zgodnija!

— Zaveži! — grubo odvrati Stin. — Previše brbljaš, Kal! Dve mačkice!

Jedna od njih svakako je bila Sumiko, ali druga...

Džina Sung-Li! I ona je dakle već u Huovim kandžama!

— Prazan! — začudi se Mejlon, otvarajući neseser. — Pro kletstvo, ko još nosi prazan ne seser sa sobom?

— Ja — osmehnu se ninđa dovršavajući svlačenje. — Nikad se ne zna, možda će mi Vilkoks dati nešto da ponesem odavde!

— Ha-ha! — bez humora re če Stin, pažljivo posmatrajući nago telo ninđe sa svih strana. — U redu, momak, sada možemo dalje!

Vraćajući pištolj u futrolu, Kal otvori sledeća vrata pred njima, otkrivajući prolaz u dug betonski hodnik, osvetljen hladnom svetlošću neonskih šipki pod tavanicom. Stin ponovo po đe napred, a Mejlon iza ninđe, iako su sada morali biti sigur ni da nije naoružan.

Ne da bi im to mnogo pomoglo da je ninđa slučajno od lučio da ih likvidira...

»Svako može da ubije uz po moć oružja«, objasnio je jednom sensei Tanaka. »Ali samo pravi majstor može naučiti da ubija golim rukama, i to kada su njegovi protivnici naoružani do zuba!«

Stin zastade pred jednim vra tima na desnoj strani hodnika i oštro zakuca.

— Pusti ga unutra! — začu ninđa glas sa druge strane vra ta.

Stin se izmače, cereći se. Ši rokim gestom pokazao je ninđi da može ući.

I sam se smešeći, ninđa zatvori vrata za sobom i stade, proučavajući prostoriju u kojoj se zatekao.

Ne previše velika, ali udobno, čak raskošno uređena. Du boki tepih, pisaći sto od mahagonija, blistavi kristal na baru u uglu...

Utisak kvari ogromni, ružni automatski pištolj na gornjoj ploči stola. I Vilkoks ne izgleda baš kao uspešan poslovni čovek: visok je, mršav, izbuljenih očiju, sa ogromnim podočnjacima na umornom licu.

— Ti si, dakle, Eldridž — kaže, bez naročitog oduševljenja u glasu. — Drzak si, znaš?

Ninđa hitrim korakom priđe stolu i nasloni se obema rukama na ploču. Vilkoks uplašeno ustuknu, grabeći pištolj.

— Hej! Ne prilazi, inače...

— Zna li Hu da sam ovde? — upita ninđa tiho.

— Zna... zašto?

— Ti si mu javio?

— Naravno. On... on je naredio da te skinu do gole kože i da te najpre ja proverim, pre nego što... Do đavola, JA ovde postavljam pitanja, a ne ti!

— Onda nemamo mnogo vremena — užurbano nastavi ninđa, naginjući se sve dalje preko stola. Fiksirao je pogledom Vilkoksove zenice, govoreći su gestivnim glasom. Čovek koji se već mesecima ponaša kao Huova marioneta nema više ni zrnca sopstvene volje i može se hipnotisati mnogo lakše nego drugi.

— Šta... šta to znači?

— Vilkoks, dajem ti šansu da se iz svega ovoga izvučeš produži ninđa šapatom. — Hu je gotov... ili će biti onog trenutka kada se on i ja susretnemo.

— Ti si lud! — strese se čovek iza pisaćeg stola. — Ako u ovom trenutku prati ovaj razgovor, spaliće mozak i tebi i meni!

— On nije u stanju da neprestano prati šta se zbiva u okolini, Vilkoks! Hiljade ljudi su oko nas, razumeš? Učini ono što tražim od tebe i bićeš slobodan! Slobodan, Vilkoks! Neće više biti Hua!

— Ne — odmahnu Vilkoks glavom. Niz lice su mu se cedile krupne kapi znoja. — Ne ... nemaš šanse da uspeš, nikakve!

— Vilkoks, izaberi: ili zajedno sa Huom u pakao, ili bez njega u slobodu!

— Šta... šta hoćeš da učinim?

— Da potpišeš papire za teret sa broda »Klara M«, koji je već na molu broj 14, i da teret uputiš u skladište broj 234. To je sve.

— Šta... kakav je to teret?

— Nije kao onih dvanaest tona koje već držiš u skladištu, Vilkoks — osmehnu se ninđa. — I, kad smo već kod toga, za jedan sat policija će dobiti obaveštenje šta se nalazi u skladištu i doći će da ga proveri. Čim potpišeš hartije i teret uputiš u skladište broj 234, možeš pobeći!

— Nemoguće... to je nemoguće! — stenjao je Vilkoks.

— Misliš?

— Ne, ne... ne!

— Onda ćeš crći zajedno sa Huom — hladno odvrati ninđa-

đa. — Ili će ti se dogoditi nešto mnogo gore: ostaćeš njegov ponizni rob sve do trenutka kada će on shvatiti da mu više nisi potreban! A znaš šta će se posle toga dogoditi, Vilkoks!

Čovek sa druge strane stola je ćutao, ali mu se čitavo telo treslo od straha.

— Ovo ti je poslednja šansa da se spaseš, Vilkoks! — šaputao je ninđa. — Ako je propustiš, gotov si, shvataš?

Vilkoks naglo uvuče vazduh kroz drhtave usne.

— U redu! — prostenja. — U redu... učiniću to što od mene...

*
* *

Dvojica Kineza u odeći lučkih radnika i sa šlemovima na glavama stajali su lagodno oslonjeni uz vrata skladišta broj 234, ali oko ninđe odmah opazi da je to opuštenost lažna i da njima ne može da promakne ništa što se događa u neposrednoj okolini.

— U redu — reče jedan od njih kad se džip sa četvoricom ljudi zaustavi pred ulazom. — Mi ćemo ga sada preuzeti, mister Vilkoks!

Ovaj klimnu glavom. Lice mu je sada bilo još umornije nego maločas, sa vidljivim tragovima straha u očima.

Pogledi Kineza, srećom, bili su koncentrisani na ninđu.

— Skini to! — reče onaj koji je i maločas govorio. Stin i Mejlon navukli su ninđi izlizanu radnu bluzu kako na putu do skladišta njegova golotinja ne bi privukla nepotrebnu pažnju.

Osmehnuvši se, ninđa zbaci bluzu i lakim skokom se nađe na asfaltu pred ulazom u skladište. Iza njega, Stin pohita da ponovo pokrene džip. Kao i Vilkoksu, i njemu se žurilo da što pre napusti blizinu skladišta broj 234.

Vukući svaki na svoju stranu, Kinezi razmakoše dvostruka čelična vrata, otvarajući ninđi prolaz u ogromnu prostoriju, osvetljenu samo zracima sunca koji prodiru kroz prozorčiće postavljene pod samom tavanicom.

Sem gomile sanduka u jednom uglu, skladište je bilo prazno, njegov betonski pod savršeno čist. Nizovi vitkih stubova pridržavali su neku vrstu galerije koja se pružala sa svih strana u visini prvog sprata stambenih zgrada. Galerija je bila prazna, ali su šumovi koji su dopirali kroz staklene pregrade svedočili da se gore nalazi dosta ljudi zauzetih nekim svojim poslovima.

»Hu gore ima prostorije za sebe i svoje sluge«, pomisli ninđa, uočavajući hitrim pogledom čitavu masu detalja. »Čudno, ne osećam njegov uticaj... Mora da se odmara, posle naporne noći na kakvu nije navikao!«

— Ovamo! — reče Kinez. — Kod tvojih prijatelja, Eldridž!

Naravno, pogled mu se najpre zaustavio na tri figure vezane uz čelične stubove koji pridržavaju galeriju. Svi troje su potpuno nagi, kao i on, ali se, opet kao i on, drže pravo, prkosno, bez ikakvog traga straha...

Prošao je najpre pored Tabaska, čije je lice nosilo tragove noćašnje borbe, ali su mu oči i dalje borbeno sevale.

— Halo, ortak! — pozdravi on srdačno ninđu. — Dobro došao u naš mali klub nudista!

— Budi srećan — nasmeja se ninđa — što naši prijatelji nisu sebi odabrali Aljasku za bazu! Sve ovo bilo bi mnogo manje prijatno, zar ne?

Džina Sung-Li stajala je uz sledeći stub, kao i Pit vezana za njega čvrstim lancima, ali ni na njenom licu takođe nije bilo straha.

— Les... nisam stigla da ti kažem zašto sam morala da se vratim iz Palo Alta...

— Znam, Džina — prekide je on. — Ne govori o tome. Ne moj čak ni MISLITI o tome, razumeš!

Ona klimnu glavom, prateći ga pogledom. Njegov pogled, međutim, bio je prikovan za lice Sumiko.

— Kako je, devojčice? — upita nežno. — Nisu te povredili?

— Ne — slabašno se osmehnu ona. — Što ja za njih baš ne bih mogla reći...

— Sve će biti u redu — dobaci on, prilazeći sledećem stubu. — I mene ćete vezati, zar ne? — obrati se Kinezima koji su hodali za njim.

— Da — sleže ramenima onaj prvi dohvatajući lance sa poda. — Gospodar Hu želi da vas sve četvoro zatekne ovde kada bude bio raspoložen za to...

Vezali su ga hitro i vešto, ni jednog trenutka ne dopuštajući mu da izvede neki od svojih trikova koji će mu, kasnije, pomoći da se poput velikog mađioničara Hudinija oslobodi lanaca. Uostalom, nije suviše ni računao s tom mogućnošću; kad za to dođe trenutak, Hu će ga sam osloboditi, bio je siguran.

A sada... sada sve zavisi od jednog čoveka koji u ovom trenutku bez sumnje umire od straha...

Može se, naravno, dogoditi da strah savlada Vilkoksa i on ne učini ono što se očekuje od njega. Verovatnoća da se sve tako odigra čak je prilično velika, i zato ninđa ima i rezervnu varijantu.

Pre očajničku, nego rezervnu, ali prosjaci ne smeju da biraju, kaže stara poslovica...

— Les! — javi se Tabasko Pit od svog stuba. — Kaži mi, kako...?

— Ne govori, Pite! — upozori ga ninđa. — I misli samo o lepim stvarima. O onoj riđokosoj iz bara »Alpajn«, na primer.

Pit začuta, očevidno shvativši nameru ninđe da Huu što više oteža čitanje njihovih misli.

Dvojica Kineza ostadoše nepokretni, uz stubove na drugoj strani skladišta. Stajali su tamo sa pravom orijentalnom strpljivošću, nalik na mehaničke igračke koje će dete naviti onda kada bude poželelo da se ponovo poigra sa njima.

Dvadeset minuta... dvadeset pet...

Trideset...

Ta prokleta kukavica, Vilkoks!

Tovar sa broda »Klara M« do sada je morao biti u ovom skladištu... a još ga nema!

Ne... ne sme dopustiti sebi da previše misli o tome. Hu je u neposrednoj blizini i može se svakog trenutka koncentrisati na njegov mozak, pročitati mu misli i posle toga...

Sklapajući oči, ninđa naslonio potiljak na hladni čelik stuba. Kao u klasičnoj dosetki o pokušaju da se misli o belom konju, a da se pri tom ne misli i o njegovom repu, nikako mu nije uspevalo da izbaci iz glave misli o svom planu!

A to je opasno, užasno opasno!

Četrdeset minuta. Više se ne sme čak ni nadati da će Vilkoks učiniti ono što je morao da učini.

Međutim...

Motor viljuškara pred vratima? Ljudski glasovi?

Da li je to zaista...?

Vrata se otvoriše i metalni zvuk, nalik zvuku gonga, odjeknu praznim skladištem.

— Šta je to? — upita jedan od Kineza, prilazeći vozaču viljuškara koji je nosio oveći sanduk.

— A otkud ja, do đavola, znam?

— Ko je naredio da se to donese u ovo skladište, boga mu?

— Vilkoks, ko bi drugi? — sleže vozač ramenima. — Ortak, pusti me da radim svoj

posao, do đavola! Gde da spustim taj prokleti sanduk?

Kolona viljuškara pristizala je kroz otvorena vrata i Kinez se izmače, gunđajući nešto za sebe. Samo nekoliko minuta kasnije skladište je ponovo bi lo pusto i tiho, obogaćeno nevelikom gomilom sanduka poređanih uz jedan od zidova.

Ninđa ponovo sklopi oči. Če trdeset pet minuta, sabirao je u sebi. Bilo bi dobro da se Hu pojavi u sledećih petnaest minuta, jer inače...

Iznenadni talas dobrog raspoloženja, topline, sunca!

— Les! — prošaputa Džina. — Les... on... on se probudio!

— Izvrsno raspoložen, bez sumnje... Kako i ne bi, kada su protivnici koje dugo goni u njegovim kandžama!

Nimalo slučajno, Hu je raspoložen baš kao i mačka koja se već unapred sladi debelim mišem koga čvrsto drži među svojim šapama.

Ali, kao i ta mačka, i Hu će se najpre poigrati sa njima...

Šumovi sa galerije, tačno pre ko puta stubova za koje su njih četvoro vezani... prigušeni gla sovi.

— Mister Hu! — svečano objavi jedan od one dvojice Kineza. — On dolazi!

— Je li? — javi se Tabasko Pit. — Ortak, učini mi jednu uslugu...

— Kakvu? — oprezno upita Kinez.

— Veži me drugačije — nasmeja se Tabasko. — Licem prema stubu... tako da mister Huu pokažem ono što zaslužuje mnogo više od mog lica!

— Duhovito! — javi se duok, sonoran glas sa galerije. — I veoma neoprezno, moram dodati!

Ninđa je već nekoliko trenutaka pogledom proučavao prizor iznad sebe. Taj Hu... pa on izgleda sasvim drugačije nego što ga je zamišljao!

Hu je planina od ljudskog mesa, masa od najmanje četiri stotine funti, sa ogromnom okruglom glavom na telu sa sme šno kratkim nogama!

Ta telesina smeštena je u ko lica na točkovima koja više po dsećaju na presto. Njih sa napo rom guraju dva oniska Kineza obrijanih glava i sa klasičnim dugim perčinima.

I Huova glava je glatko obri jana, što njegovom licu daje ne običan izgled. Zapravo, čitavo lice skupljeno je u donjoj trećini te ogromne lobanje čiji na jveći deo zauzima fantastično velika moždana masa!

— Znam da nisam lep, mister Eldridž! — kaže Hu, a u

glasu mu se oseća smeh. — Ali sam moćan... uskoro i najmoćniji na ovoj smešnoj planeti!

Ninđa ćuti. Hu, na nesreću, ne preteruje... čovek koji ras polaže takvim moćima odista bi jednog dana mogao zavladati svetom!

Ako ga neko u tome ne spreči...

— Da, tako je! — nastavlja Hu, izvanrednim engleskim jezikom. — Bilo je to prvog dana u ovom gradu, Eldridž, kada sam otkrio tvoju auru i shvatio da si jedini koji ima dovoljno snage i inteligencije da mi se suprotstavi...

Pogled ninđe sada počiva na čoveku koji stoji sa Huove desne strane. Zbog nečega, haragei upozorava da je on mnogo, mnogo puta opasniji od te ogromne telesine!

— Plašiš se smrti, Eldridž? — pita Hu, očevidno začuđen ćutanjem žrtve. — Neee... nema straha u tvojim mislima... Budalo! Pa ti još uvek veruješ da me možeš pobediti! Ha-ha-ha!

Ninđa i dalje ćuti. Svaka reč je opasna pred čovekom koji ti čita misli!

Čovek pored Hua je nepokretan, ali njegov zmijski pogled fiksira ninđu. Obično lice Kineza, nešto višeg rasta od prosečnog. Njegove ruke, međutim... Drži ih malo odmaknute od tela, pomalo nalik revolverašima iz vesterna koji se spremaju da potegnu svoje oružje.

Prazne šake, sa dugim, dugim prstima... Da li to znači da...

Da je to čovek koji može ubiti dodirom svoje ruke?

— To je on, Eldridž! — kikoće se Hu. — Pogledaj ga dobro! To je čovek koji će te ubiti!

Kao marioneta, visoki Kinez se okreće u mestu i ukočenim korakom hoda duž galerije prema metalnim stepenicama što vode naniže. U podsvesti ninđe haragei otkucava upozorenja snagom koja se čini dovoljnom da raskine čelične lance, da slomi metalni nosač uz koji je vezan!

— Šteta! — nastavlja Hu svoj monolog, kao da uživa u sopstvenom glasu. — Ti bi mi mogao biti od koristi, Eldridž, znaš to...

— Ne, Hu — prekida ninđa tišinu. — Ti me se bojiš... I kad-tad odlučio bi da me ukloniš sa puta da bi se oslobodio tog straha!

Čovek koji ubija dodirom stigao je do početka stepenica i pružio nogu da zakorači naniže...

»Još četiri minuta«, podseti ninđa sebe. »Još četiri minuta!«

— Ne bih te morao ubiti, Eldridž — kikoće se Hu zadovoljno. — Tvoje misli je teško čitati, jer umeš da ih blokiraš, ali je to jedna od stvari koja će posle izvesnog vremena nestati, kada te bolje upoznam. Bio bi bezbedan uz mene, sve dok ne budeš imao nameru da mi naneseš zlo, veruj mi!

— Odgovor je još uvek ne, Hu! — osmehuje se ninđa.

— Budalo! Znaš li šta odbijaš? Vladavinu svetom! Čim svršim s tobom, prelazim u Vašington! Da li uopšte shvataš šta to znači?

Da, shvata. Čovek sa takvim moćima na mestu odakle može uticati na misli drugih moćnih ljudi, naviklih da upravljaju sudbinom čitave planete!

— Lesli! — stenje Sumiko. — On to ozbiljno misli!

— Znam, devojčice. I upravo zato ne mogu pristati.

— Grešiš, Eldridž! — bubnja Huov glas sa visine. — Dajem ti još tri minuta da se predomisliš, ali ću kad svaki od ta tri minuta protekne ubiti po jedno od tvojih prijatelja!

— Les! — histerično vrišti Džina Sung—Li! — Les, on će to učiniti!

Ninđa ćuti. Čovek koji ubija dodirom nalazi se na sredini stepeništa i bez žurbe silazi sve niže.

»Još dva i po minuta«, govori jedan glas u njegovoj podsvesti. — »Još dva minuta i dva deset osam sekundi... još dva minuta i...«

— Dakle, Eldridž?

Mora da stisne zube. Da ne bi progovorio i da ne bi odao svoje misli!

Lanci Tabasko Pita zveče, čelični stub podrhtava od napora koji plavokosi džin ulaže da bi se oslobodio. Džina Sing—Li vrišti punim plućima i takođe pokušava da se otrgne. Sumiko ćuti, ali njene ogromne oči počivaju na licu ninđe, tražeći tamo odgovor na pitanje da li je ovo odista kraj za njih...

Čovek koji ubija dodirom sada stoji ispred njih i očekuje znak svoga gospodara.

— Minut je istekao, Eldridž! Šta si odlučio? — smeje se Hu.

— Ne!

Ogromna telesina opušta se u svom prestolu.

— Ta žena previše galami! — kaže Hu rezignirano. — Ućutkaj je, Čang!

Dva koraka, tri, četiri. Čovek koji ubija dodirom podiže ruku, dok Džina užasnuto vrišti pokušavajući da se izmakne.

Vrisak se prekida, naglo, iako njegov odjek još dugo odzvanja u ogromnom zatvorenom prostoru...

*
* *

»Još pola minuta«, odbrojava glas u podsvesti ninđe. »Dva deset devet sekundi...«

Hu se grohotom smeje i ninđa s gađenjem primećuje kako ta ogromna telesina podrhtava kao gomila želea.

»Nećeš još dugo, Hu!«, misli. »Još dvadeset četiri sekunde!«

— Šta? — trza se Hu. — Šta?

— Odgovor je još uvek isti! — dovikuje ninđa. — Ne, ne, ne!

— Ah, tako! U redu, da vidimo koga si sledećeg osudio na smrt, Eldridž? Tvog prijatelja? Ili tu dražesnu devojku?

— Dođi ovamo! — govori Tabasko Pit kroz stisnute zube Čangu. — Samo dođi, prijatelju! Misliš li da se ja bojim smrti, prljavo žuto kopile!

Ovaj ga netremice fiksira, čekajući naređenje gospodara. Čak i ne pokušava da se izmakne kada Tabasko Pit ogorčeno pljune u njegovom pravcu.

— Govori, Eldridž! Imaš još samo pola minuta!

— Manje, Hu — smeje se ninđa glasno. — Ti imaš mnogo manje od toga... svega još šest sekundi!

Hu obema rukama grabi ručke stolice koja krcka pod njegovom težinom. Naravno, mišići ruku preslabi su da podignu ogromnu masu i on, smešno nagnut unapred, bulji u ninđu.

— Ne! — kaže jedva čujno. — Ne, Eldridž! Samo to ne.

»...tri ...dva ...jedan ...nula!« — dovršava odbrojavanje glas u posvesti ninđe.

Sanduci koji su u skladište broj 234 dospeli sa broda »Klara M« oni su isti koje su ninđa i Frenk Crni Dim brižljivo pripremali dobar deo prethodne noći. Svaki od njih snabdeven je preciznim satnim mehanizmom, podešenim da u tačno određenom trenutku aktivira eksplozivno punjenje u sanduku...

Hu je u mislima ninđe proči tao šta mu se sprema, ali više nije bilo vremena da reaguje. Višeglasna eksplozija odjeknula je još dok je on histerično vrištao, razbacujući na sve strane sadržaj sanduka.

Zvečarke, uglavnom. Delove zmija raskinutih eksplozijom, ošamućene zmije, ali i zmije koje su još u vazduhu zazveketale svojim repovima, tražeći mesto u koje će zariti svoje otrovne zube!

Čitav pljusak zvečarki, neizrecivo opasan za svakog ko se

zatekao u skladištu, ali ponajviše za onoga koji je samo trenutak ranije verovao da je sve ga jedan mali korak udaljen od vladavine svetom...

Svako od nas ima svoju slabu tačku. Svako od nas poznaje jednu vrstu straha koja ga baca u nekontrolisanu paniku, oduzimajući nam snagu čak i da bežimo ili vrištimo od užasa!

Kod Hua je taj strah bio strah od zmija. Džina, jedina koja je uspela da pročita deo njegovih misli, shvatila je to u trenutku kada je u Palo Altu ugledala kaveze sa Frenkovom lovinom...

Još dok je tutnjava eksplozije odjekivala pod svodom, zaoriše se užasnuti krici ljudi iznenađenih pljuskom otrovnih zmija. Ipak, sve te krike nadjačavao je jedan, visoki i prodorni krik, gotovo smešan zato što dopire iz ogromne Huove telesine!

Prateći pogledom šta se zbiva, ninđa poslednji put prevuče sečivom od dijamanta po okovima na rukama. Počeo je da obrađuje čelik istog trenutka kada su ga vezali, istrgnuvši mi nijaturnu alatku iz skrovišta načinjenog pod kožom njegove desne butine.

Sve dok je Hu u panici, a on se sigurno neće tako brzo oporaviti od straha, Čang je jedini zbilja opasan po njega i njegove prijatelje.

Srećom, Čang je izgubio nekoliko dragocenih sekundi da bi zaobišao zmiju koja mu se uvijala pred nogama. Jedna ili dve pale su i u blizinu stubova, ali su i Tabasko Pit i Sumiko imali dovoljno nerava da ostanu nepomični kako ne bi izazvali napad otrovnica!

Neki iz Huove pratnje, međutim, nisu u tome uspeli. Jedan od dvojice Kineza na podu skladišta urlao je, stežući nogu, dok je drugom udarao po već smrskanoj glavi gmizavca koji ga je ujeo trenutak ranije.

Sa galerije se stropoštalo još jedno telo, završivši sa tupim udarom na betonskom podu. Ujed ili samo panika, to više nije bilo bitno: Hu je imao jednog čoveka manje!

Čang, međutim... Čang dolazi, podignute desne ruke sa raširenim prstima!

— Pazi, Les! — urla Tabasko. — Pazi!

Poslednji napor, puna koncentracija sa kojom ninđe umeju da svu energiju tela prenesu u one mišiće koji su izloženi najvećem, opterećenju...

Okovi na rukama pukoše sa melodičnim zvukom, izgubljenim u horu vriskova i urlika

koji ispunjava ogromni prazni prostor.

Oštar, kratak zamah. Padajući na bok, nogu još uvek vezanih za stub, ninđa omota slobodni kraj lanca oko Čangovog vrata i snažno povuče.

Položaj dva tela diktira da se Čangovo telo jednostavno mora srušiti preko njegovog tela. Ako ga dotakne tim opasnim rukama, to znači smrt!

Jedini izlaz je u tome da Čang bude mrtav pre nego što se to dogodi!

Nošen užasnom snagom, lanac se zari u vrat čoveka, kidajući kožu i žile, zalivajući prostor unaokolo debelim mlazevima krvi.

Život isteče iz Čenga još u padu. Energije koju je njegovo telo posedovalo samo delić sekunde ranije više nije bilo!

Uspravljajući se u sedeći položaj i ponovo dohvatajući dijamantsko sečivo, ninđa pređe pogledom oko sebe.

Stotine zmija sada gamiže po betonskom podu, tamo i ovamo. Neko je otvorio vrata skladišta posle eksplozije, ali ih je još brže zatvorio za sobom. Proći će još mnogo vremena pre nego što se neko spolja usudi da kroči u to zmijsko gnezdo...

Hu još uvek histerično urla, iako u njegovoj blizini nema nijedne zmije. Kratke noge je podigao na ivicu stolice i još uvek bezuspešno pokušava da se uspravi kako kako bi umakao iz opasnog položaja.

Ljudi iz njegove pratnje su se razbežali, zatvarajući za sobom vrata prostorija poređanih duž galerije, odakle sada takođe dopiru užasnuti krici, dokaz da je neka od zmija uspela da nađe prolaz.

— Čoveče! — urla Tabasko, poigravajući uz stub iako zmije i dalje gamižu oko njega. — Čoveče, pa ovo je veličanstveno! Neviđeno! Fantastično!

Drugi Kinez, međutim, ima mnogo bolje živce od svog prijatelja koji se još uvek previja po podu, stežući obema rukama nogu. Otrov zvečarke deluje brzo; njegov vrisak tek što nije prestao da odzvanja pod svodom.

Cev pištolja gledala je pravo u ninđu. Podižući oružje naviše i pridržavajući ga obema rukama, Kinez pritisnu oroz.

Jedan od nedostataka vatrenog oružja je u tome što ispaljeni metak mora slediti putanju određenu zakonima balistike. Za čoveka koji ima reflekse ninđe, nije veliki problem izbeći jedan hitac...

Za drugi već nije bilo više vremena. Uspravljajući se nagli skokom, oslobođenih nogu, ninđa zavitla prema Kinezu svo

je sada nepotrebno dijamantsko oruđe.

Hitac mnogo precizniji od onoga ispaljenog iz pištolja tre nutak ranije. Oštri, blistavi vrh zari se u levo oko žrtve i baci je unazad, na zid.

Odskočivši u stranu, ninđa izbeže ujed zvečarke koju je njegov pređašnji nagli pokret razdražio. Nije to bio jedini ujed koji je morao izbeći na svom putu do metalnog stepeništa, ali za njegove reflekse bila je to prava dečja igra...

Hu prestade da urla kad se galerija zatrese pod koracima ninđe. Njegova ogromna glava okrete se na tu stranu, sitne oči raširiše se od iznenađenja.

— Ti... ti si živ! — promuca. — Čang... nije uspeo?

— Ne, Hu. Čang nije uspeo.

Na polovini puta do Huovog prestola jedna zvečarka hitro je vijugala od jedne ivice glerije do druge, tražeći rupu u koju bi se mogla zavući.

Pokret ruke ninđe bio je brz kao munja. Hu ponovo zaurla kad opazi zmiju u ruci čoveka koji je bez žurbe koračao prema njemu.

— Ne! — vrisnu. — Ne dolazi s tim ovamo!

— Zašto ne, Hu? — osmehnu se ninđa. — Sa zmijama treba znati, jer onda nisu nimalo opasne. Pogledaj, ova ovde ne može da me ujede, zar ne?

Ali je Hu već bio van kontrole. Urlao je razjapljenih usta, iskolačenih očiju, smešno se koprcajući u svojoj stolici.

Uostalom, koliko nas je u stanju da se suoči sa svojim najvećim strahom i da pri tom sačuva kontrolu nad sobom?

Pomažući se levom rukom, ninđa odmota zmiju sa svoje podlaktice i ispravi je tako da ukrašeni rep dotače ogromni Huov trbuh.

— Hladna je, zar ne, Hu? — upita. — Ne dopada ti se, je li?

Krik zastade u Huovom grlu. Njegova usta samo su se još više raširila, a oči su gotovo ispale iz duplji.

Jednim hitrim, savršeno preciznim pokretom, ninđa ubaci glavu zmije tačno u Huova razjapljena usta i povuče se korak unazad.

Oba bića reagovala su instinktivno. Čovek je stegao vilice, nadajući se da će ih sklopiti pre nego što užasni predmet uđe u njegova usta; zmija je, opet, zarila otrovne zube u meki jezik, jedini način samoodbrane koji je poznavala...

Zmija je umrla nekoliko sekundi pre čoveka, jer su se u samrtnom grču Huove vilice sklopile tako čvrsto da je odgrizao glavu zmije, puštajući obe-

zglavljeno telo da još nekoliko trenutaka besciljno vijuga po podu.

Kada je ninđa ponovo sišao na betonski pod skladišta, zmi je su mu se uklanjale sa puta. Njihov prvi gnev zbog eksplozije je prošao i sada su se umi rile, zavlačeći se po mračnim uglovima i među ostatke sanduka.

Uzevši sa mrtvog tela Kineza ključeve, ninđa oslobodi Sumiko i Tabasko Pita. Niko od njih nije progovarao ni reči i zagrljaj je bio jedino čime su izrazili svoju radost.

Uostalom, ni radosti nema mesta tamo gde je toliko smrti.

Pit i Sumiko, oprezno se kre ćući, kupili su sa poda ostale predmete eksplozijom izbačene iz sanduka. Oružje, užad, nešto odeće, sve ono što je ninđa smatrao korisnim kada je planirao ovu vrstu napada na Hua.

U međuvremenu, ninđa je oslobodio veza i telo Džine Sung—Li i nežno ga položio na pod, pokrivajući ga komadima odeće skinutim sa mrtvog Kineza.

Pit i Sumiko zastadoše nad njim dok je klečao kraj tela devojke.

— Do đavola! — prošaputa Tabasko. — Da je ta prokleta životinja sačekala još samo dva minuta, ona bi bila živa!

— Možda je ovako ipak bolje — reče ninđa. — Za sve nas...

Sumiko je ćutala, ali je njen pogled govorio više od svih re či, kad je susrela oči ninđe.

»Znam«, govorio je taj pogled. »I razumem...«

— Idemo! — reče Pit. — Do sta je bilo nudizma... i zmija, do đavola!

— Još uvek ne voliš zmije? — osmehnu se ninđa.

— Ne, ne volim ih. Ali ih malo više poštujem nego pre... A ti?

— Ja? Ponekad pomislim da bih se, kada bih mogao da biram između ljudi i zvečarki, ipak opredelio za zvečarke!

— Za zvečarke? Ti si lud!

Pogled niđe odlete naviše, prema ogromnom telu u grotesknom prestolu.

— Ne znam — reče. — Još nikad nisam čuo za zvečarku koja je želela da zavlada ovom planetom...

— KRAJ —

U decembru NINĐA 91

MOJA KRV NE PRAŠTA

Ninđa je pogledao dole. Podigao je ruku i polako približio mišicu usnama. Isto tako polako je liznuo svoju krv. Onda je podigao oči.

Dva metalna odsjaja.

Dve zvezde repatice.

Dva svetla na kraju tunela koji nema izlaska.

Samo smrt...

HIT! HIT! HIT! HIT!

NINJA DUH BESMRTNOSTI

Niko ne može sa sigurnošću reći da li su ninđe imale treće oko ili sedmo čulo! Pa ipak, legende kažu da se u ninđama krio »duh izlazećeg Sunca« – duh besmrtnosti

NINĐA-DUH BESMRTNOSTI – jedinstven ninđa-roman koji se čita bez daha i od koga zastaje krv u žilama

NINĐA-DUH BESMRTNOSTI – roman koji otkriva ninđa-tajne čuvane vekovima.

NINĐA-DUH BESMRTNOSTI – roman o ninđama sa »devet života« i viteštvu samuraja.

NINĐA-DUH BESMRTNOSTI – roman koji obiluje i objašnjenjima i fotografijama o pravim ninđa-veštinama, ninđa (tajnim) tehnikama, ninđa – oružju, samurajskim i ninđa ratovima . . .

NINĐA-DUH BESMRTNOSTI – prava džepna knjiga na oko 150 strana. Fini papir. Super-fine, plastificirane kolor-korice. Najbolji ninđa-fotosi: ninđe i samuraji u akciji, ninđa-oružje, ninđa-tajni znaci.

NINĐA-POKLONI: Svaki kupac knjige NINĐA-DUH BESMRTNOSTI obavezno dobija pravi, lep ninđa-bedž.

ISPORUKA ODMAH

NINJA–MASTER

Super-kolor poster **NINĐA-MASTER** je originalni, do sada neobjavljivani poster ninđa-majstora u borbenom stavu sa ninđa-mačem koji »preseca« sunčev zrak i šako-kenom (ninđa-kandžom).

Na poleđini postera su sva najbolja NINĐA-ORUŽJA sa specijalno urađenim crtežima i detaljnim objašnjenjima.

ISPORUKA POSTERA ODMAH!

BRUCE LEE ZAUVEK

Ove godine kralj kung fua, BRUS LI, proslavio bi ZLATNI, 50. rođendan. Knjiga **BRUCE LEE ZAUVEK** izlazi u čast ZLATNOG jubileja – sa ZLATNIM super-kolor koricama!

BRUCE LEE ZAUVEK – prava džepna knjiga na oko 150 strana. Fini papir. Super-fine, plastificirane kolor-korice. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci »Malog zmaja« u akciji.

Sve o životu i smrti »kralja kung fua«. Konačan odgovor: zašto je zaista umro Brus Li? Sve o kung fu (đit kun do) majstorstvu i o svim Brus Li filmovima. Kompletan BRUS LI rečnik od A–Š.

SPECIJALNI PRILOG: **»Vežbajte i vi kao BRUS LI«** – kompletna nunčaku škola sa fotosima i objašnjenjima za vežbanje BRUS LI nunčakama. **Sve što je mogao BRUS LI sada možete i vi.**

NARUČITE ODMAH, ISPORUKA POČETKOM DECEMBRA KAD KNJIGA IZAĐE!

NARUDŽBENICA NINĐA

Ovim NEOPOZIVO naručujem (zaokruži broj ispred onoga što naručuješ):

1. Knjigu – roman **NINĐA-DUH BESMRTNOSTI** po ceni od **140 din.**
2. Super-kolor poster **NINĐA-MASTER** po ceni od **45 din.**
3. Knjigu **BRUCE LEE ZAUVEK** po ceni od **130 din.**

Navedene cene plaćate poštaru prilikom prijema (plus oko 10 din. za otkupninu).

Najskuplju i najsigurniju poštarinu plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA POPUNITE ČITKO – ŠTAMPANIM SLOVIMA!

Prvo slovo prezimena ☐ Ostala slova prezimena _____ Ime _____

Ulica _____ i broj ☐ sprat ☐ stan ☐

Poštanski broj ☐☐☐☐☐ mesto _____

Popunite narudžbenicu i zalepite ovu adresu:

BIS (Biblioteka istočnih sportova)
poštanski fah 126
11070 **NOVI BEOGRAD 27**

DOPISNI ČIGONG PROGRAM

NEBESKI PUT DUGOVEČNOSTI I ZDRAVLJA

● N O V O! Ekskluzivan materijal — Naučite sami tajne metode (prevodi starih izvornih tekstova) majstora kineske tradicionalne medicine i starih ezoteričnih znanja.

Kompletan Čigong dopisni program se sastoji od 10 knjižica u kojima su vežbe raspoređene od osnovnih do naprednih. Detaljno su objašnjene metode spiritualne samorealizacije i vežbe za postizanje harmonije i kontrolu Či energije i energetskih polja ljudskog tela, što je uslov za dug život i dobro zdravlje. Ove vežbe su pokazale veliku terapeutsku efikasnost kod tretiranja mnogih oboljenja.

Za detaljne informacije obratite se na adresu:
M. T. I. P. FAH 56 — 11000 Beograd 22 (sa naznakom za Čigong program)

● N O V O! POSTER T'AI ČI ČUAN YANG FORMA
Format 100 x 70,192 ilustracije, cena 100,00 din. plus poštarina.

● N O V O! T'AI ČIGONG PUBLIKACIJA (br. 1, br. 2 i br. 3)
Tradicionalna medicina, Čigong vežbe, T'ai či čuan, itd. Cena jednog primerka je 25,00 din. plus poštarina. Poručite na gore navedenu adresu.

CENOVNIK:

NINĐA I KUNG FU ODELA

140–155	500,00 d
160–175	539,00 d
180–200	578,00 d

KUNG FU PANTALONE

140–155	154,00 d
160–175	173,00 d
180–195	216,00 d

ZNOJNICA ZA GLAVU SA PRESLIKAČEM
(bela ili crna) ..... 50,00 d

AMBLEM po komadu 42,00 d

MAJICA SA PRESLIKAČEM 112,00 d

NINĐA REKVIZITI:

MAC	98,00 d
NUNCAKE	119,00 d
TONFA	84,00 d
KAMA	63,00 d
SURIKEN	70,00 d
META	14,00 d
POSTOLJE (sa metom i uloškom)	154,00 d

NARUDŽBENICA – NINĐA

SPORT MONTEX *international*

Gornji Milanovac Poštanski fah 63

Ovim neopozivo naručujem sledeće artikle:

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Visina vežbača	Cena

Ime i prezime _____

Datum rođenja _____

Ulica i broj (sprat, stan) _____

_____ tel. _____

Broj pošte i mesto _____

_____
Datum

_____
Svojeručni potpis

Narudžbenicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 63, 32300 Gornji Milanovac

SPORT international MONTEX

Telefoni: 032/714-163
711-170
Telefax: 710846

Gornji Milanovac

Narudžbenica na 96. strani